

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLING AUTHOR

**FREIDA
McFADDEN**

**THE
DIVORCE**

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

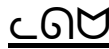
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

BOŞANMA

FREIDA MCFADDEN

Boşanma
FREIDA McFADDEN

Telif hakkı © 2026 Freida McFadden

Kapak ve iç tasarım © 2026 Sourcebooks Kapak resmi

© Christine Blackburne

Sourcebooks, Poisoned Pen Press ve kolofon,
Sourcebooks'un tescilli ticari markalarıdır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya elektronik ya da mekanik araçlarla çoğaltılamaz—eleştirel makaleler veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar hariç eleştirel makaleler veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar hariç olmak üzere, yayıncısı Sourcebooks'un yazılı izni olmadan bu kitabın hiçbir bölümü çoğaltılamaz.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yapay zeka teknolojileri veya sistemlerini eğitmek amacıyla herhangi bir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar kurgusal olup kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Sourcebooks'un bir imtiyazı olan Poisoned Pen Press tarafından

yayınlanmıştır 1935 Brookdale RD, Naperville, IL 60563–2773

(630) 961-3900

sourcebooks.com

Yayın Katalog Bilgileri, Kongre Kütüphanesi'nde kayıtlıdır. Amerika Birleşik

Devletleri'nde basılmış ve ciltlenmiştir.

LSC 10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Kocama
Bu kitabı kendisine ithaf etmememi çok nazikçe rica eden ama ben
yine de ithaf eden

İÇİNDEKİLER

Yazarın Notu Önsöz

Bölüm I

1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

17. Bölüm

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölü

m II Bölüm

40

Bölüm 41

Bölüm 42

Bölüm 43

Bölüm 44

Bölüm 45

Bölüm 46

Bölüm III,

47. Bölüm

Bölüm 48

Bölüm 49

Bölüm 50

Bölüm 51

Bölüm 52

Bölüm 53

Bölüm 54

Bölüm 55

Bölüm 56

Bölüm 57

Bölüm 58

[Bölüm 59](#)

[Bölüm 60](#)

[Bölüm 61](#)

[Bölüm 62](#)

[Bölüm IV](#)

[Bölüm 63](#)

[Bölüm 64](#)

[Bölüm 65](#)

[Bölüm 66](#)

[Bölüm 67](#)

[Bölüm 68](#)

[Bölüm 69](#)

[Bölüm 70](#)

[Bölüm 71 Son Söz](#)

[Teşekkürler Son](#)

[Söz](#)

[Sevgili Debbie](#)

[Freida McFadden'ın Diğer](#)

[Eserleri Yazar Hakkında](#)

YAZARIN NOTU

Kitaplarım geleneksel olarak karanlık unsurlar içeren bir tür olan gerilim romanları olsa da, onları olabildiğince aile dostu tutmak için elimden geleni yapıyorum. Kitaplarımda şiddet veya S-E-X içeren açık sahnelerle karşılaşmayacaksınız. (Bunun en büyük nedeni, ailemin de kitaplarımı okuyacağını bilmemdir!)

Ancak, insanlar farklı şeylere farklı duygusal tepkiler gösterir ve bazı kitaplarım daha tartışmalı konulara değiniyor. Bu nedenle, tüm gerilim romanlarım için bir içerik uyarıları listesi hazırladım. Bu listeye web sitemin üst kısmındaki bağlantıdan ulaşabilirsiniz:

freidamcfadden.com

Bu kaynak, ruh sağlığını korumak isteyen okuyucuların yanı sıra, çocukları kitaplarımı okuyan yetişkinler tarafından da kullanılabilir. Ayrıca, bazı durumlarda bu içerik uyarılarının kitapta yer alan sürpriz gelişmelerle ilgili önemli spoilerlar içerdiğini lütfen unutmayın.

Bunu göz önünde bulundurarak, hayal gücümün dünyasına yapacağınız bu yolculuğun keyfini güvenle çıkarmanızı dilerim!

ÖNSÖZ

POLİS GELDİĞİNDE, evdeki cesetleri nasıl açıklayacağım?

Tek bir ceset olsaydı açıklaması daha kolay olurdu. Sonuçta insanlar ölür — yaşam döngüsü falan filan. Ama birden fazla ceset olması işleri zorlaştırır. Bu konuda çok fazla tecrübem var değil ama bu sadece sağduyu. Bir kişinin kazara ölmesi mümkün. Birden fazla ölüm... şey, polis *cinayet* gibi şeyleri düşünmeye başlar.

Dahası, polise diğer şeyleri açıklamak çok zor olacak. Mesela o cesetlere ölmeden *önce* ne olduğu gibi. Bir sürü şaşkın bakış bekliyorum. Muhtemelen kelepçeler de.

Bu arada, sirenler çok gürültülü olmaya başladı. Her an buraya varabilirler.

Bir rüzgar esintisi, yanmış et kokusunu burnuma üflüyor. Vücudumdaki her molekül, hala vaktim varken kaçmam için bana bağılıyor. Polis gelmeden önce çok az zamanım var. Arabama atlayıp kaçabilirim. En başta 911'i arayan meraklı komşu, onlara genel olarak doğru yönü gösterebilir ama daha fazlasını yapamaz. Beni asla bulamayacakları bir yere gidebilirim. Bir hayalet olabilirim.

Ama tamamen ortadan kaybolmak zor olacak. Çünkü nereye gidersem gideyim, yalnız olmayacağım. Sonuçta, bunları kendim için yapmadım. Hepsini *onun* için yaptım.

Siren sesleri her saniye daha da yükseliyor. Onlar gelene kadar bir dakikadan az vaktim var. Kaybolmak için bir fırsat varsa, onu kaçırdım. Çok yakında herkes bu evde olan akıl almaz şeyi öğrenecek. Ve öğrendiklerinde, cevaplamam gereken sorular olacak.

İlk olarak polis arabası geliyor, kaldırım kenarına çarpık bir şekilde fren yapıp duruyor. Polis memuru sürücü koltuğundan inerken, ellerimi

ellerimi onun görebileceği şekilde havaya kaldırıyorum.
Hayatım sonsuza dek değişmek üzere.

BÖLÜM I

1

NAOMI

Bir şeylerin ters gittiğine dair ilk ipucum, garaj kapımın açılmamasıydı.

Bizim garaj kapısı, arabayı garaj yoluna çektiğimde Lexus'umu algılayan ve ön çamurluğumla çarpışmayı önlemek için tam o anda kapıyı açan "akıllı" kapılardan biri. Garaj kapısı, bu eve taşındığımızda kocamın bana gururla gösterdiği bir özellikti; bana göre daha akıllı olduğunu söyleyerek şaka yapmıştı ve burada yaşadığım onca yıl boyunca, onun yanıldığını hiç kanıtlamadı.

Bugüne kadar.

Lexus'umu park konumuna getirip, garaj kapısına sanki çözmem gereken bir bulmaca gibi bakıyorum. Elle açmanın bir yolu var, bundan eminim. Jeremy'nin bana, kapı otomatik olarak açılmazsa tek yapmam gerekenin...

"Anne?" Teddy'nin bebek sesiyle arka koltuktan ses geliyor. "Kapı bozuldu mu?"

Oğluma dönüp bakıyorum, az önce onu aldığım karate dersinden kalma beyaz üniformasını hâlâ giyiyor. Beş yaşında olmasına rağmen, arka koltuktaki çocuk koltuğuna bağlanmış durumda. Koltuğa göre neredeyse komik derecede büyük görünüyor, ama bir takla kazası durumunda bundan daha güvenli bir şey olmadığını okumuştum. Ayrıca çocuk doktorumuz altı yaşına kadar araba koltuğu kullanmamızı tavsiye etti, bu yüzden anaokulundan çocukları alırken diğer kadınların gözlerini devirmesini görmezden geliyorum.

"Sanmıyorum," diyorum.

"O zaman neden açılmıyor?" Mükemmel bir soru.

İçeride ışıkların yandığını ve Jeremy'nin işten eve geldiğini gösteren eve bir göz atıyorum. Bu, garaj kapısının açılmaması kadar şaşırtıcı, çünkü o nadiren

ve genellikle çok daha geç saatlerde gelir. Bu akşam en az bir saat erken gelmiş.

Kocam şehirde bir hedge fonu yönetiyor ve tanıdığım herkesten daha çok çalışıyor, ama bazen aile akşam yemeğimizi kaçırmak zorunda kalsa bile, her gece Teddy'yi yatırmak için eve geldiği için ona saygı duyuyorum. Tabii ki ara sıra yaptığı iş seyahatleri hariç.

"Baban bize bir çözüm bulmamıza yardım edecek," diyorum Teddy'ye.

Teddy onaylayarak başını sallar. Onun için babasının yapamayacağı *hiçbir* şey yoktur. Eğer biri zamanı geri almak için dünyayı tersine uçmak zorunda kalsaydı, Teddy bu görev için Jeremy'yi gönüllü olarak önerirdi.

Arabadan inerken, her zaman popomun arasına kayan yoga pantolonumu aşağı çekiyorum. Sonra arka koltuğa uzanıp Teddy'yi emniyet kemerinden kurtarıyorum ve o da bana dişleri aralıklı bir gülümsemeyle karşılık veriyor. Kısa süre önce ilk süt dişini kaybetti, ardından ikinci dişini ve sonra da iki dişini daha. Sınıfındaki dişlerini çoktan kaybetmiş diğer çocukları kıskançlıkla izledikten sonra sevinçten havalara uçmuştu, ama ben o ilk dişin kaybını, değerli oğlumun büyüdüğünün bir başka işareti olarak üzüntüyle karşıladım.

Teddy, SpongeBob sırt çantasını kapıyor; bu çanta, kendisinden biraz daha ağır olmasa da en az onun kadar ağır olduğundan eminim. Evimizin ön kapısına doğru ilerliyoruz; Teddy, sırt çantasının ağırlığını taşımaya çalışırken geriye doğru eğiliyor. Elimi kapı koluna koyduğumda dönmüyor ve içimden küfrediyorum.

"Kötü bir kelime söyledin anne!" diyor Teddy, hem dehşete kapılmış hem de heyecanlanmış bir şekilde.

"Özür dilerim," diyorum hemen. "İsteyerek yapmadım." "Ne oldu?" diye soruyor.

"Kapı kilitli." "Neden?"

Çantamda anahtarlarımı ararken el yordamıyla arıyorum. Kapısı asla kilitlenmeyen garajdan girdiğim için anahtarları nadiren kullanırım. Ama burada bir yerlerde olduklarından eminim. "Bilmiyorum."

"Şimdi ne yapıyorsun?"

Çantamdan başımı kaldırıp Teddy'ye sabırlı bir gülümseme atmaya çalışıyorum. Bazen oğlumun yaptığım her şeyi an be an anlatmamı beklediğini düşünüyorum ve çoğu zaman da bunu yapmaya çalışıyorum. Teddy'nin anaokulu öğretmeni bana onun sınıfındaki en geniş kelime dağarcığına sahip olduğunu söylemişti ve bence bunun sebebi ona sürekli konuşmam. "Ev anahtarlarımı arıyorum."

"Çantanda mı?" "Evet."

"Emin misin?" "Evet!"

Aman Tanrım, *nerede* bunlar? Küçük bir su şişesini ve Teddy'nin geçen hafta parkta bulup "havalı" olduğunu düşündüğü için saklamamı istediği devasa bir kaya gibi görünen şeyi kenara itiyorum. Ve sonra, şükürler olsun ki, parmaklarım anahtarlığı kavırıyor. Zaferle onu çıkarıyorum. "Ta-da!"

Teddy nazikçe alkışladı.

Garaj kapısının sorunu her neyse, onu sonraya bırakabiliriz. Her zamanki gibi, yaklaşık bir düzine başka dükkanın da bulunduğu bir alışveriş merkezinde yer alan karate okulunun otoparkı tam bir kaos halindedir. Bir yer bulabilmek için birkaç dakika otoparkta dolaştım, tam da öğleden sonra boyunca gökyüzünde asılı duran bulutların yağmur yağmaya başlamasına yetiştim. Bir saatten fazla zaman geçmesine rağmen saçlarım hâlâ ıslak ve her adımında ayakkabılarım su sesleri çıkarıyor. Tek istediğim, ailemle birlikte sakin bir akşam geçirmek.

Anahtarımı kilide soktum ama kilit dönmüyor. Bu... garip. Bu anahtarın çalışmadığından emin olunca, onu çıkardım. Sadece iki anahtar bulunan anahtarlığı inceledim. Biri evin anahtarı, diğeri ise Teddy için ev hanımı olmaya karar verdiğimde bıraktığım eski muayenehanemin anahtarı. Pişman değilim, ama yedek anahtarı nostaljik nedenlerle saklamıştım. Her halükarda, bu kesinlikle evimin anahtarı değil. Yine de, ne olur ne olmaz diye denedim.

Hayır. İki anahtarım var ve ikisi de evin kapısını açmıyor.

İşte o zaman başka bir şey fark ettim. Kapıdaki kilit, hatırladığımdan daha parlak. Aslında yepyeni görünüyor. Ama

bildiğim kadarıyla, bu kilidi yıllardır değiştirmedik. Ben buraya taşındığımdan beri.

Bu, bir şeylerin çok ters gittiğine dair ikinci ipucum.

"Anahtarın nesi var anne?" diye soruyor Teddy.

"Bilmiyorum."

"Anahtarı kilide soktuğunda çevirmen gerekiyor," diyor bana pek yardımcı olmayan bir şekilde.

"Evet, biliyorum

Teddy." "Çevirdin

mi?"

"Evet."

"Belki bir daha çevirmelisin?"

Şakaklarım zonklamaya başlıyor ve anahtarımın neden artık kilitte çalışmadığının gizemini çözmeye çalışmaktan yoruldum. Bunun yerine, kapı zilini çalışıyorum. Hemen kimse gelmeyince, yumruğumla kapıya vuruyorum. Sonra daha sert vuruyorum.

"Neden kapıyı tekmeliyorsun anne?" diye soruyor

Teddy. "Sadece babamın bizi duyduğundan emin olmak için."

Neyse ki, birkaç saniye sonra kapının arkasından ayak sesleri duyulmaya başlıyor. Kilit dönüyor ve kocam, yakası açık, kravat takmamış bir gömlek giymiş olarak karşımda duruyor. Jeremy yaklaşık altı ay önce kırk yaşına girdi ve hiç olmadığı kadar iyi görünüyor. Kendine çok iyi bakıyor; salı ve perşembe günleri spor salonuna gitmek için bir saat erken uyanan bir egzersiz gurusu ve diğer hafta içi günlerinde parkta koşuyor. Kafasındaki kumral saçlarında seyrelme belirtisi yok, sadece şakaklarında birkaç gri tel var. Koyu kahverengi gözleri, tanıştığımız günkü kadar yoğun ve diş ipi kullanma alışkanlığının meyvesini vermiş olmalı ki dişleri bembeyaz ve mükemmel. Gülümsediğinde gözlerinin etrafında kırışıklıklar oluşuyor ve bunu inanılmaz derecede seksi buluyorum.

Kadın arkadaşlarımın çoğu kocalarını zar zor tahammül ediyor gibi görünüyor. İçlerinden biri, kocasıyla seks yapmamak için baş ağrısını o kadar çok bahane olarak kullanmış ki, sonunda bir uzmana randevu almak zorunda kaldığını söyledi. Ama benim böyle bir sorunum yok. Yıllarca evli olsak da, Jeremy'yi her gördüğümde hâlâ o heyecanı yaşıyorum. Aramızdaki kimya eskisi kadar güçlü.

"Baba!" Teddy, her gün yaptığı gibi Jeremy'ye doğru koşarken bağıırıyor.

Teddy babasına *tapıyor*. Noel tatili sırasında ailece Disneyland'a gittik ve Teddy'nin Mickey Mouse'la tanışmaya duyduğu heyecan, babasının her akşam eve geldiği zamanki heyecanının yanında sönük kalıyordu diyebilirim. Oysa Teddy o fareyi *çok sever*.

Jeremy oğlumu muhteşem bir gülümsemeyle ödüllendiriyor ve sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi kollarının arasına alıyor, oysa ben geçen yıl Teddy'yi kucağıma almaya çalışırken iki kez belimi incitmişim. Jeremy iyi bir baba, hatta *harika* bir baba. Bu, onda hayran olduğum pek çok şeyden biri.

"Baba, kapı bozuk," diyor Teddy ciddi bir sesle.

"Öyle mi?"

Ciddiyetle başını sallar. Bu, Jeremy'nin de yaptığı bir şey; Teddy böyle başını salladığında ikisi birbirine çok benziyor. "İçeri giremedik!"

Eve girerken anahtarımı kaldırıyorum. "Anahtar dönmüyordu. Kilidi mi değiştirdin?"

Kocam tereddüt eder, soruma cevap vermez. Teddy'yi yere indirir ve evin kapısını aralar. "Teddy," der. "Odana çıkıp sessizce oynar mısın? Annenle konuşmam lazım."

Ben böyle bir istekte bulunsam, Teddy yarım saat boyunca bana sorular sorardı. Ama babası bunu istediğinde, hiç bir şey söylemeden hemen eve koşar ve odasına çıkar. O gittikten sonra, Jeremy tekrar evin kapısını kapatır ve bana döner.

"Jeremy." Ellerimi ovuşturuyorum. "Neler oluyor?"

Kocam, bu sabah tıraş olduğu için henüz gölge çıkmaya başlayan çenesini ovuşturur. Gözlerimden kaçınmaktadır, bu da bir şeylerin ters gittiğine dair üçüncü ipucumdur. Kocam göz teması kurmakta hiç zorlanmaz. O, göz teması kurmanın kralıdır.

"Naomi," der. "Konuşmamız lazım."

2

BU İYİ GELMİYOR.

Jeremy'nin benimle ne hakkında konuşmak istediğini hiç bilmiyorum, ama her ne ise, bunu benimle baş başa konuşmak istiyor gibi görünüyor. Oturma odasına girmek ya da daha rahat bir yere gitmek için hiçbir harekete geçmiyor. Şu anda sadece burada, ön verandada duruyoruz.

"Tamam..." diyorum. "Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

Bana gülümsüyor, hâlâ dizlerimi titretmeye yeten o seksi gülümsemeye. "Sana büyük bir sürprizim var."

"Öyle mi?"

"Evet. Tüm evi yenilemeye karar verdim; duvarları boyayacağım, yeni zeminler döşeyeceğim, mutfakı yenileyeceğim. Her şeyi!"

Vücudumdaki tüm gerginlik bir anda yok oluyor. *Demek* mesele bu mu? Bir tadilat mı? Kapıdaki yeni kilidi gördüğümde ve konuşmamız gerektiğini söylediğinde, bir an için bana...

Neyse, boş ver.

"Yenileme mi?" diye tekrarladım.

"Bu gecikmiş bir yıldönümü hediyesi, tatlım," diye açıklıyor.

Yıldönümümüz neredeyse bir ay önceydi. Ona en sevdiği yemeği, biberli biftek yaptım ve seveceğini bildiğim bir çift kol düğmesi aldım. Jeremy de bana çok güzel bir hediye verdi: üzerinde ametist kristali asılı olan güzel bir gümüş kolye.

"Ama sen de bana bir hediye almıştın," diye hatırlatıyorum.

"Şey," diyor, "ara sıra karımı şımartmak istediğim için beni suçlayabilir misin?"

Gülümsememi bastıramıyorum. Jeremy iyi bir baba, ama daha da iyi bir koca. Oğlumuzu büyütmek için işten ara vermiş olsam da, ikimizi güçlü bir çift olarak görüyorum. O tatlı

ve düşüncelidir, ama en önemlisi, beni ne kadar sevdiğinden bir an bile şüphe etmedim.

"Bu gerçekten çok güzel bir sürpriz." Ona gülümsüyorum, ama biraz zorlama gibi geliyor. "Keşke bana önceden söyleseydin."

"O zaman sürpriz olmazdı, değil mi?"

Bu tam Jeremy'nin yapacağı bir şey. Tüm aile tatillerimizi o planlar ve bana sadece kesinlikle bilmem gerekenleri söyler. Ben mutfakta akşam yemeği pişirirken, o gelip "Hey Naomi, gelecek hafta İtalya'ya gidiyoruz" der. Bu çok tatlı, ama aynı zamanda sinir bozucu da olabilir. Biz bir çiftiz ve bazen, uluslararası seyahat ya da evin yenilenmesi gibi romantik ve heyecan verici planlar yaparken bile, plan yapmadan önce bana danışmasını isterdim.

Ama diğer yandan, niyeti iyiydi. Yeni boyaya, duvarlara veya yeni bir mutfağa gerçekten ihtiyacımız olmasa da.

"Ve tahmin et ne oldu?" diyor. "Senin eşyalarını çoktan topladım."

Ne?

Jeremy beni oturma odasına götürüyor, orada üç deri valiz düzgünce üst üste dizilmiş durumda. Bunlar dört yıl önce doğum günüm için Jeremy'nin bana verdiği hediye idi. Eşleşen deri valizler. Kumaşın üzerinde elimi gezdirip, bunların sahip olduğum en güzel eşyalar olduğunu ve aynı yıl bana yıldönümü hediyesi olarak bu gümüş rengi Lexus'u alırken Jeremy'nin takas ettiği arabamdan daha pahalı olduklarını düşündüğümü hatırlıyorum. Beni şımartmayı çok seviyor.

Yerdeki çantalara doğru eliyle işaret etti. "Tadilat sürerken birkaç hafta annemlerin evinde kalabiliriz diye düşündüm. Arabayla sadece yirmi dakika uzaklıkta."

Jeremy, Manhattan'daki bekar evinden vazgeçip Teddy ile Long Island'a taşındıktan sonra, ailesi de onun birkaç yıl önce kendileri için satın aldığı bu evden ayrılıp, yine onun satın aldığı birinci kattaki daireye taşındı. Zaten evin merdivenleri çok fazlaydı, bu yüzden taşınmaktan memnun oldular. Babası o dönemde zaten sağlık durumu kötüleşiyordu ve bir yıl sonra vefat etti, ancak annesi iki yıl daha hayatta kaldı. Onları sık sık ziyaret eder ve

kendisinin yapamadığı işleri halletmeleri için insanlara para ödüyordu. İyi bir baba ve iyi bir koca olduğu gibi, iyi bir evlat da olmuştu.

"Peki ya senin eşyaların?" diye soruyorum. "Ve Teddy'ninkiler?"

"Aslında," diyor utangaç bir şekilde, "bizden önce oraya gidip daireyi temizletebilir misin diye umuyordum. Oldukça tozlu ve fazladan yatak odası kutularla dolu."

Görünüşe göre, kocamın bu yıldönümü sürprizi, onun ailesinin eski dairesini baştan aşağı temizlememi gerektirecek.

"Üzgünüm," diyor hemen. "Kendim yapardım ama biliyorsun, temizlik konusunda umutsuz vakayım, Naomi. Muhtemelen daha da kirletirdim."

Bu doğru olabilir. Gerçi emin olamıyorum, çünkü evlendiğimizden beri Jeremy'nin hiçbir şeyi temizlemeye çalıştığını görmedim. Harika bir koca ve aile reisi olabilir, ama ev işlerinde pek iyi değil. Sanırım kimse mükemmel değildir.

"Teddy'nin eşyalarını toplamasına yardım edeceğim," diye beni temin ediyor. "Sonra yarın size katılabiliriz."

"Peki ya akşam yemeği?"

Yüzünde eğlenceli bir ifade var. "Kendim ve oğlum için yemek pişirebilirim. Sen gelmeden önce uzun süre bekardım, biliyorsun."

"Onun neyi sevdiğini bilmiyorsun."

"Pizza sipariş ederim. Ya da o dondurulmuş tavuk nugget'lardan mikrodalgada ısıtırım."

Kaşlarımı çattım. "Bunun ne kadar sağlıksız olduğunu biliyorsun. Ben gitmeden önce ona bir şeyler hazırlayayım."

"Naomi, bence bir gecelik pizza ve tavuk nugget'tan ölmez. Zaten senin yaptığın tuhaf yemekleri hiç sevmez."

Aslında haksız sayılmaz. Dün gece ona ev yapımı kinoa granolalı, çok lezzetli bir acai kasesi hazırladım ama sanki ona zehir veriyormuşum gibi bana baktı. Ona bir kutu makarna ve peynir yapana kadar huysuzluk yaptı.

Sesi yumuşadı. "Bu akşamki yemeği ben hallederim. Sorun olmaz. Dediğim gibi, sen daireyi temizle, yarın biz de sana katılacağız."

“Orada *yatmamı* mı istiyorsun?”

“Neden olmasın? Bütün eşyaların orada olacak. Sadece bir gecelik.” “Peki ya sabah ne olacak?”

"Rosita, her zamanki gibi sabah Teddy'yi okula götürecektir," diyor. "Sonra yarın onu okuldan alıp daireye götürebilirsin."

“Peki ya yatma vakti?” diye soruyorum boğuk bir sesle.

Kaşlarını çattı. “Ne olmuş yani? Teddy'yi her zaman ben yatırırım.”

Haklı. Hatırlayabildiğim kadarıyla, yatma vakti işlerini hep Jeremy üstlenmiştir. Ama bu, Teddy her gece uykuya dalmış olsa bile, onun yumuşacık yanağına bir öpücük kondurmak için odasına girmediğim anlamına gelmez.

Bunu yapmazsam uyuyabileceğimden emin değilim.

“Sadece bir gecelik,” diyor Jeremy. “Bir gün daha rutinini bozmayalım.”

"Peki ona bu gece neden evde olmayacağımı söyleyecek misin?" Omzunu silkiyor. "Bence çok da önemli bir şey değil."

Şaka mı yapıyor? Oğlumuzla hiç *tanıştı mı*? Geçenlerde yeni bir çanta aldığım, Teddy bana neden yeni bir çanta aldığımı, eski çantamın nesi bozuk olduğunu, ona ne yaptığımı ve çantayı alabilir miyim diye yaklaşık yirmi milyar soru sordu. Jeremy, ben *evden taşınırsam* Teddy'nin bunu fark etmeyeceğini veya soru sormayacağını gerçekten düşünüyor mu?

“Ona bir şeyler söylemeliyiz, Jeremy.”

"Tamam, tamam." Ellerini kaldırdı. Bir zamanlar, üniversiteyi bitirmek için bir inşaat şirketinde vardiyalı çalıştığı için elleri pürüzlü ve nasırlı olmalıydı, ama bu çok uzun zaman önceydi. Artık hedge fonu sahibi elleri var. "Yenileme işini ben açıklayacağım."

Yere yığılmış valizlere göz attım. Tanrım, ne kadar çok eşya toplamış. “Sence bu ne kadar sürer?”

“Bir hafta? Belki iki. Mutfak en uzun sürecek, ama o bitmeden eve geri taşınabiliriz.”

Bu tadilat fikri çok yorucu. Bana sürpriz olarak sunmuş olsa da, bunu yapmak istemiyorum. Ama evliliğimiz boyunca Jeremy hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da onun

son derece inatçı olduğu. Bir fikri kafasına koydu mu, bir daha çıkaramaz. Her zaman istediğini elde etmeye alışık. Nispeten yeni evimizin tadilata ihtiyacı olduğuna karar verdiyse, o zaman bu gerçekleşecek.

Ama neden kafamın içindeki bir ses bana *bir şeylerin yolunda olmadığını* haykırıyor?

Sanki rahatsızlığımı hissetmiş gibi, Jeremy elimi tuttu. “Bunun için çok heyecanlıyım, Naomi. Sanki birlikte yepyeni bir evde yaşıyor gibi olacağız.”

Elimi tutmasına izin verdim ve elimi sıktığında, avucunun benimkine karşı sıcak ve sağlam olduğunu hissettim. 1,80 boyundaki Jeremy, benden tam 15 santim daha uzun. Bu, ona yukarıdan bakıp sevildiğimi ve korunduğumu hissetmem için mükemmel bir boy. O gün Starbucks'ta cüzdanımı unutmam ve onun kahvemi ödemesi, kader olduğunu hep düşünmüşümdür. Keskin kesimli İtalyan takım elbisesini ve etkileyici kravatını giymiş halini hatırlıyorum ve anında onun hayatımı birlikte geçireceğim adam olduğunu anlamıştım. Bu, onun hayatının geri kalanını birlikte geçirmek isteyeceği türden bir kadın olmak istememi sağladı.

"Beni arar mısın, Teddy'ye iyi geceler diyelim?" diye soruyorum. "Tabii ki."

Önümde o eski daireyi temizlemek için geçireceğim uzun geceyi düşünerek yorgun bir nefes veriyorum. "Tamam," diyorum. "Yaparım."

Jeremy'nin omuzları gözle görülür şekilde gevşedi.

"Teşekkürler, Naomi." Başımı salladım.

"Hey," diyor, "çantalarına yardım edeyim."

Jeremy devasa valizlerden birini kapar; neyse ki tekerlekli olduğu için, yoksa tek başıma hareket ettirmem imkansız olurdu. "Yukarıdaki dolabı kontrol etmek istiyorum," derim. "Hiçbir şey unutmadığından emin olmak için."

"Oh hayır," diyor, valizi ön kapıya doğru yuvarlarken. "Her şeyi aldığımdan eminim."

"Peki ya orgon kristalim?" Orgonit piramidim, komodinin üzerinde duran bir pozitif enerji üreticidir. "Onu da valize koydun mu?"

Dudakları seğirdi.

"Vardı." "Sütyenleri de koydun mu?"

Bu sefer gülüyor. “Bana biraz güven, Naomi. İnan bana, her şey orada.”

Ama... neden? Sadece birkaç haftalığına gideceksek neden bu kadar çok eşya koydu?

“Neden kilitleri değiştirdin?” diye patladım.

Jeremy şaşkınlıkla bana bakar. “Mecburdum. Boyacılar ve müteahhitlerin evimizin anahtarına sahip olmasını istemezsin, değil mi?”

“Doğru...”

Ama... bir dakika. Hayır, bu mantıklı değil. Boyacılar ve müteahhitlerin evimizin anahtarına sahip olmasından endişe duyuyorsak, tadilat bittikten *sonra* kilitleri değiştirmemiz gerekmez mi?

Ama Jeremy, çantalarımı ön kapıdan içeri sokmak için zaten uğraşıyor, bu yüzden onu daha fazla sorguya çekemeyeceğimi hissediyorum. Eğer bunu yaparsam, eminim ki bana son derece mantıklı bir açıklama yapacak ve bu soruyu sorduğum için kendimi aptal hissettirecektir.

Jeremy, iki valizimi bagaja taşıırken, ben de diğer ikisi kadar büyük ve ağır olan üçüncü valizle hemen arkasından gidiyorum. Bana kısa süreli bir tadilat için taşınacağımızı söylemişti, ama yaptığı bazı şeyler bununla pek uyuşmuyor. Ve Jeremy hakkında bildiğim bir şey daha var.

O mükemmel bir yalancı.

Meslektaşlarıyla telefonda konuşurken yalan söylediğini gördüm. Arkadaşlarına ve ailesine yalan söylediğini gördüm. Hatta Teddy'ye bile yalan söylediğini gördüm.

Bildiğim kadarıyla bana hiç yalan söylemedi. Her iyi evliliğin temel taşı güvendir. Evet, Jeremy iyi bir yalancıdır, ama bu konuda doğruyu söylediğine inanmak zorundayım. Çünkü ona güvenmezsem, işimiz biter.

Jeremy, Lexus'umun bagajını sertçe kapattı. “Daireyi hazırladığın için teşekkürler,” dedi bana. Takım elbisesinin cebine elini soktu ve bir anahtarlıkta tek bir anahtar çıkardı. “Bu anahtarla ön kapıdan girebilirsin.”

Anahtarı elinden alıyorum, parmaklarımız hiç temas etmiyor. “Teşekkürler. Yarın görüşürüz.”

Bu sefer gözlerimin içine bakıyor. “Yarın görüşürüz, Naomi.”

Jeremy'nin bana söylediği her şeyin yalan olduğuna dair son ipucum, arabama binip son dört yıldır yaşadığım evden uzaklaşmadan önce beni pmemesi.

3

BU BÜYÜK BİR MESELE DEĞİL. Sadece hızlı bir tadilat, sonra hayatlarımız normale dönecek.

Jeremy'nin anne babasının ölümlerine kadar yaşadıkları iki yatak odalı daireye giderken bu sözleri kendime defalarca tekrar ediyorum. Yirmi dakikalık bir yol, ama Jeremy sürerken sadece on beş dakika sürüyordu. O hız sınırına pek inanmaz.

İçinde iki daire bulunan küçük evin garaj yoluna girerken, Jeremy ve Teddy'nin şu anda ne yapıyor olabileceğini hayal ediyorum. Jeremy akşam yemeğini halledebileceğini söyledi, ama birlikte olduğumuz süre boyunca onu hiç yemek pişirirken görmedim, mikrodalgada bile. Tek yaptığı kahve yapmak.

Ya Jeremy donmuş tavuk nugget'ları mikrodalgada doğru pişiremezse? Ya Teddy şu anda yemek masasında oturmuş, karnı guruldarken, yiyebileceği hiçbir şey yoksa? Ve sonra benim gitmiş olduğumu fark edip, teselli edilemez hale gelirse?

Kendimi kontrol altına almak için birkaç derin nefes almam gerekiyor. Jeremy başarılı bir yatırım bankacısı ve bir geceliğine çocuğumuza akşam yemeği hazırlayabilecek kapasitede olduğu açık. Aslında, bir değişiklik olsun diye erkekler gecesi yapmaları da hoş bir şey.

Arabadan inip bagajı açıyorum. Jeremy'nin hazırladığı üç valiz beni bekliyor, ama bu sefer bana yardım edecek kimse yok. Üç valizden ilkini elime alıyorum ve ağırlığı karşısında nefesim kesiliyor. Jeremy valizlerle zorlanmıyor gibi görünüyordu, ama o benden çok daha güçlü. Onu arabadan çıkarmaya çalışırken neredeyse belimi incitiyordum. İkincisi de daha hafif değildi ve üçüncüsü hepsinden daha ağırdı.

Tanrım, bu valizlere ne koymuş ki? *Taş mı?*

Neyse ki hepsinin tekerlekleri var, bu sayede onları tek tek kaldırımdan daireye doğru yuvarlayabiliyorum. Bahçe evini

ama annesi öldüğünden beri bir yıldır boş duruyor. Hemen ardından temizlemiş ama o zamandan beri buraya kimse girmiş mi emin değilim.

Jeremy'nin bana verdiği anahtar kilide giriyor, ama dönmüyor. Bir an panikleyip, beni yine bir evin dışında mı kilitledi diye merak ediyorum. Ama sonra anahtarı sallıyorum ve sonunda kilit dönüyor. Kapı biraz takılıyor, ama içeri girmeyi başarıyorum.

Marti Roth burada yaşarken, mekan aydınlık ve havadar görünüyordu, ama onun ölümünden bu yana geçen bir yılda çok şey değişmiş. Tüm perdeler çekilmiş ve bir toz tabakasıyla kaplanmış. Marti'nin çiçek desenli kanepesi eskiden beyazdı, şimdi ise bir nevi gri. Kanepenin yanındaki lambanın abajuru da öyle. Burası o kadar tozlu ki, derin bir nefes aldığımda öksürmeye başlıyorum.

Ve nihayet ciğerlerimi öksürmekten kurtulduğumda, küçük ayak seslerinin koşturduğunu duyduğuma eminim. Küçük tüylü ayak sesleri.

Aman Tanrım. Jeremy buranın temizlenmesi gerektiğini söylerken şaka yapmıyormuş.

Çantamdan telefonumu çıkarıp, onun yerine bir otelde kalmama izin vermesi için yalvarmak istiyorum. Ya da en azından burayı profesyonel bir şekilde temizletmek. Elimi çantama sokup içindeki eşyaları karıştırıyorum ama parmaklarım telefona dokunduğu anda, her şeyi yeniden düşünmeye başlıyorum. Jeremy bana çok iyi bakıyor ve benden çok az şey istiyor. Eğer bu daireyi temizlememi istiyorsa, o zaman ne yaparsam yapayım, bunu yapacağım.

Bunu ailemden uzak, mini bir tatil olarak düşüneceğim. Ve görünüşe göre temiz hava solumaktan da uzak bir tatil.

Küçük dairede iki yatak odası var, ancak bunlardan biri o kadar küçük ki, içinde küçük bir tek kişilik yatak bulunan büyük bir dolaba benziyor. Oda, Jeremy'nin anne babası öldükten sonra hiç el atmadığı tozlu kutularla dolu. Yenileme sırasında bu oda Teddy'nin odası olacaksa, kutuları atmam gerekecek.

Diğer yatak odası daha umut verici. İçinde yaklaşık bir yıl önce yapılmış bir çift kişilik yatak var ama şimdi diğer her şey gibi tozla kaplı. Üzerine oturduğumda, tüm toz parçacıkları havaya uçuyor

ve şiddetli bir şekilde hapşirmaya başlıyorum. Umarım Jeremy benim için temiz çarşaflar da paketlemiştir.

Valizlerimi almak için oturma odasına dönüyorum ve onları ana yatak odasına sürüklüyorum, halıda tozlu izler bırakarak. İçlerine bakmaya başlıyorum ve itiraf etmeliyim ki, Jeremy *çok* titiz bir şekilde valizleri hazırlamış. Orgone kristali söz verdiği gibi orada ve kesinlikle bir sürü sütyen de eklemiş. Ayrıca bir sürü giysi, banyo malzemesi, havlu, yatak takımı ve hatta tıp ders kitaplarımı da koymuş. O ders kitaplarını görmek içimi biraz burktu. Ev hanımı olmak hayal edebileceğim en iyi iş olsa da, eski hastalarımı özlediğim günler oluyor. Doktor olmayı ve insanların hastalıklarını iyileştirmeye yardımcı olmayı seviyordum — anneliği keşfedene kadar daha tatmin edici bir şey yoktu. Artık Teddy anaokuluna başladığına göre, adada tekrar muayenehane açmayı düşünmeliyim.

İkinci valizin dibine geldiğimde kendimi çok tedirgin hissetmeye başlıyorum. Jeremy epey bir şey koymuş. Neden *nisan* ayında kışlık paltomu valize koymuş ki? O paltoyu sadece en soğuk aylarda giyerim. Madem burada sadece birkaç hafta kalacağız, neden buna ihtiyacım olacağını düşünmüş ki? Tabii ki...

Tabii burada bir haftadan fazla kalacağımızı düşünmüyorsa. Bir haftadan *çok* daha fazla.

Yatağa çöküyorum. Geçen bir yıl içinde yatak sertleşmiş, neredeyse hiç esnemiyor. Bütün bu olayda bir terslik var. Bu çantaların içeriğine bakılırsa, Jeremy yakın zamanda eve geri taşınacağımızı düşünmüyor gibi görünüyor.

Mali sıkıntılar mı yaşıyoruz? Evi mi satıyor ve bana söylemeye utanıyor mu?

Gelirimizin üzerinde yaşamıyoruz. Tanıştığımızda Jeremy zaten çok başarılı bir hedge fon yöneticisiydi — o kadar başarılıydı ki evlendiğimizde evlilik sözleşmesi yapmamızda ısrar etmişti. Bir şekilde tüm paramızı harcadığı ve şimdi evimizi satmak zorunda kalacak kadar parasız kaldığımız fikri... şey, bu çok saçma geliyor.

Son bir kez çantamdan telefonumu çıkarıyorum. Bu sefer parmaklarım telefonu kavradığında, bırakmıyorum. Telefonu çıkarıyorum ve kendimi durduramadan kocama bir mesaj yazıyorum:

Bana söylemediğin bir şey mi var?

Ölmüş kayınvalidemin yatağına oturup telefonumun ekranına bakıyorum. Cevap beklerken, dışarıdan gelen bir hışırtı sesi başımı kaldırmama neden oluyor.

O da neydi?

Sanki hemen dışarıda biri varmış gibi geldi. Yataktan kalkıp pencereye yaklaşıyorum, her adımda kalbim daha da hızlı atıyor. Burasının iyi bir mahalle olduğunu kendime hatırlatıyorum — Jeremy, anne babasına asla tehlikeli bir yerde daire almazdı.

Ama evin yan tarafına bakan karanlık pencereden dışarıya baktığımda, hışırtı sesi daha da yükseliyor. Ve sonra pencerenin arkasında bir şeyin parladığını görüyorum.

O bir insan silueti miydi?

Telefonumu sıkıca tutarak Jeremy'yi aramalı mıyım diye düşündüm. Ya da belki arabaya binip doğruca eve gitmeliyim. Kocam, güvenli olmayan bir dairede kalmamı istemezdi.

Ama eşyalarımın yarısı kadarını çoktan açmış durumdayım. Ve eğer tadilatlar gerçekten yarın başlayacaksa, Teddy okuldan dönene kadar bu daireyi yaşanabilir hale getirmem gerekiyor. Oğlumun tüm bu toz parçacıklarını solumasına ve kansere yakalanmasına izin veremem. Onun burada kalmasına izin verebilmem için yapılacak çok iş var.

Pencereye bir adım daha yaklaşıyorum. Bu sefer başka bir ses duyuyorum, beni daha da rahatsız eden bir ses.

Sanki biri pencere camını yavaşça kazıyormuş gibi geliyor.

Yeter artık. Bu dairede bir dakika daha kalamam. Bu üç devasa valizi tek başıma bagaja tıktırmak zorunda kalsam da umurumda değil. Gece yarısı elinde kanca olan bir adam tarafından öldürülmeye niyetim yok. Jeremy anlayacaktır.

Tam arkayı dönüp yatak odasından kaçmak üzereyken, gözlerimi kısaca yukarı kaldırdım ve o anda ağaç dalını gördüm. Pencerenin üst kısmına yaslanmıştı ve esen her rüzgârla birlikte dal, cama sürtünüyordu.

Omuzlarım çöküyor. Sonuçta dairenin dışında kancalı elli bir serseri yok. Sadece bir ağaçmış. Jeremy her zaman çok çabuk sonuca vardığımı söyler ve bu durumda kesinlikle haklı.

İç çekerek, temizlik malzemelerini bulmak için mutfağa gidiyorum.

4

Ertesi gün okula Teddy'yi almaya gittiğimde, onu o kadar çok özlemiştim ki göğsüm ağrıyordu.

Dün gece pek iyi uyuyamadığım için şaşırmamak gerek. Jeremy'ye Teddy'ye iyi geceler diyebilir miyim diye bir mesaj attım ve o da cevap verdi. Oğlumuzun çoktan uykuya daldığını ve yarın okuldan sonra görüşeceğimizi söyledi. Sırf bana iyi geceler demek için Teddy'yi uyandırmasını beklemiyordum ama bu, ağlayarak uykuya dalmamı engellemedi. Ya da belki de gözlerim tozdan dolayı sulanıyordu. Söylemesi zor.

Her neyse, şu anda berbat görünüyorum. Yirmi yaşındayken, bütün gece ağlayıp ertesi gün pırıl pırıl görünebilirsin. Kırk iki yaşındayken tek bir damla gözyaşı döktüğünde, bir hafta boyunca gözlerin şişer. İnternette çay poşetlerinin işe yarayabileceğini okudum, bu yüzden her iki gözümde de birer tane koydum ama işe yaramadı ve *her yerim* çaya bulandı.

Günün çoğunu daireyi yaşanabilir hale getirmekle geçirdim. Dolapta temizlik malzemeleri vardı, bu yüzden tüm mobilyaların ve perdelerin üzerindeki toz tabakasını temizlemek için elimden geleni yaptım. Tüm çarşafaları değiştirdim ve banyoyu, özellikle küvette küf oluşmuş gibi görünen bir alanı iyice ovdum. Ayrıca, misafir odasındaki tüm kutuları alıp bir dolaba tıktırdım. Kalıcı bir çözüm değil, ama birkaç hafta idare eder. Teddy'yi almam gereken saat gelmeden işleri bitirdiğim için kendimle gurur duydum.

Anaokulundan alma saati inanılmaz erken. Jeremy, Teddy'nin tam gün anaokuluna gitmesini istedi, bu yüzden yer bulabilmek için kuraya katılmak zorunda kaldık. Ama tam gün anaokulu nedir biliyor musunuz? Sabah dokuzdan öğleden sonra ikiye kadar. Beş saat. Hepsi bu.

İşte bu yüzden tıp muayenehanemi yeniden açacak zamanı bulamadım.

Teddy'nin özel okulu muhteşem büyüklükte bir tepenin zirvesinde, otopark ise tepenin dibinde. Jeremy kadar sık spor salonuna gitmiyorum ama o tepeyi her gün tırmanıyorum ve bu aslında oldukça fazla egzersiz oluyor. Ya da okulun girişine vardığımda nefes nefese kalmamdan yola çıkarak öyle olduğunu varsayıyorum. Eminim bu durum göz altındaki torbalarımı iyileştirmeye yardımcı olmuyor.

Okul çıkış saati yaklaştınca, ebeveynler okulun dışındaki yemyeşil çimlerde küçük gruplar halinde toplanıyor. Çoğunlukla kadınlar var, bir iki baba hariç, onlar da her zaman tek başlarına duruyorlar. En iyi iki anne arkadaşım —aynı zamanda en iyi iki arkadaşım da olan— Ashlyn ve Cheryl, ben o aptal tepeyi tırmanıp hâlâ nefes nefeseyken onlara katıldığımda çoktan gelmişler ve derin bir sohbeta dalmışlar.

"Selam Naomi," diyor Cheryl. "Saçına bir şey mi yaptın?"

Utangaç bir şekilde kızıl saçlarıma dokunuyorum. Saçlarımı at kuyruğu yapmıştım, şık bir dağınıklık olmasını umuyordum ama şimdi sanırım sadece dağınık görünüyor. Duştaki su sadece ılık akıyordu —Jeremy'ye haber vermem gerek, böylece en kısa zamanda tamir ettirebiliriz — ayrıca gözyaşlarımdan saç köklerime olumsuz etki ettiğini de düşünüyorum.

"Dün zor bir gündü," diyorum. "Evde bazı tadilatlarla başlıyoruz. Jeremy'nin fikriydi."

"Ooh." Ashlyn canlandı çünkü o tür şeyleri çok seviyor. "Ne tür tadilatlar?"

"Şey, öncelikle mutfak yeniliyoruz."

"Ne şanslısın." Ashlyn sol eliyle burnunu kaşırken, yüzük parmağındaki devasa elması fark ettim. Kocasını bir avukat ve işinde *gerçekten* çok başarılı. Jeremy o kadar başarılı ki, böyle bir yüzüğü kolaylıkla alabilirdi, ama ben ondan elması yerine güzel, soluk pembe bir morganit yüzük almasını istedim. "Roger'dan mutfaklarımızı yenilemesini sürekli istiyorum, ama o beni sürekli erteliyor. Jeremy çok düşünceli."

"Ve çok yakışıklı," diyor Cheryl kıkırdarak.

Sanki bir şaka gibi onlarla birlikte gülüyorum, ama aslında kocamın tanıştığım diğer erkeklerin çoğundan daha çekici olduğunu düşünüyorum. Üstelik çoğu ondan en az on yaş büyük.

Şanslıyım.

"Hey, Naomi." Ashlyn bana dirsek atıyor. "Cheryl ve ben bir şeyi çözmeye çalışıyoruz ama karar veremiyoruz. Senin fikrine ihtiyacımız var."

"Tabii," diyorum. Umarım tıbbi bir sorudur. Bu şekilde kendimi yararlı hissetmek güzel olurdu.

Ashlyn, ağzı dolusu dişleriyle bana sırtıyor; bu dişlerin kaplama olduğundan eminim. Jeremy'nin dişleri de onunki kadar düzgün ve beyaz, ama onunki gerçek. "Sence Cora Janzen göğüslerini yaptırmış mı?"

Cora Janzen, Teddy'nin anaokulu sınıfında okuyan Zack adında küçük bir çocuğun annesi. Onun hakkında tek bildiğim şey, yılın başında boşanmış olması, gerçi boşanma süreci bundan çok önce başlamıştı. Söylentilere göre evlilik öncesi anlaşması varmış, ama avukatı bunu paramparça etmeyi başarmış. Ayrıca, şimdi eski kocasını *ağlattığını* da duydum.

Ve sanki vebalıymış gibi tek başına durmasına rağmen harika görünüyor. Bütün gün temizlik yapmaktan saçlarım sarkmış, yoga pantolonumun üzerine bol bir kazak giymiş, kendimi tamamen bitkin hissediyorum. Ama Cora, çene hizasındaki platin sarısı saçlarına mükemmel uyum sağlayan şık sarı bir elbise giyiyor. Cildi pürüzsüz, kırışksız ve adeta parlıyor. Ve evet, göğüsleri hatırladığımdan biraz daha dik görünüyor.

İki kadının da bana baktığını ve kararımı beklediklerini fark ediyorum. Sanki ben göğüs estetiği konusunda dünyanın en büyük uzmanıymışım gibi. "Emin değilim," diyorum.

"Kesinlikle yaptırmış," diye ısrar ediyor Cheryl. "Keşke önceki halinin bir fotoğrafı olsaydı."

"Onu softbol antrenmanında Irene'in kocasıyla flört ederken gördüm." Ashlyn burnunu kırıltıyor. "Tanrıya şükür Roger bu tür etkinliklere hiç gitmek istemiyor."

Sanki söylediklerimizi duymuş gibi, Cora gözlerini kaldırıp bize bakıyor. Üçümüz de aynı anda bakışlarımızı kaçırıyoruz. Bütün yıl boyunca herkes Cora'dan bahsetti, özellikle de o veli gecesinde biraz fazla içtikten sonra. Dedikoduların konusu olduğunun farkında olmalı. Boşanmada üstün gelmesine sevindim, ama evliliğinin dağılmasına üzülmeden edemiyorum.

Ailesini seven, tatlı ve düşünceli bir adamla evli olduğum için çok mutluyum; evimizi muhteşem bir tadilatla bize sürpriz yaptı. Birkaç dakika sonra Teddy'nin sınıfı da dağıldı. Onlar anaokulu öğrencileri olduğu için kapıya kadar gidip çocukları tek tek onları olmadığından kaçırılmadıklarından kaçırılmadıklarından Dikkatiniz için teşekkür ederim, ama sanırım bir kaçırın burada pek şanslı olamaz. Birkaç ay önce, yeni hademe neredeyse tutuklanıyordu beş set çift ebeveyn fark etmedi onu onu ve aynı anda polisi aradılar.

Dün gece Teddy'den uzak kaldıktan sonra, onun tatlı, yuvarlak yüzünü görünce neredeyse gözyaşlarına boğuluyordum. Her zamanki gibi kollarıyla bana sarıldı, ama bunu babasını karşılarken gösterdiği coşkuyla karşılaştırmadan edemedim. Sanırım ben, Jeremy kadar ilgi çekici biri değilim.

"Dün gece seni özledim!" diyor.

Cheryl ve Ashlyn, Teddy'nin haykırışını duyup merakla bana bakıyorlar.

"Tadilat sırasında başka bir dairede kalıyoruz," diye hızlıca söyledim. Söylentiler işte böyle başlar. "Dün gece taşınmak için hazırlıyordum."

"Nereye taşınmak?" diye soruyor Teddy.

"Evimiz tamir edilirken kalacağımız daireye," diye açıklıyorum ona. Jeremy bana ona her şeyi anlatacağını söylemişti, ama görünüşe göre bu hiç gerçekleşmemiş.

Teddy burnunu kırıştırır. "Evimiz tadilatla mı? Neden?" "Daha güzel olsun diye. Baban sana söylemedi mi?"

O başını sallıyor. "Sadece pizza yedik ve televizyon izledik."

Jeremy'nin Teddy'ye neler olduğunu anlatması gerektiği halde bunu yapmamış olması beni sinirlendiriyor. Ama daha da kötüsü, Ashlyn ve Cheryl'in ikisinin de bana hâlâ o tuhaf bakışları atması.

Ve bir kez daha, bu bulmacanın bir parçasını kaçırdığımdan endişeleniyorum.

5

OKUL SONRASI, Teddy'yi buz pateni dersine götürmem gerekiyor.

Her gün, onu götürmem gereken farklı bir dersi var. Ya da spor. Çok fazla spor. Aktif bir hayatı olmasına seviniyorum, ama bazen kendimi ev hanımı olmaktan çok, ücretsiz şoför gibi hissediyorum.

Henüz market alışverişi yapma fırsatım olmadı, bu yüzden buz pateni dersinden eve dönerken en sevdiğim vegan restoranından paket yemek almaya karar veriyorum. Jeremy'ye ne istediğini sormak için mesaj atıyorum ama cevap vermiyor, ben de ona siyah fasulye burgeri alıyorum. Burgerle hata yapamazsın.

Teddy bazen etrafında olup bitenlerden tamamen habersiz gibi görünse de, eve giderken farklı bir yoldan gitmeye başladığımda bir şeylerin farklı olduğunu hemen fark ediyor. Ve daireye girer girmez sayısız soru yağmuruna tutuyor.

"Neden buradayız?" diye soruyor bana, bu da yol boyunca sorduğu "*Nereye gidiyoruz?*" sorusunun bir varyasyonu.

"Sana söyledim," diye açıklıyorum, sanki milyonuncu kezmiş gibi. "Ev tamir edilirken birkaç hafta burada kalacağız. Burası büyükannenin eskiden yaşadığı yer, hatırladın mı?"

Teddy muhtemelen hatırlamıyor, çünkü Jeremy'nin annesinin vefat ettiği yıl, onun yaşında bir çocuk için sonsuzluk gibi bir süre. Küçük yaşam alanına bakınıyor. Çocuğumun şımarık olduğunu söyleyemem, ama burada bir gece bile kalmak zorunda kalma ihtimalinden rahatsız olmuş gibi görünüyor. "Burası çok *küçük!*"

"Burası bir daire."

Yüzünü buruşturarak oturma odasını inceler. Bu, onu sebze yemeye zorladığımda yaptığı yüz ifadesiyle aynıdır.

yeni çevresini incelerken, telefonuma Jeremy'den bir mesaj geliyor:

Yoldayım. Yakında oradayım.

Tanrıya şükür. Bu durum beni biraz korkutmaya başlamıştı ve Jeremy geri kalan eşyalarımızla geldiğinde kendimi daha iyi hissedeceğim. Babasının varlığı Teddy'yi de rahatlatacaktır.

"Merdivenler nerede?" Teddy'nin tiz sesi düşüncelerimi bölüyor.

"Merdivenimiz yok."

"Peki bir üst kata nasıl çıkıyorsunuz?"

"Tek kat var."

Ağzı, bu ihtimalin aklına bile gelmemiş gibi açık kalır. Belki de gerçekten şımarıktır. Jeremy buraya taşınmamıza karar vermeden önce, yetişkin hayatımı küçük bir dairede geçirdim.

"Eşyalarım nerede?" diye soruyor.

"Dün gece sen topladın," diye hatırlatıyorum. "Baban getirecek." "Dün gece toplamadım."

Hatırlamamasına şaşırmadım. Anaokuluna ilk başladığında, sırt çantasını üst katta unutup durduğu için haftada birkaç kez sınıfına geri dönmek zorunda kalırdık. Bazen yemek yediğini unutur ve bana akşam yemeğinde ne var diye sorar.

"Eminim hatırlıyorsundur," diyorum ona. "Sen ve baban kıyafetlerin ve oyuncakların gibi eşyalarını topladınız. Babam şu anda onları buraya getiriyor."

"Hayır," diye ısrar ediyor. "Televizyon izledik, sonra bana kitap okudu, sonra da uykuya daldım."

Neyse. Eşyalarını topladığını hatırlamasına gerek yok. Önemli olan, gerçekten olmuş olması.

Neyse ki o anda kapı zili çalar, böylece Teddy'nin sorularını tek başıma yanıtlamak zorunda kalmam. Eminim eşyaları buraya geldiğinde kendini çok daha iyi hissedecektir. Dairenin küçük olduğunu biliyorum ama alışırız. O yaştaki çocuklar her şeye alışabilir.

Kapıya vardığımda, Jeremy orada duruyor, elinde evrak çantası, hala işten geldiği takım elbisesi ve kravatı üzerinde.

muhtemelen geç saatlere kadar uyanık kalıp eşyalarını topladığı için yorgun görünüyor. Yanında valiz yok. Sadece evrak çantası var.

Sanırım valizler arabada.

"Baba!" diye bağırıyor Teddy ve babasına doğru atılıyor. Her zaman Jeremy'ye yaklaşık kasık hizasından çarpıyor. Jeremy'ye şaka yapıyorum, belki de daha fazla bebek yapamamamızın sebebi budur.

"Selam, Teddy." Jeremy, Teddy'yi kucağına alır, ancak onda bir tür durgunluk vardır. Onu omuzlarına çıkarmaz ya da her zamanki gibi yerde greşmez. Ve sadece birkaç saniye sonra onu yere indirir.

"Baba." Teddy başını eğip ona bakar. "Annem artık burada yaşamamız gerektiğini ve tüm eşyalarımın sende olduğunu söyledi. Sende mi?"

Jeremy'nin hikayemi doğrulamasını bekliyorum. Bunun yerine, evrak çantasını kanepeye bırakıp açıyor. Teddy'nin video izlemesi için kullandığı eski iPad'ini çıkartıyor.

"Al." Cihazı Teddy'ye uzatır, Teddy de onu alır. "şimdi yatak odasına gidip maymun videoları izlemeni istiyorum."

Bunu söylediğinde midem düğümlenir.

Maymun videoları falan yok. "Yatak odasına git ve maymun videoları izle" Teddy'ye bir süre önce öğrettiğimiz bir şifre. Temel olarak, sorgusuz sualsiz yatak odasına çekilmesi ve bizden biri ona çıkması için şifreyi verene kadar kapıyı amaması gerektiği anlamına geliyor. şifre ise "Snickerdoodle yeme zamanı."

Bu şifreyi, gizli bir kelime veya cümlenin çocuğunuzun hayatını kurtarabileceğine dair bir makale okuduktan sonra ona öğrettik. Bu konuda çok ciddiydik. Ona, bu kelimeleri söylediğimizde hiçbir soru sormamasını söyledik. Sadece gidip dediklerimizi yapması gerekiyor. Ona bunu sık sık hatırlatıyoruz, ancak daha önce sadece bir kez kullandık; polis kapımıza gelip Jeremy'nin annesinin süpermarkette bayıldığını ve öldüğünü söylediğinde. Bu, onun duymasını istemediğimiz türden bir şeydi.

Bu yüzden Teddy bunu çok ciddiye alıyor. iPad'iyle minicik yatak odasına koşuyor ve kapıyı arkasından kapatıyor, Jeremy'yi ve beni baş başa bırakıyor.

"Jeremy?" diyorum. "Neler oluyor?"

"Dinle..." Boynuna asılı olan koyu renkli kravatı çekerek biraz gevşetir. "Ben... Konuşmamız gerek."

"Ne hakkında?" Başımı sallıyorum. "Tadilat hakkında mı?"

Omuzları çöküyor. "Tadilat falan yok."

"Ne?"

"Naomi," diyor. "Boşanmak istiyorum."

6

"NE DEDİN?"

Başım dönüyor. Jeremy'nin az önce bana söylediklerine inanamıyorum. *Boşanmak mı* istiyor? Bu nasıl mümkün olabilir? Evet, bazen tuvalet kapağının açık kalması ya da son ketçabı kimin bitirdiği konusunda tartışabiliriz. Ama *boşanmak* mı? Bu saçmalık.

"Üzgünüm," diyor, ama sesindeki gerginlik bana hiç de üzgün olmadığını düşündürüyor.

"Anlamıyorum." Bu, yüzyılın en hafif tabiri. "Bunu nasıl söylersin? Birlikte mutluyuz!"

"Mutlu değilim. Uzun zamandır mutlu değilim."

"Ama..." Parmak uçlarım karıncalanmaya başladı, nefesim çok hızlı. "Dün söylediklerin ne oldu? Tadilat ve..."

Jeremy cevap vermiyor ve birdenbire dün ne olduğunu anlıyorum. Teddy hiç kafası karışık değildi — dün gece hiç eşya toplamamışlardı.

"Bunu bana sadece taşınmam için söyledin."

Kahverengi gözleri benimkilerle buluştu. "Öyle olması daha kolaydı." "*Senin* için daha kolaydı!"

"Doğru." Sesi o kadar sessiz ve sakın ki, onu sarsasım geliyor. "Teddy'nin hayatını altüst etmek istemiyorum ve senin de istemediğini biliyorum."

"Yani beni kendi evimden mi attın?"

"Burası *benim* evim, Naomi." Çenesi gerilir. "Seninle tanışmadan önce satın almıştım. Bu daire de benim, ama... tabii, ihtiyacın olduğu sürece burada kalabilirsin. Seni asla evsiz bırakmam."

"Vay canına, *teşekkürler!*"

Buna bir şey söylemedi, sadece gözlerini indirdi.

Bacaklarım biraz güçsüz hissettiğim için kanepenin kol dayanağına yaslandım. Bu hiç mantıklı değil. Jeremy'nin birdenbire boşanmaya karar vermesini anlayamıyorum. Bunun mantıklı olmasının tek yolu...

Dağınık ve şık olmayan at kuyruğumdan sarkan bir saç telini çekiştiriyorum. "Başka biri mi var?"

Tereddüt ediyor. O kadar uzun süre ki midem bulanmaya başlıyor. Ama sonra başını sallıyor. "Hayır, başka kimse yok."

"O zaman *neden*?"

Neden böyle olduğunu anlamaya çalışırken kafam allak bullak oluyor. Başka bir kadın değilse, o zaman ne? *Uyuşturucu* mu? Yatırım bankacılığı sektöründe çalışanlar kokain konusunda biraz fazla serbest davranmalarıyla ünlüdür. Jeremy de kullanıyor mu ve şimdi kafasında çılgın bir fikir mi var?

Ama hayır. Bu benim kocama benzemiyor. Jeremy akşamları bir kadeh viski içmeyi sever ama asla birden fazla içmez. O son derece dürüst biridir.

"Lütfen," diye mırıldanıyorum. "Anlamıyorum. Birlikte *mutluyuz*. Neden bunu yapıyorsun?"

"Üzgünüm." Bu sefer sesi yumuşuyor ve bu nazik ton, gözlerimi yaşartmaya yetiyor. "Seni incitmek istemedim."

"O zaman gitme!"

Jeremy buna bir cevap veremiyor. Hâlâ biraz tozlu olan kanepenin üzerinde açık duran evrak çantasını kapatıyor. "Bunu bir arabulucu yardımıyla halledebiliriz," diyor bana. "Evlilik öncesi anlaşmamız olduğu için hukuki bir mücadeleye girip mahkemeye gitmemize gerek yok. Avukatım belgeleri senin avukatına teslim etsin."

Başım dönüp duruyor. Ne olduğunu anlayamıyorum. Ne değişti? Neden birdenbire evliliğimizin yürümediğine ve bitmesi gerektiğine karar verdi?

Sanki beni kovuyormuş gibi hissediyorum.

Yanımdan geçmeye başlıyor ve şimdi panik başlıyor. İlk kez o kelimeyi söylediğinde, anlık bir hata yaptığından emindim ve onu vazgeçirebileceğimi düşünüyordum. Ama şimdi kararını vermiş gibi görünüyor. Kocam, hiç mantıklı olmayan nedenlerle evliliğimizi bitirmek niyetinde. O mutlu değil mi?

mutlu değil mi? Tanıdığım en mutlu çift biziz! Eğer *biz* mutlu değilsek, mutluluğun ne olduğunu anlamıyorum!

"Jeremy..." Kolunu tutarak odadan kaçmasını engelliyorum. "Bunu ciddi olamazsın. *Lütfen*. Bunu çözebiliriz."

Başını sallıyor, gözlerime bakmıyor. "Üzgünüm, Naomi."

Bir kez daha özür derse, onu kendi evrak çantasıyla döverek öldüreceğim.

"Dinle..." Dilimi üst dudağımın üzerinde gezdiriyorum. "Evlilik danışmanlığına ne dersin?"

"*Evlilik danışmanlığı mı?*" Sanki ona bir şişe idrar içmesini önermişim gibi söylüyor. "Sanmıyorum."

"O zaman şimdi konuşalım." Parmaklarım hâlâ onun ön kolunu kavıyor, derisine batıyor. "Gitmem gereken bir yer yok. Seni bu kadar mutsuz eden şeyi söyle, hadi bunu çözelim."

Gözleri sonunda benimkilerle buluştu. "Bunun için çok geç."

Ona başka biri olup olmadığını sorduğumda gösterdiği tereddüt aklıma geliyor. Jeremy'nin mutlu bir evliliği neden bozduğunu açıklayabilecek tek neden bu.

Jeremy kolunu benden çekip beni iterek, Teddy'nin iPad'iyle saklandığı yatak odasına doğru büyük adımlarla ilerliyor. Önüne geçip yolunu kesiyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Oğlumu eve götüreceğim."

"Oh hayır." Bugün en azından bir savaşı kazanmaya kararlı olarak ellerimi kaldırıyorum. "Sanmıyorum. Boşanmak istiyorsan, Teddy benimle kalacak."

Beni geçmeye çalışmıyor. Orada durup, ben rahatsız olmaya başlayana kadar yüzümü inceliyor.

"Teddy kendi yatak odasında uyumalı," diyor sonunda. "Bunu onun için olabildiğince kolaylaştırmak istiyoruz ve onu evinden uzaklaştırmak zalimce olur. Sence de öyle değil mi?"

"O zaman ben geri taşınayım, *sen* git."

"Mantıklı olmaya çalış, Naomi," diyor. "Gerçekten Teddy'yi bunun için cezalandırmak mı istiyorsun? Zaten yeterince zor olacak."

Yerimden kıpırdamıyorum. Kollarımı göğsümün önünde kavuşturmuş, öylece duruyorum. Teddy'ye ulaşmak için beni fiziksel olarak kaldırıp taşımak zorunda kalacak.

“Onu her gün okuldan alabilirsin,” diyor Jeremy. “Bütün günü onunla geçir. Akşam yemeğini seninle yiyebilir. Ama geceleri kendi yatağında, kendi odasında uyumalı. Onu seviyorsan, onu evinden uzaklaştırmak istemezsin.”

Kabul etmekten ne kadar nefret etsem de, haklı. Aile gezilerimizden biliyorum ki Teddy, alışık olmadığı yataklarda bir o yana bir bu yana dönüp durur. Bazen çığlık atarak uyanır. Onu buna maruz bırakmak istemiyorum.

Ve gerçekten, nerede uyuduğunun benim için ne önemi var ki? Onu yine okuldan alacağım ve akşamı birlikte geçireceğiz. Okuldaki diğer annelerin hiçbiri bunu bilmeyecek, ki bunu itiraf etmekten utanıyorum ama bu benim için önemli.

Ve bir avantaj daha var. Jeremy her akşam Teddy'yi almaya buraya gelirse, benimle etkileşime girmek zorunda kalacak. Şu anda bu konuyu konuşmakla ilgilenmiyor gibi görünüyor, ama evliliğimizin bittiği söz konusu olamaz. Jeremy ve ben, aynı sallanan sandalyelerde verandada oturarak birlikte yaşlanacağız.

Bana söylemediği bir şey var. Ve ben bunun ne olduğunu öğreneceğim.

"Peki," diyorum. "Haklısın. Teddy kendi yatağında yatmalı."

Bu kadar kolay pes etmeme şaşırması gibi kaşlarını kaldırıyor. "Teşekkür ederim," diyor. "Oğlumuz için en iyisini yaptığın için minnettarım."

Ve ben de Teddy aracılığıyla birbirimizle olan bağımızı kabul etmesini takdir ediyorum. Ne olursa olsun, biz Teddy'nin ebeveynleri olacağız. Birlikte.

Sadece ona, ayrı olmaktansa birlikte olmanın daha iyi olduğunu anlamasını sağlamalıyım.

"Sadece onun için en iyisini yapmak istiyorum," diyorum.

Jeremy ve ben boşanmayacağız. Cesedimi çiğnemeden olmaz.

7

Sayın Bayan Roth,

Eşinizin, Bay Jeremy Roth'un talebi üzerine, evliliğinizin feshiyle ilgili olarak görevlendirildim. Bu konuyu dostane ve hızlı bir şekilde çözüme kavuşturmak istiyoruz. Lütfen avukatınızın bu e-posta adresinden benimle iletişime geçmesini sağlayın.

Saygılarımla

Leonard Hardwick, Avukat

Yeni dairemdeki tozlu kanepede otururken, e-postayı yaklaşık beş kez okudum. Jeremy'nin bana boşanmak istediğini söylemesinden henüz yirmi dört saat bile geçmemişti ki, avukatı benimle iletişime geçti. Bu da bana, onun her şeyi bir süredir planladığını düşündürdü.

Ne zaman boşanmak istediğine karar verdi? Birkaç hafta önce mi? Birkaç ay önce mi? Benim haberim olmadan bunu planladığı düşüncesi beni biraz rahatsız ediyor.

Neden? Kendime tekrar tekrar sorduğum soru bu. Birlikte çok mutluyduk. Daha geçen hafta sonu, üçümüz Port Washington'da bir kürek teknesi kiraladık ve dışarıda o kadar uzun süre kaldık ki, Teddy'nin yüzüne sürdüğüm SPF 55 güneş kremi olmasına rağmen güneş yanığı oldu. Ve şimdi birdenbire ailemizin bitmesini mi istiyor? Hiç *mantıklı* değil.

Jeremy'nin avukatı benim avukatımın adını bilmek istiyor. Ama benim avukatım yok.

Jeremy'nin bana aldığı gümüş zincirden sarkan, boynumdaki ametist kristali parmaklarımla okşuyorum. Ametist beni her zaman sakinleştirir, bu yüzden kriz anlarında onu takarım. Rahatsız koltukta pozisyonumu değiştirip dizüstü bilgisayar dizlerimin üzerine kaydırıyorum, böylece bir cevap yazabileceğim. Şu e-postayı yazıyorum:

Sayın Leonard Hardwick,

Kocamla aramızdaki sorunları çözeceğimiz için avukat tutmamaya karar verdim. Bu, ilişkimizde geçici bir aksaklık, ancak boşanma çözüm değil. Jeremy ve ben, eminim ki siz ve eşiniz de dahil olmak üzere çoğu evli çiftten daha mutluyduk. Alınmayın lütfen.

Saygılarımla,
Naomi Roth

Bu e-postayı göndermiyorum. Elbette. Ama taslak klasörüne kaydediyorum, çünkü bir gün Jeremy ile birlikte geriye dönüp buna bakıp güleceğimiz bir gün olacağını düşünüyorum.

Sadece şu anda o günü hayal etmekte biraz zorlanıyorum.

Telefonum, yanımdaki kanepeye bıraktığım yerde çalışıyor. Teddy şu anda okulda, bu yüzden ekrana bakıp acil bir durum için okuldan aranmadığımı kontrol ediyorum. O evde yokken her telefon geldiğinde kalbim ağzıma geliyor. Ama meğer okul değilmiş. Çok daha kötü bir şey.

Arayan annem.

Yanlış anlamayın, annemi seviyorum. Ama o, bana sürekli neyi yanlış yaptığımı söylemekte gerçekten çok iyidir. Küçükken, bana dik durmamı söylediğini ya da "*Yeterince kurabiye yemedin mi, Naomi?*" diye sorduğunu hatırlıyorum. O, benim büyüdüğüm yer olan St. Louis'de yaşıyor ve bu mesafeye minnettarım.

Ama aynı zamanda, bu daire iç karartıcı bir şekilde boş ve sessiz. Annem, odada olmasa bile odayı doldurmanın bir yolunu bulur. Belki de Jeremy ile geçici olarak ayrıldığımızdan bahsetmeyeceğim. Her şey yolundaymış gibi davranacağım.

Telefonu açmak için ekrana dokunuyorum ve olabildiğince rahat bir şekilde "Merhaba anne" diyorum. Hattın diğer ucunda uzun bir sessizlik oluyor. "Tamam, sorun ne?"

Kahretsin, bunu nasıl yapıyor? "Hiçbir şey."

"Hayır, bir sorun var. Anlıyorum. Seni aramadan önce de biliyordum, şimdi sesini duyunca da emin oldum."

Ah evet, annem kendini medyum sanıyor. Ve bunu şaka olarak söylemiyorum. Annem gerçekten de

medikal olarak imkansız olsa da, gerçekten de psişik güçleri olduğuna inanıyor. Bunu ona açıklamaya çalıştım, ama bu, psişik önsezileriyle ilgili bir cinayet hakkında ipuçlarıyla üç ayrı seferde karakola gitmesini engellemedi. (Önsezilerinin hiçbirisi cinayetin çözülmesine yol açmadı.)

Kesinlikle medyum olmamasına rağmen, beni çok iyi tanıyor. Ve sesimden bir şeylerin yolunda olmadığını açıkça anlayabiliyor. Medyum güçlerine inanmayabilirim, ama bir annenin sezgisine inanırım.

Annem boşanma konusunda bir iki şey bilir. Üç kez boşanmıştır. Her seferinde daha kolay olacağını düşünürsünüz, ama olmadı. Her seferinde annem günlerce ağladı ve bir ay boyunca çok mutsuzdu. Hatta ben sekiz yaşındayken, yakında eski kocası olacak adamın yeni evine yumurta atmak için yaptığı küçük gezintiye beni de yanına aldı. Kendi evliliğimin yürümesini bu kadar çok istememin nedenlerinden biri de budur.

"Tamam," diyorum. "Jeremy ve ben... bazı sorunlarımız var." "Sorunlar mı? Bu ne demek?"

"Biz... ayrıldık sayılır."

Bir an sessiz kalır, bu bilgiyi sindirir. "O kim?"

"O mu?"

"Diğer kadın."

"Başka bir kadın yok," diye ısrar ediyorum, daha önceki şüphelerime rağmen. "Sadece bazı sorunlar yaşıyoruz ve bir süre ayrı kalmaya karar verdik."

Boşanma avukatından gelen mektuptan bahsetmemek muhtemelen daha iyi.

"Saçmalık," diye tükürüyor. "Üç kez evlenip boşanmış birinden dinle. Bir evlilik yürümediğinde, diğer kadını ara."

Boynumdaki kristali parmaklarımla oynuyorum. "Bana başka kadın olmadığını söyledi."

"Yalan söylüyor." Sanki aksini inanmak aptallıkmış gibi söylüyor. Ama bir zamanlar polise komşumuzun

mücevher hırsızı olduğunu söylemişti. "Jeremy gibi yakışıklı ve parası bol bir adam mı? Eminim seni aldatıyordur."

"Vay canına, teşekkürler anne."

"Onu kapabildiğin için şanslıydın," diye hatırlatıyor bana. "Teddy olmasaydı seninle asla evlenmezdi."

"Bu doğru değil." Aslında teknik olarak doğru. Teddy yüzünden evlendik, çünkü Jeremy onun iki ebeveyni olmayan bir evde büyümesini istemiyordu. "Eninde sonunda evlenirdik."

"O zaman neden babalık testi istedi?"

İçimden bir ürperti geçer, keşke bu bilgiyi annemle paylaşmasaydım diye düşünürüm. "Bak, neden evlendiğimizizin önemi yok. Artık bir aileyiz."

"Artık değil," diyor. "Şu anda o, *onunla* birlikte. Muhtemelen onun evinde kalıyordur bile."

"Aslında," diyorum, "hala evde kalan o. Ben, ailesi için satın aldığı o ekstra dairede kalıyorum."

"Ne? Seni bunu yapmaya nasıl ikna etti?"

"Orası *onun* evi, anne."

"Yine de," diyor. "Asla ayrılmamalıydın. Bu gerçekten aptalca bir hareketti, Naomi."

Onun haklı olduğunu kabul etmek istemiyorum. Ama o beni kandırmasaydı asla taşınmazdım. "Önemli değil," diyorum, "çünkü Jeremy ve ben yeniden bir araya geliyoruz."

"Bunu neye dayandırıyorsun?"

Bu sefer, parmaklarımı ametist kristalimin etrafına tamamen doluyorum. "O hala beni seviyor ve bir oğlumuz var."

"Ben de baban hakkında aynı şeyi söylemiştim, ama ikimiz de onu yirmi yıldır görmedik, değil mi?"

Haklı olduğu için irkiliyorum. Çocukluğum boyunca babamı muhtemelen beş kez görmüşümdür. "Bu farklı."

"Onu geri kazanmanın tek yolu," diyor annem, "onu *ondan* uzaklaştırabilmen."

"Onun gibi biri yok anne."

"Aptal olma." Dudaklarının kıvrılıp sarı dişlerini ortaya çıkardığını neredeyse görebiliyorum. "Bir kız ona pençelerini geçirmiş. Ve

Onu geri kazanmanın tek yolu, ondan kurtulman.”

Annem ne dediğini bilmiyor. Jeremy'nin hayatında başka bir kadın yok. Bundan eminim. Olsaydı, şimdiye kadar haberim olurdu.

Öyle değil mi?

Taşınalı ve kocamın benden boşanmak istediğini söylemesinden bu yana neredeyse bir hafta geçti.

Jeremy'nin avukatından gelen e-posta hâlâ gelen kutumda duruyor, cevaplanmamış. Hâlâ kendime bir avukat bulmak için hiçbir çaba sarf etmedim. Bunu yaptığımda, sanki pes etmiş gibi hissedeceğim. Ve ben buna hazır değilim. Eğer Jeremy orta yaş krizi yaşıyorsa, ona biraz zaman tanıyabilirim. Ama boşanma çözüm değil.

İlkokulun önünde durmuş, Teddy ve diğer anaokulu çocuklarının çıkmasını beklerken, her şey normalmiş gibi geliyor. Ashlyn, oğlunun doğum günü partisi davetiyeleriyle ilgili öğretmenden aldığı not hakkında durmadan konuşuyor.

"Görünüşe göre, *herkesi* davet etmediğin sürece sınıfta davetiyeleri dağıtmaya izin verilmiyor," diyor. "Sence bu tamamen *haksızlık* değil mi? Çocuğunun sevmediği çocukları partiye davet etmek istemiyorsan, *kimseyi* davet edemez misin? Bu kuralları kim koydu?"

Teddy'nin sosyal açıdan kabul göreceğinden emin olduğum için anlayışla başımı sallıyorum.

"Sence bu saçma değil mi?" diyor Cheryl. "Jaden'ın partisi olduğunda, tüm sınıfı davet ettik — *davranış sorunları* olan çocuğu bile — ama herkes gelmediğinden, öğretmen partiden sonra ona teşekkür kartları dağıtmasına izin vermedi!"

"Ne saçma!" diyor Ashlyn burnunu çekerek. Bana dönüyor. "Bu arada, Teddy'nin doğum günü için ne yapıyorsun? Yakında değil mi?"

Olan biten her şeye rağmen büyük bir parti düzenlemeyi hayal edemiyorum.

Jeremy ile aramızdaki sorunları çözmeyi başarsak bile, tüm bu stresle başa çıkabilir miyim, bilmiyorum. "Muhtemelen küçük bir şey yaparız. Sadece aile. Bilirsin, tadilat yüzünden."

“Nasıl gidiyor?” diye sorar Cheryl. “Yakında geri taşınmaya hazır mısın?”

Giydiklerim safir rengi bluzumu çekiştiriyorum, bir gece dolapta asılı kalmasına rağmen hala inatla kırışık. Hiçbir yerde ütü bulamadım. “Şey, henüz değil. Hâlâ dairede sıkışıp kaldık.”

“Zavallı sen,” diye iç geçiriyor Ashlyn. “Ama bittiğinde muhteşem bir evin olacak! Çok kıskandım.”

Gerçekte neler olup bittiğini bilseydi kıskanmazdı. Bu iki kadın en yakın arkadaşlarım olsa da, çocuklarımız olmadan pek takılmıyoruz ve onlara başımdan geçenleri anlatmak içime sinmiyor. Onların sempatisini ya da yargılarını duymak istemiyorum.

Taze biçilmiş çimlerin ötesinde, atletik vücudunu ön plana çıkaran başka bir elbise giymiş Cora Janzen'in beklediği yere bakıyorum. Göğüs estetiği yaptırmış mıdır bilmiyorum ama harika görünüyor. Yine de diğer tüm kadınlar, sanki onu çevreleyen görünmez bir güç alanı varmış gibi ondan kaçınıyor gibi görünüyor. Sanki boşanmaya "bulaşmaktan" korkuyorlarmış gibi.

Ben Cora gibi olmayacağım. Jeremy ile aramızdaki sorunları çözeceğiz. Göğüslerim aynı boyutta kalacak, çok teşekkürler.

Anaokulu sınıfı okuldan çıkıyor ve üçümüz çocuklarımızı karşılamak için yanlarına yürüyoruz. Teddy beni görünce, eskisinden daha coşkulu bir şekilde koşarak geliyor. Sanırım geceleri beni özlemiş. Henüz Jeremy'nin coşkusuna tam olarak ulaşamadık, ama oraya doğru gidiyoruz.

"Anne!" diyor. "Sırt çantamı taşıyor mısın? Çok ağır!"

Cevap beklemeden sırt çantasını omuzlarından indirip kollarıma tutuşturuyor. Tabii ki, bir çocuk sırt çantası olduğu düşünülürse, şaşırtıcı derecede ağır.

“İçinde ne var, Teddy?”

“Oyun parkında beş tane yeni taş buldum,” diyor gururla. “Görmek ister misin?”

Cevap beklemeden Teddy sırt çantasını kollarımdan kapıp, içindeki eşyaları karıştırmaya başladı ve sonunda küçük

parıldayan bir taş çıkarana kadar içini karıştırır.

"Bu mika," diye bilgilendiriyor beni.

Teddy'nin taş takıntısı biraz kontrolden çıkmaya başlıyor. Muhtemelen yakında bu takıntısı geçecektir. Ya da jeolog olur, ki bu da oldukça havalı olurdu.

"Bu akşam babamın evine gittiğimde ona göstermek istiyorum," diye ekliyor.

Aman Tanrım, Teddy bunu çok yüksek sesle söyledi. Neredeyse çantasını düşürecekdim. Cheryl meraklı bir ifadeyle başını bizim yöne çevirdi. Hasarı azaltmanın bir yolunu ararken zihnim hızla çalışmaya başladı.

"Evet, babam eve geldiğinde ona gösterebiliriz," diyorum.

Teddy şaşkınlıkla kaşlarını çatıyor. "Senin evine mi, onun evine mi?"

Yüzüm yanıyor. Cheryl'in bu konuşmanın her kelimesini duymamış olma ihtimali yok. Ve ikisi yalnız kalır kalmaz, her kelimeyi Ashlyn'e aktaracak. İkisi arasındaki konuşmayı hayal ederken içim sızlıyor.

Teddy, annesi ve babasının ayrı evlerde yaşadığını söyledi. Sence Naomi ve Jeremy ayrılmış mıdır?

Eminim ayrılmışlardır. Her zaman onun daha iyisini bulabileceğini düşünmüştümdür.

Biliyorsun, sadece hamile olduğu için evlenmişlerdi.

"Teddy," diyorum, "Babam şu anda tadilat sürerken evde kalıyor, ama yakında hepimiz tekrar bir araya geleceğiz."

Teddy bana tamamen şaşkın bir ifadeyle bakıyor, ama itiraz edemedi onu bileğinden tutup kalabalığın içinden uzaklaştırıyorum. Arabaya bindiğimizde ne isterse söyleyebilir. Sadece Cheryl ve Ashlyn'in duymasını istemiyorum, bu yüzden güvenli bir şekilde otoparka dönene kadar durmuyorum.

"Anne," der Teddy, ben onu araba koltuğuna bağlamak için vücudumu bükmeye çalışırken. "Bir at mı alıyorsun?"

Bileğimi zorlayarak, araba koltuğunun kemerini yerine oturtmaya çalışıyorum. Onu her gün aynı koltuğa oturtmama rağmen, her seferinde sanki son kullandığımdan bu yana koltuk ona çok küçük gelmiş gibi geliyor.

"At mı?" diyorum, toka yerine otururken. Bu yeni

"Zack, sen ve babam artık birlikte yaşamıyorsanız, bu bir at alacağınız anlamına gelir diyor."

Şimdi aklıma geliyor ki, Teddy okulda herkese anne babasının artık birlikte yaşamadığını söylüyor olmalı ve benim hasar kontrolü çabalarım muhtemelen boşuna.

"Atı nereye koyacağız?" diye soruyor Teddy. "Muhtemelen babamın evine, çünkü orası daha büyük, değil mi? Senin dairen çok küçük."

"Teddy..."

"Binecek miyim?" diye umutla soruyor.

Buna nasıl cevap vereceğimi bile bilmiyorum. "At *istiyor* musun, Teddy?"

Sorumu düşünmek için bir an duruyor. "Senin eve geri dönüp bizimle yaşamayı tercih ederim."

Cevabı kalbimi sıkıştırıyor. Jeremy ve ben Teddy'ye neler olduğunu tam olarak açıklamadık. "Boşanma" kelimesini bir kez bile kullanmadık ve şimdi ona arkadaşının "at" yerine aslında ne demek istediğini anlatmak için iyi bir fırsat olabilir. Ama işin aslı, Jeremy ve ben aslında boşanmayacağız. Avukatından gelen o e-postadan beri başka bir haber gelmedi ve annemin uğursuz uyarılarına rağmen, ortada başka bir kadın yok gibi görünüyor. Yani onu korkutmaya gerek yok.

"At almayacağız Teddy," diyorum ona sürücü koltuğuna otururken. "Bunu Zack'e de söyleyebilirsin."

"Ama o, anne babasında da böyle olduğunu söyledi." Birdenbire gözleri dolmuş gibi görünüyor. "Farklı evlere taşındılar, sonra da at aldılar."

"Evet, ama herkes için durum aynı değil. Babam ve ben sadece kısa bir süre ayrı yaşıyoruz, sonra tekrar bir araya geleceğiz."

"Ama babam öyle demedi."

Boynumu uzatıp ona bakıyorum. "Öyle mi? Babam ne dedi?"

"Bundan sonra ayrı yaşayacağınızı söyledi, ama bu ikinizin de beni çok sevmediğiniz anlamına gelmez."

Bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyorum. Belli ki Jeremy, Teddy'ye bir şeyler söyleme ihtiyacı hissetmiş, ki bu anlaşılabilir bir durum. "Teddy," diyorum tereddütle, "evde başka... şey, *kadınlar* oldu mu?"

Tereddüt etmeden başını salladı. "Evet."

Midem düğümlenir. Annem başından beri haklıymış. "Var mı?"

"Rosita!" der. "Her sabah gelir."

Derin bir nefes alıyorum. Teddy'nin bakıcısı Rosita, son derece sevimli bir kadın, ama neredeyse yetmiş yaşında ve sekiz torunu var. Onu işe almamın nedenlerinden biri de bu. Teddy'nin Rosita ile bir ilişkisi olduğunu hiç sanmıyorum.

"Rosita dışında başka biri var mı?" diye ısrar ediyorum. Hayır anlamında başını sallıyor.

Teddy'nin tüm sınıf arkadaşlarına anne babasının artık birlikte yaşamadığını ağzından kaçırmasından pek hoşnut değilim, ama Jeremy'nin başka bir kadınla görüşmediğini söylediğinde doğruyu söylediğini doğruladığım için de rahatladım.

Bu bir orta yaş krizi. Tesla'yı aldığında bu krizi atlattığını sanmıştım, ama görünüşe göre orta yaş bunalımı hâlâ devam ediyor. Ama er ya da geç akli başına gelecektir.

Bundan eminim.

Sonunda Teddy'nin yeni yatak odası için alışverişe çıkabildim.

Yeni dairede vakit geçirmekten pek de heyecan duymuyor ve eminim ki sorunun bir kısmı odasının ne kadar kasvetli olması. Jeremy, Teddy'nin her gece kendi yatağında yatması konusunda ısrarcı ve teorik olarak buna katılıyorum ama bir noktada Teddy'nin hafta sonlarını benim dairemde geçirmeye başlamasını istiyorum. Bu ayrılığın ne kadar süreceğini bilmiyorum ve her gece bebeğimden uzakta kalmaya devam edemem.

Bu yüzden biraz çıldırdım. Yerel alışveriş merkezine gittim ve alışveriş sepetimi üç dev Lego setiyle doldurdum; bunlardan en büyüğü, kendi itfaiye istasyonuna sahip tam bir şehir oluşturuyor. Ona en sevdiği çizgi film karakterleriyle süslenmiş yeni bir yorgan, yastık kılıfları ve çarşaflar aldım. Ve her ihtimale karşı, taş koleksiyonu için bir kutu da aldım.

Ödeme için sıraya girdiğimde, aldıklarımдан oldukça memnunum. Eski komşum Phyllis Halpern arkamdaki sıraya katıldığında ruh halim sadece biraz bozuluyor. Phyllis'in geçici olarak taşındığının farkında olup olmadığını bilmiyorum, ama olsa da şaşırmaıdım. Evimizi yirmi dört saat gözetlediğinden oldukça eminim.

"Merhaba Naomi," diyor cızırtılı sesiyle. Kaç yaşında olduğunu tam olarak bilmiyorum, çünkü sormak kabalık olur, ama etrafta dolaşıp işlerini yapabilmesi ve toza dönüşmemiş olması beni etkiliyor. "Nasılsın?"

"Harika!" diyorum, elimden geldiğince neşeli bir sesle. "Sen nasılsın?"

"Gutum azdı," diyor.

"Oh," diyorum, çünkü gerçekten, buna ne diyebilirsiniz ki? "Bunu duyduğuma üzüldüm."

Phyllis, gözlerinde onaylamayan bir bakışla arabama bakıyor. “Benim zamanımda çocuklar sokakta oynardı. Bütün bu *oyuncaklara* ihtiyaçları yoktu.”

“Oyuncak” kelimesini sanki “uyuşturucu” ile eşanlamlıymış gibi söylüyor. Önümdeki kuyruğa bakıp, daha hızlı ilerlemesini diliyorum. “Evet, şey.”

“Bu arada, Naomi,” diyor, “seyahate mi çıktın? Neredeyse iki haftadır arabayı görmedim.”

“Oh.” Jeremy’nin benden boşanmak istediğini söylediği günden beri taktığım, boynumdaki ametist kristali parmaklarımla okşuyorum. “Şey, arabam tamirde.”

“Gerçekten mi?” Phyllis bana bakıyor. Sağ gözü biraz bulanık ve yana doğru kaymış gibi görünüyor. “Onarım için bu kadar uzun süre beklemek çok uzun. Hangi tamirciye götürdün?”

"Pine Caddesi'ndeki dükkana," diye yalan söylüyorum.

Phyllis bana başka bir soru soracak gibi görünüyor, ama neyse ki sıra bana geliyor. Sıkılmış görünen kasiyer tüm alışverişlerimi tarıyor ve ben de buradan bir an önce çıkmak umuduyla kredi kartımı okutuyorum.

“Bu kart iptal edilmiş, hanımefendi,” diyor kasiyer.

Şaşkınlıkla elimdeki Mastercard’a bakıyorum. Son kullanma tarihi bir yıl sonra. Cüzdanımdan ikinci bir kart çıkarıp onu okutuyorum. Kasiyere bakıyorum, o da başını sallıyor.

"Üzgünüm, olmaz," diyor.

Aman Tanrım. Phyllis sanki az önce bir banka soymuşum gibi bana bakıyor — görünüşe göre, oyuncak satın almaktan daha kötü olan tek şey, onları ödeyememek. Kredi kartlarımda ne sorun var bilmiyorum, ama her ne olursa olsun, oğlumun sevgisini kazanmak için bu ürünleri alacağım.

"Makinenin doğru çalıştığından emin misiniz?" diye soruyorum.

Omuzlarını silkiyor, sanki tüm bu olay onun yetki alanının çok ötesindeymiş gibi. Hala lisedeymiş gibi görünüyor.

“Hemen dışarıdaki ATM’den nakit çekeceğim,” diyorum çocuğa. “Lütfen bunları benim için bir kenara ayırır mısın, hemen dönerim?”

“Şey...” Bu bir tuzak mı diye emin olamıyormuş gibi etrafına bakınıyor. “Tamam. Ama bunları sadece kısa bir süre saklayabilirim, sonra tekrar raflara koymam gerekiyor.”

"Hemen dönerim!" diye söz veriyorum. Sonra Phyllis'e gülümsemeye çalışıyorum. "Sırada yerimi tut."

Sıradaki yerimi tutarsa, bu sadece morbid bir meraktan olacaktır.

Mağazanın hemen dışında bir ATM gördüğümü hatırlıyorum. Çok yüksek bir ek ücret var ama umurumda değil. Bununla sonra ilgilenirim. Şu anda sadece biraz paraya ihtiyacım var.

Banka kartımı ATM'ye takıp şifremi giriyorum. Ne kadar para çekmek istediğimi soruyor, ben de maksimum miktar olan 200 doları istiyorum. Sepetimdeki her şeyi almak için zar zor yetecek kadar. Ayağımı yere vurarak makinenin parayı daha hızlı vermesini umuyorum. Parayı paramparça ediyor gibi gelen gıcırtı seslerinin tam bir dakika sürmesinden sonra, ekranda bir mesaj beliriyor:

Yeterli bakiye yok.

Ne?

Bu sefer makineden hesabımdaki bakiyeyi göstermesini istiyorum. Bu, Jeremy ile ortak bir hesap ve genellikle çek hesabında her zaman en az beş haneli bir rakam bulunur. Ama şimdi bakiye 25 dolar.

Neler oluyor burada?

Bu konuda içimde kötü bir his var. Çantamdan telefonumu çıkarıp, sık arananlar listesinden Jeremy'nin adını seçiyorum. Sesli mesaja düşünce, telefonu kapatıp tekrar arıyorum. Sonra üçüncü kez.

Sonunda, hattın diğer ucunda Jeremy'nin sesini duyuyorum. Sesi pek mutlu gelmiyor. Merhaba deme zahmetine bile girmiyor. "Ne oldu, Naomi?"

"Kredi kartlarım çalışmıyor," diyorum ona.

Bu aramayı beklediğini anladığım bir şekilde iç geçiriyor. "Naomi, onlar *benim* kredi kartlarım. Evlendiğimizde seni de eklemiştim, ama artık birlikte olmadığımıza göre

, kendi kredi kartlarına sahip olman gerektiğini düşünüyorum. Sence de öyle değil mi?"

Artık birlikte değiliz. Sözleri kalbime bir hançer gibi saplanıyor. Ne zaman benim hakkımda böyle hissetmeye başladı? Hâlâ anlamıyorum! Belki bu kadar ani olmasaydı, bununla daha iyi başa çıkabilirdim. Ama kendime sorup durduğum tek şey: *Neden?* Bir nedeni olmalı.

"Peki ya ortak banka hesabımız?" diyorum. "Eskiden içinde binlerce dolar vardı. Şimdi hesapta sadece yirmi beş dolar var."

"Tekrar söylüyorum," diyor, "o *benim* hesabım. *Senin* banka hesabına ne oldu?"

Jeremy ile evlendiğimizde kendi banka hesabım vardı. Ama doktorluğu bıraktıktan sonra, hesabımdaki parayı oldukça çabuk harcadım. Bu durumu Jeremy'ye anlattığımda, para konusunda endişelenmemem için beni kendi hesabına eklemeyi hemen teklif etti. Çünkü kocam işte böyle nazik ve düşünceli bir adamdır.

Ya da *eskiden* öyleydi.

"O hesapta neredeyse hiçbir şey kalmadı," diyorum.

"Bak, sana ne diyeceğimi bilmiyorum," diyor. "Dediğim gibi, bu benim kendi özel hesabım ve aile masrafları için parana olsun diye seni bu hesaba ekledim. Hesaptan para çekmek benim hakkım."

"Hesaptaki *tüm* parayı çekmişsin!"

"Adil olmak gerekirse," diyor, "Şu anda yaşadığın dairenin parasını ben ödüyorum. Teddy'nin okul ücretini ben ödüyorum. Rosita'ya da ben ödeme yapıyorum. Bu kadar paraya ne için ihtiyacın var?"

"Bazı oyuncaklar alıyordum. Teddy için." "Onun yeterince oyuncağı var."

"*Senin* evinde."

"Peki," diye iç geçiyor. "Ama senin evinde onun için oyuncak istiyorsan, parasını *senin* ödemen gerekir gibi geliyor."

"Şu anda işim olmadığını biliyorsun!"

"Sen *doktor* değil misin?" diye karşılık verdi. "Neden tekrar çalışmaya başlamıyorsun? Her zaman ne kadar özlediğinden bahsetmiyor muydun?"

Özlediğini söylemiyor muydun? Geri dönüp sevdiğin işi yapmalısın.”

Her şeye rağmen, Jeremy beni çok iyi tanıyor ve haklı bir noktaya değiniyor. Teddy doğmadan önce tatmin edici bir kariyerim vardı ve onu özlüyorum. O tür bir işe geri dönmeyi çok isterim.

“Ama o kadar kolay değil,” diyorum ona. “Muayenehanemi yeniden açıp işlerime devam etmek çok zahmetli olur. Ayrıca her gün saat ikide oğlumuzu alıp bir sürü antrenmana ve derse götürmem gerektiği için çok fazla vaktim de yok.”

“Peki, o zaman Rosita’ya onu almasını söyleyebilirim. O bunu yapmaya hazır.” Midem sıkışıyor. “Zaten onu neredeyse hiç göremiyorum.”

“Sana *yardım* etmeye çalışıyorum, Naomi.” Sesi artık daha yumuşak. “Uzun zamandır işe dönmek istiyordun, şimdi bunu gerçekleştirmek için bir şansın var.”

Sözleri, ilk tanıştığımızda kendi muayenehanem ve kendi gelirim olduğunu, ama oğlumuzu büyütmek için hepsinden vazgeçtiğimi hatırlatıyor. Acaba inisiyatif alıp, onun aşık olduğu o yetenekli doktor olsaydım, evliliğimizi düzeltebilir miydik diye merak ediyorum. Son beş yılda kendimi ihmal ettim ve bunu düzeltmek için bir şansımız olacaksa, bu durumun değişmesi gerekiyor.

“Gerçekten muayenehanemi yeniden açabileceğimi düşünüyor musun?” diye soruyorum kısık bir sesle.

“Kesinlikle yapabilirsin.” Sesi, benden boşanmak istediği günden beri duyduğum en sıcak ses. Bu eski Jeremy, aşık olduğum Jeremy. “Sana inanıyorum.”

“Teşekkür ederim,” diyorum. “Bu benim için çok önemli.”

Omuzlarımı dikleştiriyorum ve bunun bir şeyler içip konuşmak için bir araya gelmeyi önermek için iyi bir zaman olduğuna karar veriyorum. Evin dışında. Belki Rosita Teddy’ye bakabilir, böylece baş başa kalabiliriz.

“Ayrıca,” diyor Jeremy, “avukatının benim avukatımla bir an önce iletişime geçmesini sağlamalısın. O zaman bu para meselesini halledebiliriz.”

Sanki Jeremy telefonun içinden uzanıp yüzüme bir tokat atmış gibi hissettim. “Ne?”

Derin bir nefes alıyor. “Lütfen bunu yapma, Naomi. Avukatım sana bir e-posta gönderdiğini söylüyor, ama sen hiç cevap vermedin. Hadi... bu işi halledelim. İşlerin çirkinleşmesini istemiyorum. Sen istiyor musun?”

İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama tek yapabildiğim boğuk bir sesle "Avukatım yok" demek.

"Bir avukat tutmalısın, Naomi."

"Konuşma fırsatımız olmadan avukat tutmayacağım." "Konuşacak bir şey yok." Sesinde

. "Lütfen kendine bir avukat tut. Beni pislik durumuna düşürme."

"Bu ne demek oluyor?"

Jeremy inliyor. "Şu anda bununla uğraşamam. Toplantıya geç kaldım. Bir avukat tut, Naomi."

Ben bir şey daha söyleyemeden, telefonu kapattığını fark ettim.

Elimdeki işe yaramaz banka kartına bakıyorum. İlk evlendiğimizde, ortak bir hesabımız olacağını beklemiyordum. Ne de olsa o zamanlar otuzlu yaşların sonlarındaydım ve her zaman kendi hesabım olmuştu. Ama Jeremy beni kendi hesabına eklemek konusunda ısrar ettiğinde çok tatlı davranmıştı. "Sen benim karımsın," demişti. "Benim olan senin de."

Ama yine de bana o evlilik sözleşmesini imzalatmıştı.

Evlenden önce açtığım o eski banka hesabı hâlâ duruyor. İçinde fazla para yok, ama en azından market alışverişi ve tuvalet kağıdı gibi temel ihtiyaçları karşılamaya yetecek. Ama gelecekte pahalı Lego setleri alabileceğimi sanmıyorum.

Bir avukat tutarsam ve mal varlığımızı bölüşürsek, elimde oldukça fazla para kalacak. Evlilik sözleşmesi benim için pek de elverişli olmayabilir, ama çocuk nafakası sayesinde idare edebileceğim. Ayrıca birinci sınıfa başladığında okul günleri uzayacak ve ben de işe dönebileceğim.

Ama pes etmeyi reddediyorum. Kocamı dünyadaki herkesten daha iyi tanıyorum ve onun evliliğimizi bu şekilde yerle bir etmesine imkan yok. Burada başka bir şey dönüyor ve ne olduğunu öğrenene kadar pes etmeyeceğim.

Sayın Bayan Roth,

Sizinle daha önce yazıştığımız konuyla ilgili olarak size yazıyorum. Bu meseleyi dostane ve hızlı bir şekilde çözüme kavuşturmaya kararlıyız. Önümüzdeki yedi gün içinde sizden haber almazsak, hukuki yollara başvurmak zorunda kalacağız.

Saygılarımla,

Leonard Hardwick, Avukat

EVET, Jeremy'nin avukatı şimdi bana bir son tarih vererek tehdit ediyor.

Yedi gün içinde kendime bir avukat bulmam gerekiyor, yoksa... "Yargı müdahalesi"nin ne anlama geldiğini bilmiyorum, ama kulağa pek hoş gelmiyor. Kaçınmak isteyeceğim bir şey gibi geliyor.

Jeremy'nin annesinin çiçek desenli kanepesinde oturup ucuz bir şarap içerken bir sonraki hamlemi düşünüyorum. Bu, evliken asla içmeyeceğim türden bir şarap. Evimizin bodrumu aslında bir içki mahzeni; pahalı şaraplar, kaliteli viski, konyak ve yıllanmış rom şişeleriyle dolu. Teddy için bir oyun odası olsaydı daha mutlu olurum.

Dürüst olmak gerekirse, hepsi bana aynı tadı veriyor. Ama Jeremy ile birlikte şarap tadımlarına gittiğimizde farklıymış gibi davranırdım.

Bu etkinlikleri biraz gösterişli bulsam da, eğlenirdim. Jeremy şarabı benden daha çok severdi, ama bunu çok ciddiye almazdı. Gecenin sonunda ikimiz de her zaman biraz çakırkeyif olurduk, bu yüzden gidip gelirken Uber kullanırdık ve dönüş yolunda arka koltukta gençler gibi öpüşürdük.

Harika bir evliliğimiz vardı. Kimse beni aksine ikna edemezdi. Birkaç ay önce, onun beni tüm kalbiyle sevdiğine yemin ederdim.

Ne oldu ya da ne ters gitti bilmiyorum ve neden bu konuda konuşmak istemediğini anlamıyorum.

Belki beyin tümörü vardır? Ya da... o beden hırsızlarının olduğu film neydi?

Saatime bakıyorum — aslında Jeremy'nin bana yıldönümü hediyesi olarak aldığı bir Cartier. Saat gece yarısına az kalmış. Teddy uyuyor olacaktır, ama Jeremy bir gece kuşudur ve nadiren sabahın birinden önce yatar. Bu, baş başa konuşmak için mükemmel bir zaman.

Telefonuma uzanıyorum, ama sonra son konuşmamızın nasıl geçtiğini hatırlıyorum. Onu ararsam, durumun daha iyiye gitmeyeceğine dair içimde kötü bir his var.

Ama oraya arabayla gitmemi engelleyen hiçbir şey yok. Beş yıldan fazla bir süredir ilk kez evde uyuyan bir çocuğum yok. Arabama binip oraya gidebilirim ve yolda muhtemelen kimse olmayacağı için on beş dakika içinde kapısına varabilirim. Ve belki o zaman Jeremy ile nihayet bu konuyu konuşabiliriz.

Belki de ondan sonra bu berbat daireye geri dönmek zorunda kalmam.

Fazla düşünmeden kanepeden atlayıp banyoya gidiyorum. Duş alacak vaktim yok ama kızıl saçlarımı tarayıp hızlıca makyaj yapıyorum — biraz maskara ve bir tutam ruj. Bol kazakımı çıkarıp biraz daha vücudu saran bir şey giyiyorum. Son birkaç haftadır iyi uyuyamadığım için gözlerim şişmiş, ama birkaç yıldır evliyseniz, birbirinizin en kötü hallerini görmüşsünüzdür. İyi ya da kötü, ben buyum.

Eskiden bu yeterliydi.

Şans getirmesi için yeşim kristallerimden birini alıp cebime atıyorum. Çantamı alıp daireyi kilitliyorum ve Lexus'uma atlıyorum.

Biraz fazla hızlı sürüyorum, kısmen endişeli olduğum için, kısmen de çıkmadan hemen önce içmek zorunda kaldığım iki kadeh şarap yüzünden. Sanırım sınırın altındayım, ama ne olur ne olmaz diye hızımı düşürüyorum. Şu anda her şeyin üstüne bir de alkollü araç kullanma cezası almam hiç de iyi olmaz.

Eve vardığımda saat gece yarısını geçiyor. Beni bekleyen o dolu valizleri bulduğumdan beri buraya ilk kez geliyorum

ve hayatımın son dört yılını geçirdiğim bu evi görmek, özellikle de içeride uyuyan küçük oğlumu düşündüğümde, göğsümü sızlatmaya yetiyor.

Sokağın biraz aşağısına park edip geri kalan yolu yürüyorum. Ev tam da hatırladığım gibi. İki katlı, sarı boyalı ama tuğla kırmızısı süslemeli ve birinci katın tamamını çevreleyen pencereleli. Ama evin farklı olan bir yanı var. Beni olduğum yerde durduran bir şey.

Garaj yolunda bej renkli bir Jetta park edilmiş.

Hayatımda o arabayı hiç görmemiştim. Kesinlikle tanıdığım kimseye ait değil. Evin pencerelerine bakıyorum ve birinci kattaki ışıkların hâlâ yandığını fark ediyorum. Jeremy uyanık ve belli ki misafir ağırlıyor. Jetta'ya doğru sessizce yaklaşıyorum ve arka çamurluğunda büyük bir çatlak olduğunu fark ediyorum. Sahibine dair bir ipucu bulmak için sürücü tarafındaki camdan içeriye bakıyorum. Ancak araba boş, sadece bardak tutuculardan birinde fast food restoranından alınmış bir meşrubat var.

İçecekten dışarı çıkan pipette ruj lekesi mi var? Karanlıkta anlamak çok zor.

Kocamla konuşmak için ön kapıyı çalmayı planlamıştım ama şimdi bunu yeniden düşünüyorum. Belli ki evde onunla birlikte başka biri daha var. Ve sabahın birine yakın bir saatte gelen bir ziyaretçi için masum bir açıklama bulmakta zorlanıyorum. Boşanma avukatının gelmesi için biraz geç gibi görünüyor.

Ama bakmadan buradan ayrılmam imkansız. Bu evde kim olduğunu görmem lazım.

Evin yan tarafına sessizce yaklaşıyorum ve pencereden oturma odasına bakmak için iyi bir yer buluyorum. Çömeliyorum, başımı pencerenin alt kenarından bakacak kadar kaldırıyorum; bu sayede, sadece altı ay önce fahiş bir fiyata satın aldığımız köşe kanepeyi kuşbakışı görebileceğim. Ama bakmak için başımı kaldırdığımda...

Orada kimse yok. Oturma odası boş.

Yaklaşık beş saniye boyunca rahatladım. Evin birinci katında kimseyi görmüyorum, Jeremy'yi bile. Televizyon izlerken kanepede

. Burada kimse yok. Ama sonra aklıma başka bir düşünce geliyor:

Ya yukarıdaki yatak odasındaysa?

Eğer yukarıdaysa, yapabileceğim hiçbir şey yok. Kilitleri değiştirdiği için evin anahtarı bende yok, bu yüzden içeri giremiyorum. Eve dönmek zorundayım. Tabii ki...

Evimizin çevresinde birkaç ağaç var. Çoğunun dalları pencerelere oldukça yakın ya da en azından manzarayı engellemiyor. Uzun zamandır ağaca tırmanmadım ama sanırım ayağımı bir yere dayayabilirsem...

Bir dakika. Ön kapı açılıyor.

Neredeyse kesin olarak bacağımı kırmamla ya da daha kötüsüyle sonuçlanacak olan planı hemen terk ediyorum. Jeremy, ziyaretçisiyle birlikte giriş holünde olmalı, ki bana kalırsa bu iyiye işaret. Belki de sadece kısa bir süre uğrayan biriydi; oturma odasına geçecek kadar bile zaman kalmamış. Ön tarafı daha iyi görebilmek için evin yan tarafına doğru sessizce yaklaşıyorum.

Jeremy birini ön kapıdan dışarıya uğurluyor. Loş ışıktaki bile ziyaretçisinin bir kadın olduğu çok açık. Uzun, simsiyah saçları, ön verandayı aydınlatan fenerin altında parlıyor.

Tamam, bu iyiye işaret değil. Jeremy, gece yarısı evine bir kadın davet etmiş. Ama yine de, sadece verandada konuşuyorlar. Hiçbir şey olmuyor. Kadın bir arkadaşı olabilir. Ya da bir iş arkadaşı. Ya da belki... uzun zamandır kayıp olan bir kız kardeşi? Önemli olan, aralarında ne olursa olsun, tamamen platonik bir ilişki gibi görünüyor.

Ta ki Jeremy ona öpücük vermek için eğilene kadar.

Midem bulanıyor.

Jeremy başka bir kadını öpüyor. Hayır, sadece öpmüyor. Görünüşe bakılırsa, kadının kahvaltıda ne yediğini tatmaya çalışıyor.

Belli ki, başka bir kadın olmadığını söylerken yalan söylüyordu. Ama sanırım şaşırmamalıyım, çünkü diğer her konuda da yalan söyledi. Bir kişinin karakterini en iyi, ayrılık sırasında nasıl davrandığına bakarak anlayabileceğini duymuştum ve belki de ilk kez, kocam gerçek karakterini gösteriyor.

Aman Tanrım, *hâlâ* öpüşüyorlar mı? Bu ne kadar sürecek? Bu, hayatımda gördüğüm en uzun öpücük!

Doğru olan, kimse beni görmeden arabama geri dönüp buradan gitmek. Jeremy ve metresi ön verandada öpüşürken onlarla yüzleşmekten iyi bir sonuç çıkmaz. Bu onu utandırmaz. Ve tüm mahallenin dikkatini çekecek bir kargaşa başlatma ihtimalimiz çok yüksek. Gitmeliyim.

Yine de, neredeyse iradem dışında, ayaklarım ilerlemeye başlıyor ve eskiden benim evim olan yerin ön kapısına doğru uzun adımlarla yaklaşıyorum.

"Sana inanamıyorum!" diye bağıriyorum, sesimin çok ama çok yüksek olduğunu ben bile fark ediyorum. "Beni bunca zamandır aldatıyordun!"

En azından onu öpmeyi bırakıyor. Birkaç adım geri çekiliyor, gözleri şaşkınlıkla açılıyor. Ve sonra gömleğinin altından kızarıklıkların görüldüğünü fark ediyorum. En azından bir kez olsun onu şaşırtmayı başardım.

"Naomi," diye boğuk bir sesle konuşuyor. "Burada ne işin var?"

Artık verandadayım, kocamın öpüştüğü kadını daha iyi görebiliyorum ve bunu yaptığım için neredeyse pişmanım.

Gerçekten çok güzel. Aslında muhteşem. İnce bir vücut, orantısız derecede büyük göğüsler ve uzun kirpikli kocaman ceylan gözleri, onu biraz sevimli bir anime karakterine benzetiyor.

Ve genç. Gerçekten, *haksız bir şekilde* genç. Kesinlikle yirmili yaşlarında. Belki de yirmili yaşlarının *başında*, ki bu gerçekten korkunç olurdu. Artık kırklı yaşlarımda olduğum için, yirmili yaşlarındaki insanların, o diri vücutları ve kırışksız yüzleriyle hâlâ var olmaları neredeyse bir hakaret gibi geliyor. Beni ona benzetebilecek hiçbir estetik ameliyat yok. O günler çoktan geride kaldı.

Ama en kötüsü ne biliyor musunuz? En kötüsü, annemin *haklı* olması.

"Seninle *konuşmaya* geldim!" diye bağırdım. "Ama görünüşe göre, zaten *misafirlerin* var!"

Tanrım, şimdi her şey korkunç bir şekilde mantıklı geliyor. Neyi yanlış yaptığımı ve evliliğimizin nasıl bu kadar çabuk dağıldığını anlamaya çalışıyordum, ama tabii ki neden başından beri acı verici bir şekilde ortadaydı. Benim bir şey yanlış yaptığımdan değildi. O gelmişti. Ve o pislik de dayanamamıştı.

"Naomi." En azından suçlu görünme nezaketini gösteriyor. "Bu... sandığın gibi değil."

"Gerçekten mi? Yani az önce seni metresinle öpüşürken yakalamadım mı?"

Jeremy, yattığı yirmi beş yaşındaki kızla bakışıyor. Gömleğinin altında kıvranıyor, ama kız hiç de rahatsız görünmüyor. Bana berrak mocha rengi gözleriyle bakıyor, dudaklarında hafif bir gülümseme var. Kısa bir tereddütten sonra, bir adım öne çıkıyor.

"Bunun biraz garip olduğunu biliyorum," diyor, sesi de tıpkı kendisi gibi sinir bozucu derecede güzel. "Ama sanırım kendimi tanıtmalıyım. Benim adım Veronica."

Veronica mı? Adından bile nefret ediyorum. "Aslında," diyorum, "kendini tanıtmaya gerek yok bence."

Kız, cevabımdan hiç etkilenmemiş gibi görünüyor. O kocaman gözleriyle bana bakmaya devam ediyor. Sol kaşı birkaç milimetre yukarı kalkıyor ve bir an için sanki bana meydan okuyormuş gibi görünüyor.

Kavga etmek istiyorsa, gelsin. Ben hazırım. Tırnaklarım var.

Jeremy, aramızda bir şeyler olduğunu hissetmiş olmalı ki, kıza fısıldıyor: "Gitmelisin, Ronnie."

"Tamam." Sanki partide tanışmış iki yabancıymışız gibi bana tarafsız bir gülümseme atıyor. "Sonunda tanıştığımıza çok sevindim, Naomi."

Ben de aynı duyguyu paylaşmıyorum. Gözlerini

Veronica merdivenlerden aşağı inip Jetta'sına doğru yürüyor. Jeremy onun inişini izliyor ve gözlerindeki özlem açıkça görülüyor. Eskiden bana da öyle bakardı, ama belli ki yerime başkası geçmiş.

Sonunda her şey anlam kazanıyor.

Veronica arabasına binip yolun uzağına doğru hızla uzaklaştıktan sonra bile hâlâ öfkeliyim. Bununla birlikte, buraya kocamla konuşup sorunları çözmeye gelmişim ve bunu kesinlikle başaramamış olsak da, en azından bir cevabım var.

Ve artık gerçeği bildiğime göre, belki de bunu düzeltmenin bir yolu vardır. Bu Veronica denen kız güzel olabilir, ama o sadece bundan ibaret. O, kocamın partneri değil. O, oğlunun annesi değil. Ama evliliğimizi düzeltmek istiyorsak, önce her şeyi masaya yatırmalıyız.

"Bana başka kimse olmadığını söylemiştin," diyorum suçlayıcı bir sesle.

"Üzgünüm." Gözlerime bakamıyor gibi görünüyor. "Bilmezsen senin için daha kolay olur diye düşündüm."

"Yarı yaşında bir kızla yattığını bilmesem daha kolay olur diye mi düşündün?"

"O yirmi sekiz yaşında."

Düşündüğümden daha yaşlı ama yine de Jeremy'den on yıldan fazla daha genç. Benden on yıldan fazla daha genç. Kırıksıklığı ve çatlağı yok, bahse girerim. "Yine de ona göre çok yaşlısın. Komik görünüyorsun, biliyor musun?"

Omzunu kaldırdı, ne kadar gülünç görüldüğünü umursamıyormuş gibi, ama boynuna yayılan kızarıklık onu ele veriyordu. Gerçi gerçek şu ki, onunla birlikteyken gülünç görünmüyordu. Daha yaşlı olabilir, ama o

Hâlâ çok iyi görünüyor. Çok çekici bir çift oluşturuyorlar, bu da beni daha da sinirlendiriyor.

"Teddy ile tanıştı mı?" diye soruyorum.

O başını sallıyor. Onu oğluna tanıtabilecek kadar önemli bulmamış olması beni biraz rahatlatıyor, ama sonra "Henüz değil" diye ekliyor.

"Bak," diyorum, "orta yaş krizi ya da onun gibi bir şey yaşadığını biliyorum, ama..."

"Bu orta yaş krizi değil."

"Peki, kırk yaşında evli bir adamın yirmili yaşlarındaki bir kızla ilişkisi olmasına ne ad veriyorsun?"

Kaşlarını çatıp alnını kırıştırıyor ve bir an için bana Teddy'nin bazen yaptığı ifadeyi hatırlatıyor. "Naomi," diyor alçak sesle, "ona aşığım."

Gülmeye başlıyorum. Kendimi tutamıyorum. Bu çok saçma! Jeremy o sığ küçük kıza aşık olamaz. Onu Teddy'ye henüz tanıştırmadı bile! "Oh, lütfen!"

"Aşığım," diye ısrar ediyor ve sesi o kadar ciddi ki, içimdeki tüm kahkaha bir anda yok oluyor. "Çok üzgünüm."

"Ee... ne yani?" diyorum. "Benden boşanıp onun yerine *Veronica*'yla ile mi evlenmek istiyorsun?"

Cevap vermiyor. Tabii ki, kesin bir hayır en iyisi olurdu, ama en azından evet demedi. Bu da bana hâlâ bir şansım olduğuna dair güven veriyor.

Ama yine de, tüm bunlardan sonra onu geri istiyor muyum ki? "Uzlaşmaz farklılıklar" yaşadığımız zamanlar bir şeydi, ama artık beni aldattığını bildiğim için ona farklı bir gözle bakıyorum. Ne kadar büyük bir hata yaptığının farkına varsa bile, onu bunun için affedebileceğimden emin değilim.

Ama ailemin yeniden bir araya gelmesini o kadar çok istiyorum ki. Her zaman Teddy'nin, çocukken benim hiç sahip olamadığım, onu seven iki ebeveynin aynı çatı altında yaşadığı bir hayatı olmasını istedim. *Veronica* gelmeden önce mutluyduk. Jeremy bir işkolikti — bu inkar edilemezdi — ama tatlı ve düşünceliydi, harika bir babaydı ve hala dizlerimin titremesine yetecek kadar yakışıklıydı.

Evliliğimizi kurtarmaya değer mi?

Bilmiyorum, ama umarım
öyledir. "Gitsem iyi olacak,"
diye mırıldanıyorum.

O başını sallıyor. "Bence bu iyi bir fikir."

Arkamı dönüp Lexus'umu park ettiğim yere doğru yürüyorum.
Yolu neredeyse tamamlamışım ki, arkamdan Jeremy'nin sesini
duyuyorum. "Naomi?"

Arkamı dönüyorum. Hâlâ verandada durmuş, beni izliyor. "Ne
var?"

Ay ışığında gözlerini kısarak bana bakar. "Eve tek başına gidebilir
misin?"

"Umurunda mı?"

Kaşlarını daha da çattı. "Tabii ki umurumda."

Şarabın etkisi geçmişti ve kendimi bitkin hissediyordum. Ama
direksiyon başında uyuyacak kadar yorgun değildim. "Bir şey olmaz."

İkimiz de bir an orada durup birbirimize bakıyoruz. Kocam ve
çocuğumun babası olan bu adama bakarken, ne yapmış olursa
olsun, bu evlilik için mücadele etmeye değer olduğunu biliyorum.
Ama bundan daha fazlası var.

Onun öpüştüğü kadına güvenmiyorum. Ona aşık olabilir, ama
kadının gözlerindeki bakışı gördüm ve orada aşk yoktu. O kadından
bir şey *istiyor*.

Ve ben bunun ne olduğunu bulacağım.

“ÖĞLE YEMEĞİ SÜRESİ YETERLİ GELMİYOR,” diyor Ashlyn. “Jax yemeğini alır almaz, süre neredeyse bitmiş oluyor. Sonra sınıfa dönmeden önce ağzına olabildiğince çok yemek tıkıştırmak için sadece beş dakikası kalıyor, ama asla bitiremiyor. Onu almaya gittiğimde açlıktan ölüyor!”

Cheryl ve ben aynı anda başımızı sallıyoruz. Öğle yemeği saatinin kısa olması, ebeveynler arasında büyük bir şikayet konusu. Bu gurme yemeğe ne kadar para ödediğimizi düşünürsek, çocukların onu gerçekten yiyebilecekleri zamanları olması gerekir gibi görünüyor.

Ama en çok da, okul öğle yemeği gibi sıradan bir konu hakkında konuşmak hoş geliyor. İki gece önce, kocamın beni çok daha genç bir kadın için terk ettiğini öğrendim. O zamandan beri ailemi nasıl kurtarabileceğimi düşünerek zamanımı geçirdim.

Aklıma parlak bir fikir gelmiyor, ama öte yandan, Jeremy'nin avukatından bir haber almadım. Bu bana umut veriyor. Bu durumu ne kadar uzatırsam, onun ne kadar büyük bir hata yaptığını fark etmesi için o kadar fazla zamanı olur.

"Belki de müdürle görüşmeliyiz?" diye öneriyorum. "Eminim birkaçımız gidip durumu anlatırsak, bizi dinleyecektir."

Gerçek şu ki, öğle yemeği meselesi umurumda bile değil. Ama evlilik sorunlarından kafanı dağıtmak için iyi bir okul dilekçesinden daha iyi bir şey yoktur.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Ashlyn'in maskara sürülmüş gözleri parlıyor. O, iyi bir yüzleşmeyi sever. "Onunla konuşmak istiyordum, ama bunu tek başıma yapmak istemedim."

"Bu konuda endişelenen bir sürü anne var," diyorum. "Şu anda en az üç dört kişi görebiliyorum."

Okul öğle yemeği süresini uzatma mücadelemizde potansiyel müttefikler aramak için avluyu tararım. Hızla birkaç isim sayarım ve sonra

bakışlarım, avlunun diğer ucunda her zamanki yerinde tek başına duran Cora Janzen'e takılır. Artık kimse onunla konuşmuyor gibi görünüyor; bu da, Cheryl ve Ashlyn'e Jeremy ile aramızda neler olduğunu hiç anlatmamış olmaktan beni özellikle memnun ediyor. Her şeyin üstüne bir de dışlanmış olmak istemem.

Üçümüz bir plan yaparken, okul bahçesine giren tanıdık olmayan bir adam fark ettim. Bu noktada, isimlerini bilmesem de çoğu ebeveyn bana en azından biraz tanıdık geliyor, ama bu adamı daha önce hiç görmemiştim. Gömlek ve kravat giymişti ve yüzünde tuhaf bir kararlılık ifadesiyle okula doğru büyük adımlarla ilerliyordu.

Cheryl okul yemeği sorunundan bahsediyordu, ama adam yaklaşıncı sözünü yarıda kesti. Herkes birdenbire ona bakmaya başladı. En olası açıklama, onun genellikle çocuğunu almaya gelmeyen bir baba olmasıydı, ama onda bir şey bana onun bir ebeveyn olmadığını, başka bir amaçla burada olduğunu düşündürdü.

Aman Tanrım, ya o bir okul saldırganıysa? Sağ omzunda bir çanta asılı ve oldukça küçük olsa da, ya içinde yarı otomatik silahlar varsa? Ya okula doğru yürür, zorla içeri girer ve ateş etmeye başlarsa?

Eh, bunun olmasına izin vermeyeceğiz! Eğer çocuklarımızı incitmek gibi bir niyeti varsa, bu anne grubu ona neyden yapıldığımızı gösterecek.

Ancak adam okul binasına doğru gitmiyor. Bir dönüş yapıyor ve şimdi bekleyen ebeveynlerin olduğu yöne doğru ilerliyor. Aslında, tam bize doğru geliyor.

Ashlyn ve Cheryl yanımda gerginleşiyor. "O adam kim?" diye soruyor Cheryl yüksek sesle.

"Hiçbir fikrim yok," diye mırıldanıyorum.

Adam, herkesin gözleri onu takip etmesine rağmen, Cora'nın ve diğer tüm ebeveynlerin yanından geçip gidiyor. Sonunda üçümüzün önünde duruyor ve bu sırada kalbim neredeyse göğsümden çıkacak gibi atıyor.

Elini çantasına koyarak doğrudan bana bakıyor. "Sen Naomi Roth musun?"

Bacaklarım titriyor. Bu adam benden ne istiyor? Cheryl ve Ashlyn bana hayretle bakarken, ben "Evet?" diye cılız bir sesle cevap veriyorum.

Adam çantasına uzanır. Bir an için, silah çıkaracağından eminim. Ama bunun yerine, manila zarfını çıkarır ve bana uzatır. "Sana tebligat yapıldı," der.

Ne?

Şaşkınlıktan başka bir şey yapamadığım için zarfı ondan alıyorum. İşini bitiren adam arkasını dönüp okul bahçesinden uzaklaşıyor. Buraya çocuklarımızı incitmeye gelmemiş. O bir okul katili değil. O bir tebligat memuru ve az önce bana boşanma belgelerim tebliğ edildi. Hem de tüm okulun gözü önünde.

Keşke beni vursaydı diyorum içimden.

"Naomi?" diyor Ashlyn. "Her şey yolunda mı?"

"Evet," diyorum, ama her şeyin yolunda olmadığı çok açık.

Neyse ki okulun çıkış zili çalıyor ve çocukları almaya gitme vakti geldi. Cheryl ve Ashlyn benden uzaklaşmak için bir bahane buldukları için çok mutlular. Onlar en yakın arkadaşlarım, ama bugün yaşanan her ne drama olursa olsun, bununla bir ilgileri olmasını hiç istemiyorlar.

Teddy'yi almak için okulun önüne doğru yürürken hâlâ o zarfı sıkıca tutuyorum. Onu çöpe atmak istiyorum, ama bu noktada Jeremy'nin planlarından vazgeçmeye niyeti olmadığı açık. Bunu ciddiye almam gerekiyor.

Ama gerçekten ne yapacağımı bilmiyorum.

Teddy, devasa sırt çantasının ağırlığı yüzünden biraz dengesini kaybetmiş bir şekilde okuldan koşarak çıkıyor. Bugün çantasında kaç tane taş var acaba? Birkaç hafta önce Jeremy ile konuşurken tüm o taşlardan şikayet ettiğimi hatırlıyorum. *Bu büyük bir sorun*, demiştim ona. O sadece omuz silkti, ki bu mantıklı, çünkü çok yakında çok daha kötü sorunlarla karşılaşacağımızı biliyordu.

"Anne, anne!" diye sesleniyor Teddy. "Jax'le oyun parkına gidip oynayabilir miyim?"

Bir dakika önce Ashlyn'in bana bakışından sonra, katlanmak istediğim en son şey, onunla ve oğluyla bir oyun randevusu. "Bugün

biraz meşgulüz."

"Hayır, değiliz," diye itiraz etti. "Bugün dersim ya da sporumun olmadığı tek gün ve sen oyun randevusu yapabileceğimi söylemiştin!"

"Tamam, peki." Boğazımı temizliyorum.

"Meşgulüz." "Ne yapıyorsunuz?"

Ashlyn ve Jax'e bakıyorum. Jax, Teddy ile aynı fikirde gibi görünüyor ve çılgınca bizim yönümüzü işaret ediyor. Ama Ashlyn başını sallıyor ve onu uzaklaştırıyor.

"Sanırım Jax meşgul," diyorum onun yerine. "Hayır, değil."

"Annesi bana bir şeyler yapmaları gerektiğini söyledi." "Ne?"

"Bilmiyorum," diyorum dişlerimin arasından. Teddy henüz konuşmadan önceki zamanlara dair hala güzel anılarım var.

"Ama oyun randevusu istiyorum," diye sızlanıyor. "Yapabileceğimi söylemiştin!"

Bu doğru. Odası için Lego'ları ya da eğlenceli yatak örtüsünü alamayınca, Teddy'ye eğlenceli biri olduğumu ve onunla vakit geçirmeye değer olduğumu göstermek için her şeyi yapmaya can atıyordum. Ama şu anda, eve gidip ucuz bir şarap içip bu manila zarfın içindekiler yüzünden ağlayabilmek için her şeyi verirdim.

Bunu Teddy'ye nasıl açıklayacağımı düşünürken, omzuma bir dokunuş hissediyorum. Arkanı dönüyorum ve Cora Janzen, oğlunun elini tutarak arkamda duruyor. Gözleri bana dikilmişken, çene hizasındaki platin sarısı saçlarının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırıyor.

"Merhaba Naomi," diyor. "Teddy, Zack'le birlikte oyun parkına gelmek ister mi diye merak ediyordum."

"Evet," diyorum minnetle. "Kesinlikle ister."

CORA ve ben, diğer annelerin bizi dinlemesini önlemek için biraz daha uzak bir oyun parkına gitmeye karar veriyoruz. Oyun alanını iyi gören bir bank buluyoruz ve çocukları bırakıp kendi hallerine bırakıyoruz.

Cora'nın ne kadar harika bir vücuda sahip olduğunu hayranlıkla izlemekten kendimi alamıyorum. Ben de elimden geldiğince formumu korumaya çalışıyorum ama o sanki her gün spor salonuna gidiyormuş gibi çok *zinde* görünüyor. Yapmamam gerektiğini bilsem de, dedikoduların doğru olup olmadığını anlamaya çalışarak göğüslerini incelediğimi fark ediyorum.

Cora bakışlarımı fark etmiş olmalı ki bana, “Ne diyorlar? Göğüslerimi yaptırdığımı mı?” diye soruyor.

Yüzüm kızarıyor. “Şey...”

Başını geriye atıp gülüyor. “Sorun değil. Bunu iltifat olarak alıyorum. Bu arada, cevap hayır.”

Tamam, şimdi kışkırdım.

“Ee.” Bana sert bir bakış attı. “Zack’ten, sen ve kocanın artık birlikte yaşamadığınızı duydum. Ve sanırım elindeki evraklar boşanma belgeleri.”

Gözlerimi indirdim. “Bazı sorunlarımız var. Bu cadaloz kocama pençelerini geçirdi ve şimdi o aklını kaçırdı.”

“Eh, ailenizi parçalamasına karşı yapabileceğiniz pek bir şey yok.” Kolunu bankın arkasına dayadı. “Ama ona, o kadına gözünü diktiği için pişman olmasını sağlayabilirsiniz. Kocanızın çok zengin olduğunu duydum. Evlilik sözleşmeniz var mı?”

“Evet.”

“Bir karmaşıklık,” diyor dedi düşünceli bir şekilde,

“ama kesinlikle aşılmaz değil. Bende de vardı, ama avukatım onu iptal ettirdi.”

Herkesin Cora hakkında söylediklerini hatırlıyorum. Avukatının evlilik sözleşmesini parçaladığını. Eski kocasını ağlattığını. Eğer

boşanma konusunda tavsiye alacaksam, bunu alabileceğim daha iyi kimse yok. Ama hala boşanma konusunda tavsiye almak istediğimden emin değilim.

"Hâlâ Jeremy ile aramızı düzeltmeyi denemek istiyorum," diyorum ona.

Kaşlarını kaldırıyor. "Ciddi misin? Sana yaptıklarından sonra mı?"

"İyi bir kocaydı ve gerçekten iyi bir babaydı." Boynumdaki kristale uzanıyorum. Bugün duygusal gücü pekiştirmeye yardımcı olan bir kar tanesi obsidiyen kristali takıyorum. "Sanırım orta yaş krizi yaşıyor."

"Ah, zavalılık. Naomi, seni daha genç bir kadın için terk etti, bu kadar basit. O çocuk değil, ne yaptığını çok iyi biliyor."

Onun haksız olduğunu söyleyemem, ama yine de evliliğimden vazgeçmek istemiyorum. "Annemin üç kocası vardı. Bu benim için çok zordu. Teddy için asla böyle bir şey istemedim."

Oyun parkında arkadaşının peşinden koşan oğluma bakıyorum. Teddy yerde ilginç bir taş bulup cebine attığında sadece kısa bir süre duruyorlar. Oynarken yüzündeki saf neşeyi izlemeye bayılıyorum. Onu mutlu görmekten daha mutlu eden hiçbir şey yok.

"Sen mutlu olursan Teddy de mutlu olur," diyor Cora. "Ve boşanmada mağdur olursan mutlu olamazsın. İyi bir avukata ihtiyacın var, Naomi."

"Sanırım öyle..."

"Şu anda avukatın kim?"

"Ben..." Bacak bacak üstüne atıyorum. "Avukatım yok.

Şu anda."

"Naomi!" Koluma o kadar sert vuruyor ki canım acıyor. "Bir avukata ihtiyacın var! Hayır, bir köpekbalığına ihtiyacın var. İmzaladığın o aptal evlilik sözleşmesini geçersiz kılabilecek birine ihtiyacın var."

Ellerimi sıkıca birleştiriyorum. "Önerin var mı?"

"Tabii ki adadaki en iyi boşanma avukatı Lenny Hardwick."

Kalbim sıkışır. "O benim kocamın avukatı."

"Ouch." Yüzünü buruşturdu. "Kocan akıllı bir adam, değil mi?"

“Kesinlikle öyle.”

“Tamam o zaman.” Çantasından telefonunu çıkarır ve ekrana dokunur. “Sana avukatım Stefanie Gorman’ın numarasını vereceğim. O harika biridir. Seni ona yönlendireceğimi ona haber vereceğim.”

Cora’nın harika bir avukatı olabilir, ama onu aramak istemiyorum. Bir avukatım olduğunda işler hızla ilerlemeye başlayacak. Bir avukat, kocamla barışmamı istemeyecektir. Boşanmamı isteyecektir, çünkü bu onun uzmanlık alanı.

Cora tereddütümü fark eder. Telefonunu bir kenara bırakır ve kemikli elini omzuma koyar. “Naomi, Jeremy ile aranızdaki sorunları çözmeyi umduğunu biliyorum. Onu hâlâ sevdiğini de biliyorum. Ama o kararını çoktan vermiş.”

“Şey...”

“Naomi, *o çoktan kararını verdi.*”

Ama o, geçen gece Veronica’nın gözlerindeki bakışı görmedi. Kocamın — iyi bir adamın — nasıl manipüle edildiğini anlamıyor.

“Yapman gereken şey,” diyor, “kendini savunmak. Bu evlilikten meteliksiz çıkmadığından emin olmalısın. Ve en önemlisi, oğlunla mümkün olduğunca çok zaman geçirebilmelisin. O pisliğin velayeti almaya çalışıp sana sadece ziyaret hakkı bırakmasını istemezsin.”

Başımı şiddetle sallıyorum. “Jeremy asla böyle bir şey yapmaz. O hep işte! Velayeti istemesi mantıklı olmaz.”

“Evet, tabii.” Cora omzunu silkiyor. “İşler çirkinleşmeye başladığında masaya ne tür şeyler atılabileceğini görsen şaşırırsın.”

Avukata ihtiyaç konusunda haklı olabilir, ama velayet konusunda yanılıyor. Jeremy asla Teddy’yi benden almaz.

Cora çantasından bir kağıt parçası çıkarır ve telefonundaki numarayı karalar. Kağıdı bana uzatır, ben almayınca elime sıkıca tutuşturur.

“Stefanie’yi ara,” diye yalvarır. “Hoşuna gitse de gitmese de bu olacak ve iyi bir avukata ihtiyacın var.”

"Tamam."

"Söz veriyor
musun?" "Söz
veriyorum."

"Güzel." Memnuniyetle başını sallar. "Ve gelecek hafta, Teddy seninle, Zack de benimle olmadığı bir gün, ikimiz bir şeyler içmeye çıkacağız." Bana göz kırpar. "Okul bahçesinde eğlenebileceğin kadar eğlenirsin, değil mi?"

Gülümsemesine karşılık veriyorum, ama şu anda eğlenmek gibi bir düşünce bile aklıma gelmiyor. Veronica'yı baş başa yakalarsam ona ne yapacağımı hayal etmekle meşgulüm.

Onunla on beş dakikam olsaydı, gerçeği ortaya çıkarabileceğime eminim.

Süpermarketin otoparkında Lexus'umdan iniyordum ki onu gördüm.

Arka çamurluğu çatlak olan o bej renkli Jetta.

Araba sırasının en ucunda park etmiş, motoru hâlâ çalışıyor. Bir anlığına ona bakıyorum, belki de arka çamurluğu çatlak başka bir bej Jetta'dır diye umuyorum. Ama bir saniye sonra sürücü kapısı açılıyor ve o dışarı çıkıyor.

Veronica.

Bugün rahat bir kıyafet giymiş, bir süveter ve bacaklarını kilometrelerce uzaktan bile gösteren dar bir kot pantolon. Spor ayakkabılarla bile benden birkaç santim daha uzun. Sahte tasarımcı çantasını bir omzuna asıyor, simsiyah saçlarını diğer omzuna atıyor ve süpermarketin yönüne doğru yürümeye başlıyor.

Buralarda bolca süpermarket var. Arabama geri dönüp başka bir tane bulabilir ve Veronica'sız alışveriş yapabilirim. Muhtemelen en akıllıca olan da bu olurdu.

Yine de kendimi mağazaya doğru yürürken buluyorum.

Onun Jetta'sını geçiyorum ve içgüdüsel olarak çantamdan anahtarlarımı arıyorum. Jeremy'den önce, yattıktan hemen sonra beni ekmiş bir yazılım mühendisiyle çıkıyordum. O pisliğin BMW'sini çizmek, hayatımda yaptığım en tatmin edici şeylerden biriydi ve onun bana yaptıkları, Veronica'nın yaptıklarının yanına bile yaklaşmazdı.

Parmaklarım anahtarlığıma kavriyor. Bronzun arabasının yan tarafını çizdiğini neredeyse hissedebiliyorum. Çok iyi hissettirecek.

Ama sonra anahtarları bırakıyorum. Veronica'nın arabasını çizmek bana birkaç dakikalık bir tatmin verebilir, ama

. Zaten arabası da boktan bir şey; çizik, belki de dekoratif bir iyileştirme olur.

Bu yüzden, bunun yerine süpermarkete giriyorum.

Ne yaptığımı bilmiyorum. Aslında sadece biraz market alışverişi yapmam gerekiyor, çünkü şu anda mutfağımda sadece biraz kahve telvesi ve bir somun ekmek var. Ama alışveriş sepetimi kendim ve çocuğum için besleyici yiyeceklerle doldurmak yerine, süpermarkette Veronica'nın peşinden gidiyorum, o benim orada olduğumu fark etmesin diye yeterince arkasından uzak duruyorum.

Veronica o kadar dikkat çekici ki, mavi kot pantolon ve kazak giymiş olsa bile, alışveriş yaparken dikkatleri üzerine çekiyor. Onu izleyen tek kişi kesinlikle ben değilim — süpermarketteki erkeklerin yaklaşık yüzde 90'ı, onun gelmesinden sonraki on dakika içinde ona bir göz attı diyebilirim. Ya bu ilgiden habersiz ya da onu görmezden gelmeyi öğrenmiş.

Onu neden izlediğimi bilmiyorum. Veronica'nın hangi mısır gevreğini sevdiğinin (Cheerios), en sevdiği yoğurt lezzetinin (limonlu) ya da beyaz mı kahverengi mi yumurta sevdiğinin (kahverengi) neden önemli olduğunu bilmiyorum. Ama nedense tüm bunları büyüleyici buluyorum. Hele de bir paket tampon aldığında daha da öyle.

Nedense, onun da bizim gibi kanadığını bilmek içimi rahatlatıyor.

Onu süpermarkette yaklaşık yirmi dakika boyunca takip ediyorum, yakınımda gördüğüm ürünleri ara sıra kendi sepetime atıyorum. Ramen reyonunda duruyor. Yukarı bakıyor, ulaşamayacağı en üst raftaki bir çorbaya açıkça ilgi duyuyor. Ulaşması zor olan çorbayı almak için sağ kolunu uzatıyor.

Hemen ardından, yanından geçen bir erkek süpermarket çalışanı yardıma koşuyor. Hayatım boyunca marketlerdeki yüksek raflardaki ürünlere muhtemelen yüzlerce kez uzandım, ama *hiç* kimse bana yardım etmeyi teklif etmedi, hele ki o ürüne uzanmaya çalıştıktan bir milisaniye sonra *hiç*. Ona yardım eden tezgahtar, Jeremy'den bile daha yaşlı ve onun kadar yakışıklı değil — süpermarket tezgahtarı olduğu ve hedge fon yöneticisi olmadığı da cabası — ama kız ona o kadar coşkuyla teşekkür ediyor ki, sanki o... Şey, bu aralar kimler yakışıklı film yıldızları? Ben bile bilmiyorum. Tek bildiğim

, kadının, özellikle de adamın koluna dokunduğunda, adamın yüzünü kıpkırmızı yaptığı.

Bu etkileşimden o kadar etkileniyorum ki, kraker kutularının bulunduğu rafa tehlikeli bir şekilde yaklaştığımı fark etmiyorum. Bir adım geri atıyorum ve krakerlerden oluşan kule sallanıyor, ardından oldukça etkileyici bir şekilde devriliyor. Kutular açılıyor ve krakerler yere dökülüyor, ayaklarımın etrafına yayılıyor. Ses o kadar yüksek ki, yemin ederim ki tüm süpermarket tam on saniye boyunca tamamen sessizliğe bürünüyor.

Doğal olarak, hem Veronica hem de ona yardım eden tezgahtar benim yönüme bakıyor. Veronica beni tanıdığı anda gözleri fal taşı gibi açılıyor. Tezgahtar ise, benim yaptığım dağınıklığın üzerine doğru ağır adımlarla yürürken pek de hevesli görünmüyor.

"Şimdi bunların hepsini temizlemem gerekecek," diye homurdanıyor. "Bir dahaki sefere daha dikkatli ol, olur mu?"

Bana kötü bir bakış atıyor. Eminim ki, Veronica o atıştırmalık kulesini devirseydi, onu seve seve toplayıp, onun onuruna bir sunak haline getirirdi. Ama bunun yerine, kraker kutularını raflara yerleştirirken sadece kendi kendine mırıldanıyor.

Veronica arabasını bana doğru getiriyor, gözlerinde hoş ama biraz temkinli bir bakış var. "Naomi, değil mi?"

Yüzümü ifadesiz tutmaya çalışıyorum. "Affedersin... Tanışmış mıydık?"

Yalan söylediğimi bildiğinden eminim, ama yüzündeki o hoş gülümsemeyi koruyor. "Adım Veronica," diyor. "Geçen gece tanışmıştık. Jeremy'nin evinde?"

"Ah." Hafızam canlanıyormuş gibi alnımı hafifçe vuruyorum. "Yani *benim* evimde."

Veronica yemi yutmaz. Sadece gülümsemeye devam eder ve ben, fazla makyaj yapmamış gibi görünse de ne kadar güzel olduğunu hayranlıkla izlerim. Ya da hiç makyaj yapmamış gibi. Sanırım *doğuştan* güzeldir. Tanrım, ondan çok nefret ediyorum.

"Bak," diyor, "geçen gün kötü bir başlangıç yaptığımızı hissediyorum. Ve bunu gerçekten istemiyorum."

Gözlerimi devirdiğimi saklamaya çalışmıyorum. "Öyle mi?"

"Evet." Başını sallıyor. "Teddy'yi birlikte yetiştireceksak, aramız iyi olmalı."

Onun küstahlığına öfkelenerek ona bakıyorum. “Teddy’yi birlikte yetiştirmeyeceğiz. Jeremy ve ben, son beş yıldır yaptığımız gibi Teddy’yi birlikte yetiştireceğiz.”

“Evet,” diyor, “ama eninde sonunda ben de onunla zaman geçireceğim. Belki de senden daha fazla!”

Uzun saçlarını omzunun üzerinden atıyor ve ben, o gür, simsiyah bukleleri kesip atma konusunda neredeyse bastırılmaz bir dürtüye kapılıyorum. Makaslar hangi rafta acaba diye merak ediyorum.

“Beni dinle, Veronica,” diye tıslıyorum ona, kahramanca krakerleri istiflemeye devam eden tezgahıta beni duyamayacak kadar alçak sesle. “Kocamı nasıl kandırıp seninle yatmaya ikna ettiğinin tüm ayrıntılarını elbette bilmiyorum, ama şunu anlamalısın ki Jeremy ile benim aramızda ikinizin asla sahip olamayacağı bir bağ var. Biz *evliyiz*. Bir çocuğumuz var. Sen ise sadece...” Onun sıkı, minik vücuduna tiksintiyle elimi sallıyorum. “Sen sadece göz ziyafeti sunuyorsun. Birkaç hafta içinde senden sıkılacak.”

Yorumlarımın onun özgüvenini sarsmasını ya da kocamla olan ilişkisinin gerçek olup olmadığından şüphe etmesini umuyordum. Ama bunun yerine, sanki tüm bu durumdan çok eğleniyormuş gibi dudakları kıvrılıyor.

"Ah, Naomi," diye iç geçirdi. "Bu durumdan dolayı kendimi çok kötü hissediyorum. Gerçekten öyle."

"Öyle mi?"

"Tabii ki!" Koluma dokunmak için elini uzatır ama sonra vazgeçer. Akıllı kız. "Ben kötü bir insan değilim, gerçekten. Jeremy ve ben sadece... aşık olduk. Kime aşık olacağını seçemezsin."

"Aslında," diyorum, "evli bir adama aşık olmamayı seçebilirsin gibi geliyor bana."

"Elimizde değil." Elini göğsüne koyuyor. "Aramızda çok derin bir bağ var!"

Tanrım, ondan *nefret ediyorum*.

Ama aynı zamanda, bu konuşmada bana tuhaf gelen bir şey var. Tabii, başka bir kadının bana kocama aşık olduğunu söylemesi dışında. Geçen gece Jeremy bana Veronica'ya aşık olduğunu söylediğinde, yüzündeki ifadeden bunun samimi olduğu belliydi. Ama şimdi Veronica bana

ve kocamın birbirlerine çok aşık olduklarını söylüyor, ama gözlerinde hiç aşk yok. Yüzünde gördüğüm tek şey, alıştırılmış bir neşe ve doğal güzelliğiyle iyi maskelenmiş, soğuk ve hesapçı bir ifade.

Veronica kocama derinden aşık değil. Onu hiç sevmiyor.

Buna her şeyimi bahse girerim. "Hey, bayan!"

Tezgahtarın sesi beni düşüncelerimden koparıyor. Elinde bir kutu kraker tutuyor ve bunu yüzüme doğru sallıyor.

"Ne var?" diye tersliyorum.

Krakerleri tekrar sallıyor. "Bunlar, siz devirdiğinizde kırıldı. Şimdi bunları satın almanız gerekiyor."

Bu aptal krakerleri kesinlikle istemiyorum, ama zaten Veronica ile komplo kurar gibi bakışmalar yapan bu tezgahtarla tartışmak istemiyorum. Eminim ki bugün yaşadığımız bu küçük olayı Jeremy'ye anlatacaktır ve bu hikayede bir market tezgahtarıyla bağırışmaya girdiğimin yer almasını istemem. Bu yüzden krakerleri alıp meyvelerin yanındaki sepetime atıyorum.

"O üzümlere dikkat etmelisin," diyor Veronica, saçlarını yine omzunun üzerinden atarak. "Boğulma tehlikesi var."

"Teddy'ye vermeden önce üzümleri her zaman keserim."

Bana anlamlı bir bakış atıyor. "Teddy'den bahsetmiyorum."

İçimden bir ürperti geçer. Aklıma, ben ortada olmasaydım, Veronica'nın kocamdan istediği her şeyi almasını engelleyecek kesinlikle kimse kalmayacağı gelir. Benim ölmem onun için ne kadar uygun olurdu diye düşünmeden edemem.

Titrek bir nefes alıyorum. "Veronica," diyorum, "ben... sana yalvarıyorum. Başka birini bul. Evli olmayan birini ve... Herhangi birini. Lütfen. Lütfen ailemi benden alma."

Veronica'nın yüzüne bakıyorum, umarım bu ateşli konuşmam ona ulaşmıştır. Kocamın devasa serveti için peşine düşmüş olsa bile, bu onun içinde zerre kadar merhamet olmadığı anlamına gelmez. Ailemi parçaladığını anlaması lazım. Bu kurbandsız bir suç değil.

Ama gözlerinden, gerçekten umursamadığını görebiliyorum. Orada hiç merhamet yok. En ufak bir parıltı bile yok. Ve tüm bu süre boyunca,

bana gülümsemeye devam ediyor.

"Üzgünüm," diyor, "ama onlar artık benim de ailem. Ve yolumuza çıkmaya çalışırsanız pek mutlu olmayacağınızı düşünüyorum."

Sonra da limonlu yoğurduyla, kahverengi yumurtalarıyla ve tek bir kutu kraker bile almadan uzaklaşıyor.

Yeter artık. Cora'nın tavsiye ettiği avukata gideceğim ve mücadele edeceğim.

Bu sabah boşanma avukatı Stefanie Gorman ile randevum^{var}.

Her biri binlerce dolara mal olmuş gibi görünen maun sandalyelerle döşenmiş ofisinin dışındaki bekleme odasında otururken, tüm bu durum hakkında karışık duygular içindeyim. Bir avukata ihtiyacım var ve Cora onun harika olduğunu söylüyor. Ama bir avukat tutmak, tüm bu olayı daha gerçek hissettiriyor.

Bu gerçekten oluyor. Jeremy ve ben gerçekten boşanıyoruz. Ya da en azından, ona Veronica hakkındaki gerçeği gösteremezsem, gittiğimiz yol bu. Ama şu anda en önemlisi, kendimi korumam gerekiyor.

"Bayan Roth?"

Stefanie Gorman'ın resepsiyonistinin adımı seslenmesiyle canlanıyorum. Erkek bir resepsiyonisti var, ki bunu garip bir şekilde havalı buluyorum. Ayrıca, preppy tarzında gerçekten çok yakışıklı. Okuyormuş gibi yaptığım derginin üzerinden ona gizlice bakmaya devam ediyorum.

"Artık girebilirsiniz Bayan Roth," diyor yakışıklı resepsiyonist.

"Teşekkür ederim."

Ayağa kalkıp, beyaz bluzla kombinlediğim diz boyu siyah eteğimi düzeltirim. Saçımı düzgün bir topuz haline getirmek için uğraşırım bile; ne kadar ovsam da asla yüzde yüz temizleyemediğim küçük banyo aynasındaki yansımama bakarak. Profesyonel görünmek için can atıyorum.

Stefanie Gorman'ın ofisi yeni dairemden daha büyük ve pahalı görünümlü mobilyalarla döşenmiş. Jeremy pahalı markaları benden çok daha iyi bilir, ama benim kuralım şudur: Bir mobilya ağır görünüyorsa, muhtemelen pahalıdır.

Stefanie Gorman'a gelince, o başarıyla parıldııyor; kıyafetlerinden makyajına

saçlarına kadar her şeyi kusursuz. Koyu renkli saçları benimki gibi geriye toplanmış, ancak onunkiler çok daha parlak ve karmaşık bir Fransız topuzu şeklinde. Yüz hatları keskin ve zeki, ama bana gülümsediğinde yüzü yumuşuyor. Onu içgüdüsel olarak seviyorum.

"Beni bu kadar çabuk kabul ettiğiniz için teşekkür ederim Bayan Gorman," diyorum.

"Lütfen, bana Stefanie deyin." Elini uzatıp elimi sıkıyor ve ince yapısına göre el sıkışması şaşırtıcı derecede sıkı. "Lütfen oturun, Bayan Roth."

"Naomi," diye düzeltiyorum, bana gösterdiği nezaketi ona da göstererek.

Bu kadını gerçekten seviyorum. Bir avukata gitme fikrine pek sıcak bakmıyordum, ama ona güveniyorum. Bana yardım edecek. Onun benim tarafımda olmasına çok minnettarım.

Stefanie Gorman karşımdaki masasına oturur ve parmaklarını birbirine geçirir. "Hemen konuya gireyim," der. "Bu sabaha kadar farkında değildim, ama sizi temsil edemem."

Ağzım açık kalır. "Ne?"

"Maalesef," diyor, "kocanız Jeremy Roth zaten benim hizmetlerimi tuttu. Bu yüzden sizi de temsil etmem çıkar çatışması yaratır."

"Bu bir yanlışlık olmalı." Bacaklarımdan yukarı kayan eteğimi aşağı çekiyorum. "Jeremy'nin zaten bir avukatı var. Leonard Hardwick."

"Evet, Lenny Hardwick'i tanıyorum," diyor. "Ama yine de, kocanız da benim hizmetlerimi tuttu."

Neler olduğunu anlayamadığım için başımı sallıyorum. Sonunda kendimi savunacak birini bulmuştum ki, şimdi sanki altımdan halı çekilmiş gibi hissediyorum. Yine. "Neden iki farklı avukat tutsun ki?"

"Emin değilim." Stefanie bir an sessiz kalır, bu gelişmeyi düşünür. "Tavsiye edebileceğim başka bir mükemmel avukat var. Carrie Moynihan. Tanıdığım en iyi boşanma avukatlarından biri. Aslında, hemen onu arayayım."

Bu avukatın benim adıma başka bir avukatı aramaya istekli olması garip geliyor, ama bana yardım etmeye istekliyse, onu durdurmayacağım. Cep telefonunu eline alıyor, rehberinden bir numara seçiyor

ve bir an sonra, Carrie Moynihan'la direkt hatta konuşuyor gibi görünüyor. Diğer avukata adımı söylüyor ve gergin bir tartışmanın ardından telefonu kapatıp bakışlarını tekrar yüzüme çeviriyor.

"Şey," diyor. "Görünüşe göre kocanız da Carrie'nin hizmetlerini tutmuş."

"Anlamıyorum." Avuç içlerim terlemiş, eteğime siliyorum. "Kocamın neden üç avukata ihtiyacı var?"

"İhtiyacı yok." Sandalyesine yaslanıyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Sizin onları kullanamamanız için bölgedeki en iyi boşanma avukatlarının hepsini tuttu. Kusura bakmayın ama eski kocanız biraz pisliğin teki."

Buna ne diyeceğimi bilmiyorum. Beni nasıl kandırıp evden çıkardığını bile bilmiyor. Ya da banka hesaplarımızı nasıl boşalttığını. Stefanie'nin avukatım olmasını ne kadar istesem de, onu karşılayabileceğimden bile emin değilim.

Ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, evlendiğim Jeremy'nin bana böyle şeyler yapacağını hayal edemiyorum. O pisliğin teki *değil*. Bana iyi bir avukat tutmamı söyleyen oydu, o halde neden bir avukat bulmamı bu kadar zorlaştırsın ki?

Bunun arkasında Veronica olmalı.

"Ne yapmalıyım?" diye soruyorum, sesimin çaresiz geldiğinin farkındayım.

Bir anlığına, kusursuzca manikürlenmiş tırnaklarıyla masasına vuruyor. "Aslında," diyor, "senin için mükemmel olacak birini tanıyorum."

"Ya Jeremy onu çoktan tutmuşsa?"

Yüksek sesle güldü. "Oh hayır. O sorun olmaz."

Masa çekmecelerinden birini açar ve bir süre içinde bir şeyler arar. Sonunda, hafifçe bükülmüş bir kartvizit çıkarır ve masanın üzerinden bana doğru kaydırır. Kartviziti alırım ve ismi okurum. "Ezra Fletcher."

"Doğru," der. "Ama..." Elini uzatıp kartı parmaklarımdan alır. "Üzgünüm, bu telefon numarası muhtemelen yanlış." Kartın üzerine yeni bir numara yazar ve masanın üzerinden bana geri uzatır. "Bu numara çalışır."

"Boşanma avukatı mı?"

Dudaklarının bir köşesi yukarı kıvrılır. "Her işi yapan bir adam sayılır. Ama gerçekten çok iyidir. Dürüst olmak gerekirse, emin ellerde olacaksınız."

Kartvizitinde doğru numara bile olmayan bu adamın, Cora'nın evlilik sözleşmesini paramparça eden ve ayrıca gördüğüm en muhteşem deri koltuğa sahip olan Stefanie Gorman kadar iyi olabileceğini hayal etmek benim için son derece zor. Ama dilencilerin seçme şansı yoktur. Hazır lafı açılmışken...

"Ayrıca," diye ekliyorum, "bir sorunum var da..." Kaşlarını kaldırıyor. "Evet?"

"Kocam tüm banka hesaplarımızı boşalttı," itiraf ediyorum. "Bu yüzden şu anda param biraz kısıtlı."

"Aptal," diye mırıldanıyor yine, kendi kendine. "Üzgünüm, Naomi. Bu çok kötü. Ama Ezra sana yardım edecektir. Onu bizzat arayıp durumu açıklayacağım."

Gözlerim doluyor. Stefanie Gorman'ın bana bu kadar nazik davranmasına gerek yok, ama bu benim için çok önemli. "Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim."

"Hey, biz kadınlar birbirimize destek olmalıyız." Bana göz kırptı. "Davayı üstlenemeyebilirim, ama senin için parmaklarımı çapraz tutuyorum, Naomi. Umarım o i-bankacı piçi fena halde pataklarsın."

Yarın sabah Ezra Fletcher ile randevu almayı başardım.

Fletcher ile yaptığım kısa telefon görüşmesi bana pek güven vermedi. Sesi dalgın geliyordu ve ofisine geldiğimde park etmem gereken bir garaj için bana biraz karmaşık talimatlar verdi, çünkü eğer park etmezsem, biri “muhtemelen” arabama zorla girecekmiş. Bir yanım, Stefanie Gorman’ın aslında Jeremy için çalışıp çalışmadığını ve sabotajın bir parçası olarak beni bu avukata yönlendirip yönlendirmediğini merak ediyor.

Ama pek fazla seçeneğim yok.

Jeremy, bu gece geç saatlere kadar çalışacağı için Teddy'yi eve bırakmamın sakıncası olup olmadığını sordu. Bu fırsatı hemen değerlendirdim. Jeremy, Teddy'yi daireden alırken çoğu zaman arabadan bile inmez. Sadece evin önüne park eder ve Teddy'yi dışarı göndermem için bana mesaj atar. Kapıya gelme zahmetine girdiğinde bile, her zaman saatine bakarak geri dönmeye hazırdır.

Ama bu gece farklı olacak. Kapıya çıkıp içeri girip konuşmak istediğimi söyleyeceğim. Marketten Veronica'nın bana ne dediğini, yani beni nasıl *tehdit ettiğini* anlatacağım. Onu hemen kapı dışarı etmeyebilir, ama en azından kafasına, Veronica'nın sandığı kadar harika biri olmadığı fikrini ekmiş olacağım.

Evin önüne park ediyorum, Teddy arka koltukta, hayatımın son dört yılını geçirdiğim burayı ziyaret ettiğimde son günlerde hep hissettiğim o acıyı hissediyorum. Jeremy buranın *onun* evi olduğunu söyledi ve yasal olarak doğru olabilir ama burası dört yıl boyunca ailemle akşam yemeği yediğim yerd. Burası Noel ağaçlarını süslediğim ve Noel Baba'dan gelen hediyeleri koyduğum yerd. Burası Jeremy ile her gece seviştiğimiz yerd.

"Anne, neden burada oturuyoruz?" Teddy arka koltuktan sesini yükseltiyor.

Onun sözleri beni düşüncelerimden koparıyor. Yüzüme bir gülümseme yapıştırıyorum, üzüntünün izlerini silkeliyorum. "Öyle işte."

"Bu gece bizimle evde mi yatacaksın?" Teddy, o kadar umut dolu bir sesle soruyor ki, kalbim parçalanıyor.

"Belki."

Güneşlikleri indirip makyaj aynasında dudak rujumu tazelerken Teddy sevinç çığlığı atar. Veronica'nın süpermarkette hiç makyaj yapmadan ne kadar harika görüldüğünü hatırlayıp acı hissetmemeye çalışırım.

"Neden ruj sürüyorsun?" diye soruyor Teddy. "Öyle işte."

"Bir yere mi gidiyorsun?" *"Hayır."*

Sanki başka bir soru soracakmış gibi ağzını açar, ama ona bir bakış atarım ve neyse ki bu bakış onu susturur. Bu belki yılda bir kez işe yarar, o yüzden minnettarım.

Teddy'yi araba koltuğundan çıkarıyorum ve o da yanındaki koltuktan sırt çantasını alıyor. Bugün oyun parkından topladığı taşlar özellikle fazlaydı, ancak bunlardan biri aslında çok güzel bir gül kuvarsıydı. Çantanın ağırlığı yüzünden, ön kapıya doğru birlikte yürürken biraz geriye doğru eğilerek yürüyor. İçgüdüsel olarak çantamdan anahtarlarımı çıkarmak için elimi uzatıyorum, ama sonra Jeremy'nin kilidi değiştirdiğini hatırlıyorum.

Eminim Veronica ona bunu yapmasını söylemiştir.

Bunun yerine kapı zilini çaldım, Teddy'nin yaptığı gibi ayaklarımın arasında zıplama isteğimi bastırdım. Kapı açıldığında yüzümde hoş bir gülümseme vardı, ama orada Rosita'yı görünce gülümsemem kayboldu.

Rosita'nın hoş, yuvarlak bir yüzü, gözlerinin çevresinde narin çizgiler ve her zaman düzgün bir topuz halinde bağladığı siyah saçları var. Onu tanıdığım neredeyse dört yıl boyunca, saçlarını topuz yapmadığı bir an bile görmedim — at kuyruğu bile. Saçlarını açsa muhtemelen onu tanıyamazdım.

"Merhaba, Bayan Naomi," diyor biraz sert bir sesle. Eskiden ona sadece Naomi demenin yeterli olduğunu söylerdim, ama artık bundan vazgeçtim.

Rosita'yı işe alan ve onunla en çok etkileşim kuran bendim, bu yüzden benim yanımda hissetmiş olduğu o garip durum, yüzüme atılmış bir tokat gibiydi. "Merhaba Rosita," dedim en sıcak ve dostça sesimle.

Teddy, Rosita'nın yanından koşarak eve girer ve Rosita kapıyı kapatacak gibi görünür, ama onu durdurmak için elimi uzatırım. Şaşkınlıkla bana gözlerini kırıştırır.

"Dur," diyorum. "Jeremy... evde mi?"

"Geç saatlere kadar çalışıyor," diyor, ama gözlerimden kaçıyor, bu da bana onun evde *olduğunu* düşündürüyor.

"Onunla sadece bir dakika konuşmam gerekiyor." Sesimden sızlanma tonunu çıkarmaya çalışıyorum ama bu zor. "Hemen bitiririm."

Rosita bir an tereddüt eder, sonra başını sallar. "Üzgünüm."

Sonra kapıyı yüzüme kapatıyor.

Eh, rujum boşa gitti. Midemde bir ağrı hissederek arabama doğru ağır adımlarla yürürüm. Anlaşılan Jeremy'yi yalnız yakalamak sandığımdan daha zor olacak, ama denemekten vazgeçmeyeceğim.

Eve doğru sürerken, yol üzerinde bir fast-food restoranında durup hamburger, patates kızartması ve milkshake alıyorum. Akşam yemeği olarak kale ve nohutlu bir kase yemiştim, ama bir saat geçti ve hala açım. Yıllardır fast-food patates kızartması yemedim, ama yağlı ve kızartılmış bir şeye bu kadar çok ihtiyacım olduğu bir gün varsa, o da bugün.

Daireye döndüğümde, bir elimde yağdan ıslanmış kağıt torbayı dengelerken, diğer elimle antamda anahtarlarımı arıyorum. Anahtarları bulamıyorum ve daha da kötüsü, parmaklarım yapışkan bir şeye dokunuyor ve dn Teddy'nin yemediği, p kutusu bulana kadar peçeteye sarıp çantama koyduğum (ama sonra tamamen unuttuğum) ilekleri hatırlıyorum. Fast food'u kapının önüne bırakıp iki elimle aramaya başlamak üzereyken, garip bir şey fark ettim.

Dairemin kapısı aralık.

Kalbim ağzıma gelmiş bir halde kapıya bakıyorum. Kapı neden böyle kısmen açık? Kilit bozuk ya da zorla açılmış gibi görünmüyor. Ve kapı çok az açık, neredeyse fark edilmeyecek kadar.

Yavaşça elimi uzatıp kapıyı itiyorum, böylece kapı tamamen açılıyor.

Kapının eşiğinde durup, birinin üzerime atlayarak çıkmasını bekledim. Kimse ıkmadı. Buradan küçük dairenin oturma odasını oldukça iyi görebiliyordum ve oda tam da bu sabah bıraktığım gibi görünüyordu. Kesinlikle talan edilmiş ya da hırsız girmiş gibi görünmüyordu. Her yer tamamen sessiz ve hareketsizdi.

Teddy'yi eve bırakmak için çıktığımda kapıyı kilitlemeyi unutmuş olma ihtimalim olduğunu düşündüm. Mahalle nispeten güvenli olduğu için çıkarken kapıyı sıkıca kilitlemeye pek dikkat etmiyorum, ama

kapı çerçevesindeki kilit her zaman ilk denemede tam olarak kapanmıyor. Kapıyı kilitlemeyi unutmuşsam, eve döndüğümde kapının aralık olduğunu kolayca görebilirdim.

Olan bu mu?

Telefonum çantamda, ezilmiş çileklerin yanında. Polisi arayıp eve geldiğimde dairemin kapısının açık olduğunu bildirebilirim. Onlar da kontrol edip her şeyin yolunda olduğundan emin olabilirler. Bu akıllıca bir hareket olabilir, özellikle de Veronica'nın süpermarkette beni tehdit etmesinden sonra.

Ama bu aşırı bir tepki gibi görünüyor. Hırsızlık izi yok. Evimde bir hırsızın olduğuna dair hiçbir işaret yok. Ayrıca, şu anda yapmak istediğim en son şey polisle uğraşmak. Sadece kanepeye uzanıp sağlıklı akşam yemeğimi yemek istiyorum.

Tereddütle daireye giriyorum.

Burası sessiz. Geçen gecedan farklı olarak, hışırtı ya da sürtünme sesi duymuyorum. Eğer bir davetsiz misafir varsa, burada beni fark etmemi istemiyor gibi görünüyor. Oturma odasına bakıyorum, yerinde olmayan bir şey olup olmadığını kontrol ediyorum. Teddy'nin sehpa da bıraktığı birkaç taş gördüğümde içimi bir hüzün kaplıyor. Yağlı poşeti onların yanına bırakıyorum.

İki yatak odasının kapısı da açık. İlk odaya, Teddy'nin odasına göz atıyorum. Orada oynadığı ve düzgünce temizlemediği için biraz dağınık ama ayrıldığımız zamanki haliyle görünüyor. Dolabı bile kontrol ediyorum ve içinde bekleyen kimse yok. Hiçbir şey yok.

İkinci yatak odası benimki; evimden kovulduğumdan beri uyuduğum yer. İçeride yeni yapılmış çift kişilik yatağa ve komodinin üzerindeki orgonit piramide bakıyorum. Orgon son zamanlarda bana pek şans getirmede, ama işler yakında düzelecek. Bundan eminim.

Son olarak banyoyu kontrol ediyorum, bu çok uzun sürmüyor çünkü eski ana banyomun dörtte biri büyüklüğünde; o banyoda Jeremy ve ben birbirimizin üzerine basmadan dişlerimizi fırçalayabilmemiz için iki ayrı lavabo vardı. Yatak odaları gibi, burası da sessiz. Bu öğleden sonra, matlaşmış porselen

lavaboyu parlatmaya çalışıyordum. Neredeyse arkamı dönüyordum ki, duş perdesinin kapalı olduğunu fark ettim.

Banyoyu temizledikten sonra duş perdesini kapattım mı? Genelde açık tutmayı severim.

Kafamın içindeki bir ses, şimdi 911'i aramam gerektiğini söylüyor. Artık, açık duran ön kapı da dahil olmak üzere, yerinde olmayan iki şey var. Kendi başıma araştırma yapmam aptalca. Kadınlar bu şekilde öldürülür. Üstelik, benim ortadan kaybolmamı isteyeceğini bildiğim biri zaten var.

Ama yine de, *duş perdesinin arkasına bakmak* için gerçekten polisi arayacak mıyım? *Beş yaşında* mıyım ben? Sırada ne var, yatağımın altında öcü var mı diye bakmalarını mı isteyeceğim?

Sonuçta, duş perdesinin arkasında biri olsaydı, bir gölge olurdu. Değil mi?

Derin bir nefes alıyorum, banyoya doğru adım atarken bacaklarım titriyor. Elimi uzatıp perdenin kenarını tutuyorum. Bir an gözlerimi sıkıca kapatıyorum, sonra tekrar açıp perdeyi çekiyorum ve küvetin içini ortaya çıkarıyorum.

Hiçbir şey yok.

Vücudum gevşer. Tanrıya şükür polisi aramamışım — çok aptal durumuna düşerdim. Teddy'yi bırakmak için çıkarken kapıyı kilitlemeyi unutmuşumdur, hepsi bu. Veronica ile karşılaşmam beni aşırı tetikte tutmuştu.

Artık dairemde kimse gizlenmediğini doğruladığım için, oturma odasının yanındaki küçük mutfığa gidiyorum. Akşam yemeği olarak fast food yiyor olabilirim, ama en azından bir tabağa koyacak kadar medeni davranabilirim. Mutfak tezgahının üzerindeki dolaplardan birini açıyorum ve o anda tezgahın üzerinde duran bıçak bloğunu fark ediyorum.

Bir bıçak eksik.

Bıçak bloğundaki boş yuvaya bakarken kalbim göğsümde hızla atıyor. Arkamda duran Veronica'yı ve sağ elinde kayıp bıçağı salladığını görmeyi bekleyerek hızla arkamı dönüyorum. Ama yine kimse yok.

O anda lavaboda parıldayan bir şey fark ettim. Bıçak.

Daireme girip kendi mutfak aletlerimle beni paramparça etmek için bekleyen bir hırsız olmadığı için rahatlamam gerekirdi, ama yine de içimdeki tedirginliği bir türlü atamıyorum. Lavaboda kirli bulaşık varken *asla* evden çıkmam. Bu benim *kurallarım*dan biridir. Ayrıca, bu gece o bıçağı kullandığımı sanmıyorum. Yüzde yüz emin miyim? Hayır, değilim. Ama...

Burada bir terslik var. Polisi ara, Naomi.

Kafamın içindeki ses giderek yükseliyor. Kapıyı kilitlemeyi, duş perdesini kapatmayı *ya da* bıçağı lavaboda bırakmayı unutabileceğimi tahmin edebiliyorum, ama üçünü birden mi? Bu imkansız görünüyor.

Ama polise tam olarak ne diyeceğim? Mutfak lavabosunda bırakılmış bir bıçak, tam olarak saat 10 haberlerinde göreceğiniz türden bir suç değil. Polisten ne yapmasını bekleyebilirim ki? Suç mahalli olmayan bir yere dayanarak Veronica'yı soruşturmalarını bekleyemem. Muhtemelen bana gülerler. Ya da daha kötüsü, sanki aklımı kaçırmışım gibi, küçümseyici bir ses tonuyla benimle konuşurlar.

Bunun yerine, dolaptan bir tabak alıp, iştahım tamamen kaçmış olsa da yemek yemeye oturmak için oturma odasına geri dönerim.

Ertesi sabah saat 9:30'da Ezra Fletcher ile randevuma gittim.

Küçük ofis binasının bulunduğu mahalle, söylendiği kadar tehlikeli çıktı. Sokaklar, tüm dükkanların grafitiyle kaplı tahta levhalarla kapatıldığı, kıyamet sonrası gibi boş bir havaya sahipti. Talimatlara uyarak garaja park ettim ve garajdan binaya doğru yürürken, başparmağımla orta parmağımın arasına bir anahtar sıkıştırarak onu geçici bir silah olarak kullandım.

Fletcher'ın ofisi beşinci katta ve bir asansör var, ancak üzerinde büyük bir "*çalışmıyor*" işareti var, bu yüzden merdivenleri kullanmak zorundayım. Bina eski ve merdivenler her adımda gıcırıyor, tırabzan da biraz gevşek gibi. En üste vardığımda, nefes nefese kalmışım. Üzerinde titrek bir ışık yanan dar bir koridordan geçip, üzerinde "*Ezra Fletcher*" yazan ahşap bir kapıya ulaşıyorum. Ve kapıyı çalıyorum.

Bir saniye sonra, kapının arkasından ayak sesleri duyuyorum, ardından bir çarpma sesi, yine ayak sesleri ve birkaç küfür geliyor. Sonunda Fletcher ofisinin kapısını açıyor.

Bu ofiste, bu adamı avukatım olarak tutmam konusunda beni iyi hissettirecek hiçbir şey yok. Bu sabah saçını taramamış ya da tıraş olmamış gibi görünen Fletcher'ın kendisi de dahil. En azından nefesi nane kokuyor. Enerjisinde genç bir hava olsa da, birkaç yıl farkla benim yaşlarımda görünüyor. O, yemek molası vermeyi unutmuş gibi görünen bir zayıflıkta ve burnunun ucuna oturtulmuş kalın bir gözlük takıyor. Neredeyse kabul edilemez derecede kırışık bir gömlek giyiyor ve kravatı var, ama boynunda gevşek duruyor.

Ofis ise daha da kötü. Benim dairemdeki Teddy'nin yatak odası olmayan odasından bile daha küçük, küçük bir masa ve ağzına kadar dolu kitaplıklarla tıka basa dolu. Masasında iki büyük kağıt yığını var ve önündeki iki sandalyenin üzerinde de kağıt yığınları duruyor.

"Sen Naomi Roth olmalısın." Nedense sağ elinde bir zimba tutuyor ve benimle tokalaşabilmek için onu sol eline alıyor. "Ben Ezra Fletcher. Tanıştığımıza memnun oldum. Stefanie bana durumu anlattı."

"Evet, o... şey, sizi çok övdü." Nedenini anlamakta zorlanıyorum ama.

"Öyle mi?" Bu onu çok memnun etmiş görünüyor. "Peki, neden oturmuyorsunuz?"

Oturmak isterdim, ama ofisindeki iki sandalyenin üzerinde de kağıt yığınları var. Kağıtların üzerine *mi* oturmamı istiyor?

Fletcher durumumu fark etmiş gibi görünüyor ve sandalyenin üzerindeki kağıt yığınlarından birini alıyor. Onu masasına taşıyor ve başka bir kağıt yığınının üzerine dengeliyor. Bir an için sallanıyor ve her şeyin devrileceğinden endişeleniyor gibi görünüyor, ama mucizevi bir şekilde devrilmiyor.

Bana gülümsüyor. "Uff."

Ben gülümsemiyorum. "Bu, şey, çok fazla kağıt."

"Ha, evet, öyle, değil mi?" Tüm yığınları gözden geçiriyor. "Bu hastane hepsini bana gönderdi, çünkü beni evrak yığınlarının altında gömüp, ihmal ettikleri gerçeğini tamamen unutacağımızı düşünüyorlar. Ama ben bunların her sayfasını tek tek inceleyeceğim ve işim bittiğinde, bana çok pahalıya mal olacak."

Konuşurken sesinde öyle bir özgüven var ki, buruşuk gömleğini, dağınık ofisini ve buraya gelmek için tırmanmak zorunda kaldığım beş kat merdiveni unutturuyor bana. Belki de Stefanie Gorman bu adamı önerirken beni kandırmıyordu.

"Hadi konuşalım," diyor.

Artık boşalmış olan sandalyeyi işaret ediyor ve ben otururken o da masasının arkasındaki koltuğa geçiyor. Boğazımı temizliyorum.

"Stefanie

para durumunu anlattı mı?" diye çekinerek soruyorum. Umutlanıp sonra da avukatlık ücretini karşılayamadığım için beni kapı dışarı etmesini istemiyorum.

"Evet, anlattı." Bağlanmamış kravatıyla oynuyor ve bir an için kravatını bağlayacak gibi görünüyor, ama sonra bağlamıyor. "Kocanın tüm ortak hesaplarınızı boşalttığını söyledi. Ne pislik bir adam."

"Eh, o onun parası. Benim bir işim yok."

Bana gözlerini kırptırdı. "Neden onu savunuyorsun? Sana yaptığı şey hiç hoş değildi ve o da bunun farkında. Kirli oyunlar oynuyor ve bu işin sonunda pişman olacak."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Söz veriyorum." Elini göğsüne koyuyor, bu samimi hareketi garip bir şekilde çekici buluyorum. "Evlilik sözleşmesini getirdin mi?"

Çantama uzanıp katlanmış kağıt yığını çıkardım. Masasında koyacak yer olmadığı için ne yapacağımı bilemiyordum. Neyse ki, elini uzattı.

Gözlüklerini burnunun köprüsüne doğru itip kağıtları karıştırdı. "İmzalamadan önce bir avukata inceletmiş miydin?"

Başımı eğiyorum. "Hayır. Üzgünüm. Ben sadece... Ona güvenmiştim."

"Oh hayır, üzülme." Belgenin bir sayfasını daha çeviriyor. "Sen ilk değilsin, son da olmayacaksın. Herkes evliliğinin sonsuza kadar süreceğini düşünür, bu yüzden önüne konulan her şeyi imzalar."

Ben de tam olarak bunu düşünüyordum. Bir avukatın ofisinde evlilik sözleşmesini inceleyeceğimi hiç düşünmemiştim. İmzaladıktan sonra onu bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim.

Sayfaların birinde durup dudaklarını kıvırdı. "Her neyse, bir avukat tutmuş olsaydın, sana bunu imzalamamanı söylerdi çünkü bu bir felaket. Belli ki seni imzalamaya zorlamış. Bunun boşanmada geçerli olacağını mı sandı gerçekten? Akli başından gitmiş olmalı."

Yüzüm kızarıyor. "Beni hiçbir şeye zorlamadı."

"Naomi." Evlilik öncesi anlaşmasını bilgisayarının klavyesinin üzerine bırakıyor, çünkü ofisteki tek boş yer orası. Ellerini önünde birleştiriyor ve sol elinde alyans olmadığını fark etmeden edemiyorum

olmadığını fark etmeden edemiyorum. “Dinle, sana yardım etmek istiyorum ama biraz... tereddüt ediyorum. Neler oluyor?”

Yüzündeki samimi ifade, ona içimi açmamı kolaylaştırıyor. Ne de olsa bu adam benim avukatım. Muhtemelen şehirde kalan tek avukat. “Kocam başka bir kadınla ilişki yaşıyor.”

“Üzıldüm. Çok kötü,” diyor içtenlikle. “Ama ne yazık ki bu bize pek yardımcı olmuyor. New York, kusursuz boşanma eyaletidir.”

“Ama ben sadece... Onun onu gerçekten sevdiğini sanmıyorum. Onu *kullanıyor*.” Ellerimi kucağımda ovuşturuyorum. “Onun gerçekten boşanmak istediğini sanmıyorum.”

“Sana boşanma belgelerini teslim etti. Hem de herkesin önünde.”

“Doğru, ama o sanki... kadının büyüüne kapılmış gibi. Onunla bir çocuğumuz var. O beni seviyor, ben de onu seviyorum.”

Arkasına yaslanırken gözleri yumuşadı. “Bak, anlıyorum. Kimse evliliğinin bitmesini istemez, özellikle de birlikte bir çocuğunuz varsa. Ama tam da bir çocuğunuz olduğu için kendinizi korumalısınız. İkinize iyi bir yuva sağlayabilmek için paraya ihtiyacınız var. Ve velayet düzenlemesinin sizin lehinize olmasını sağlamalısınız. Hazırlıksız giderseniz, sizi ezip geçer. Bana güvenin—kocanız gibi pek çok insanla uğraştım.”

Söyledikleri mantıklı. Kabul etmek istemiyorum ama haklı. “Peki,” diyor, “devam ediyor muyuz?”

Bu boşanma sürecine devam etmek istemiyorum, ama başka seçeneğim yok. Jeremy bunu istiyorsa, kaçınamam. “Evet. Devam edelim.”

“Harika! Şimdi işe koyulalım.”

Bu sözünü, avucunu masanın yüzeyine sertçe vurarak vurguladı. Bir yığın kağıt devrildi ve her yere dağıldı.

Cumartesi günü Teddy'yi alıp birlikte vakit geçirmek için eski evime vardığımda, Jeremy çok öfkeli görünüyor.

“Naomi.” Beni içeri almak için kapıyı açarken sesi gergin ve öfkeli. Kocam kelimenin tam anlamıyla hiç çalışmayı bırakmadığı için pahalı iş takımlarından birini giymiş ve avukatımın aksine kravatı kusursuz bir Windsor düğümüyle bağlanmış. Acı verecek kadar yakışıklı görünüyor. “Bir saatten fazla önce burada olman gerekiyordu!”

Saatime bakıyorum, saat sabah on. “On dedin.”

“Ciddi misin? Saat dokuz demiştin!”

Oturma odasına giriyorum ve Teddy'yi görüyorum. Seksiyonel kanepede oturmuş, hafif bir ceket giymiş ve sırt çantası çoktan sırtında. Son bir saattir beni bu şekilde beklediği düşüncesi içimi sızlatıyor.

“Kesinlikle saat 10 demiştin,” diyorum yine.

“Kesinlikle dokuz demiştin.” Bana kaşlarını çatarak bakıyor. “Neden şaşıırıyorum ki? Her seferinde böyle yapıyorsun. *Her seferinde*. Naomi Zamanı ile uğraştığımızı unutmuşum.”

Alt dudağımı ısııyorum. Bana saat 10'da gelmemi söylemişti. Bundan eminim. Ama tabii ki, söylediklerini kaydetmiş değilim. Dün gece Teddy'yi daireden alırken bunu sadece kısaca konuşmuştuk. Bu aralar konuşmalarımız her zaman aşırı kısa oluyor.

“Geç kaldığımda neden bana mesaj atmadın?”

diye soruyorum. “*Attım.*”

Gönderdi mi? Çantamı karıştırıp telefonumu çıkarıyorum ve ekranda bir dizi cevapsız mesaj olduğunu hemen görüyorum

nerede olduğumu soran bir dizi cevapsız mesaj olduğunu hemen görüyorum. Telefonumu sessize aldığımı unutma eğilimim var.

"Bir dahaki sefere Rosita'yı gönderirim," diye homurdanıyor. "Böylece, ne zaman canın isterse o zaman ortaya çıkmanı bekleyerek burada sıkışıp kalmam."

Yine içimi bir suçluluk duygusu kaplıyor. Yanılmış olabilir miyim? Bana saat dokuz demiş, ben de nedense on demiş sanmış olabilir miyim? Kendinden çok emin görünüyor. Belki de işi batıran benimdir. Konuşurken akşam yemeğini pişiriyordum ve aynı anda iki tencereyle uğraşıyordum, bu yüzden onu yanlış duymuş olmam mümkün görünüyor.

Teddy'yi beklettiğim için kendimi çok kötü hissediyorum. Kanepede otururken çok üzgün görünüyor. Ama sonra gözlerini kaldırıp beni fark ediyor ve yüzü aydınlanıyor. Beni selamlamak için kanepeden atladığında, elinde bir fil oyuncağı tuttuğunu görüyorum. Heyecanla onu havaya kaldırıyor. "Bak anne! Bak ne aldım!"

"Çok güzel!" diyorum, geç kaldığımı telafi etmek için uygun miktarda coşku göstermeye çalışarak.

"Ronnie aldı bunu benim için!"

Sanki karnıma yumruk yemiş gibi hissettim. "Oh..."

"O çok iyi biri, anne," diye devam etti. "Ayrıca *çok da* güzel."

Her şeyden çok onun konuşmayı kesmesini istiyorum. Çantasını karıştıran Jeremy'ye dönüyorum. "Jeremy?"

Başını kaldırmıyor. "Ee?"

"Teddy'yi Veronica'yla tanıştırdın mı?"

Aradığı kağıtları aramayı bırakıp bana bakıyor. "Tanıştırdım."

Şu ana kadar, Jeremy'nin onu oğlumuzla tanıştırmadığı için Veronica ile Jeremy arasındaki ilişkinin o kadar da ciddi olamayacağını düşünüyordum. Ama görünüşe göre, artık o aşamaya gelmişler.

Ağlamaya başlamak istiyorum.

"Bir dakika konuşabilir miyiz?" diyorum Jeremy'ye.

"Tabii." Sanki odada yokmuşum gibi, yine evrak çantasını karıştırmaya devam ediyor. "Ne oldu?"

Hâlâ o aptal fili sıkıca tutan Teddy'ye bir göz attım. "Lütfen Öze/ olarak konuşabilir miyiz lütfen?"

Rolex saatine bakıyor. "Evet, tamam. Ama lütfen, çabuk olalım. Zaten geç kalıyorum."

Cumartesi sabahı ne kadar önemli bir toplantısı olduğunu hayal bile edemiyorum, ama Jeremy *her zaman* çalışıyor. Müşterileri çok talepkar ve ona, her an hazır olması için yeterli miktarda para ödüyorlar. Bu yüzden Teddy'nin tekrar benimle yaşamaya başlayabilmesi için düzgün bir daire bulmam gerekiyor.

Jeremy beni alt kattaki ofisine götürdü ve içeri girdiğimizde arkamızdan kapıyı kapattı; o anda evlendiğimiz gece aklıma geldi. Teddy, evi kendimize ayırabilmemiz için geceyi Jeremy'nin ailesiyle geçirmişti ve Jeremy beni kucağında taşıyarak evin içinden geçip yatak odamıza çıkmakta ısrar etmişti. Beni yatağıma bıraktığında yorgun düşmüş olsa da, o an çok romantikti. O heyecanla üzerime çıkıp evliliğimizi tamamladığında içimi kaplayan heyecanı hâlâ hatırlıyorum. Sonunda istediğim her şeye kavuşmuştum.

Jeremy kanepeye oturmak için hiçbir hareket yapmıyor. Sadece kollarını kavuşturup bana kaşlarını kaldırıyor. "Her şey yolunda mı?"

Kravatı biraz eğri duruyor. Eskiden yaptığım gibi düzeltmek için elimi uzattım, ama sanki onu yakmışım gibi benden geri çekildi.

"Naomi..." Neredeyse suçlu gibi görünüyor, ki bu çok saçma. "Lütfen yapma..."

"Ben senin *karınım*," diye hatırlatıyorum. "Sana dokunmaya hakkım var."

Buna karşılık hiçbir şey söylemiyor. Yüzünde tam olarak ne olduğunu anlayamadığım bir ifade var.

"Neden Teddy'yi Veronica'yla tanıştırdın?" diye soruyorum. "Bekleyeceğini sanıyordum."

"Bekledim." Cevabı, o kadını ne zamandır arkamdan görüştüğünü merak etmeme neden oluyor. "Aslında, bununla ilgili de seninle konuşmak istiyordum. Lütfen Teddy'ye Ronnie'nin arkasından kötü konuşmayı bırak. Bu doğru değil."

"Ben öyle bir şey yapmam!" "Hadi ama, Naomi..."

"Peki, ailemizi ayıran kadını sanki dünyadaki en sevdiğim insanmış gibi davranacağım. Mutlu oldun mu?"

Jeremy kaşlarını çatı ve artık yüzündeki ifadeyi anlayabiliyordum. Üzgün görünüyordu. "İşe gitmem gerek."

"Bak," diyorum. "Eğer bu ilişki uzun sürmeyecekse, Teddy'nin böyle başka bir kadınla tanışması kafasını karıştırır."

"Bu geçici bir ilişki değil, Naomi."

Sesinde hiç tereddüt yok, bu da beni daha da kötü hissettiriyor. Ağzımı açıp başka ne tür itirazlarda bulunabileceğimi düşünürken, tek kelime bile edemedim kendimi tutamıyorum.

Aniden yanaklarımdan iri, ıslak gözyaşları akmaya başlıyor. Her şeyi dışarı çıkarıyorum, omuzlarım sarsılıyor, yüzüm kıpkırmızı oluyor. Bu çok utanç verici, ama diğer yandan, bir şekilde iyi de geliyor. Sanki bir rahatlama gibi. Kendimi tutuyormuş gibi davranmaktan bıktım.

Daha önce de kocamın önünde ağlamıştım. Elbette ağlamıştım. Geçmişte, beni kucaklamış ve saçlarımı okşamıştı. Ama gözlerimi kaldırıp ona baktığımda, sanki kafamın üstüne bir baş daha çıkmış gibi bana şaşkın şaşkın bakıyor.

"Şimdi de mi *ağlıyorsun*?" diye homurdanıyor. "Naomi, *az önce* sana geç kalacağım bir toplantım olduğunu söyledim. *Lütfen* şu anda bunu yapma."

"Özür dilerim," diye yutkunurum, gözlerimi silerek.

"Bak," diyor, "muhtemelen Teddy'ye oyuncağı odasında bırakmasını söylemeliydim, ama o yanına almak istedi. Onunla tanışması büyük bir mesele değildi. İyi anlaştılar ve herkes iyi vakit geçirdi."

Derin bir nefes alıp duygularımı kontrol etmeye çalışıyorum. Bu biraz yardımcı oluyor. "Bu beni daha iyi hissettirecek mi?"

"Şey, evet," diyor. "Teddy onunla vakit geçirecekse, onu sevmesini *istemez* misin? Yani, bir daha biriyle çıkarsan, eninde sonunda onu Teddy'ye tanıtmak isteyeceksin, değil mi?"

"Biriyle çıkacak mıyım acaba?" "Sadece bunun için henüz erken olduğunu düşündüm." "Aynı fikirde değilim."

Sonra sol elime uzanarak beni şaşırttı. Taşındığımdan beri bana ilk kez dokunuyordu ve bu hareket çok rahatlatıcıydı. Ama sonra fark ettim ki elimi tutmaya çalışmıyordu

. Sadece dördüncü parmağımdaki morganit yüzüğü daha yakından görmek için tuttu.

"Hala alyansını takıyor musun?" diye nefes nefese sordu.

Koruyucu bir hareketle elimi ondan çekiyorum. "Neden takmayayım ki?"

"Naomi," dedi alçak sesle, "*boşanıyoruz*. Takmamalısın..."

Jeremy evlilik yüzüğünü takmıyor. Bana haberi verdikten hemen sonra çıkarmıştı. Ama evliliğimiz bir yana, bu yüzüğü seviyorum — eşsiz ve güzel. Artık evli olmasak bile, parmağımda olmaması tuhaf olurdu. Ve açıkçası, bu kararı verecek olan o değil. Bu *benim* parmağım.

"Tamam, tamam." Ellerini havaya kaldırıyor. "Bak, gerçekten gitmem gerek. Geç kalırsam bu müşteri beni canlı canlı derimi yüzecek."

"Lütfen, Jeremy," diye sızlanıyorum. "Beni dinlemelisin. Veronica... O seni sevmiyor. Seni sadece kullanıyor."

"Naomi..."

"Bu doğru. Bana inanmalısın..."

"Veronica gerçekten harika," diyor, sesinde tam bir inançla. "Kibar, zeki ve Teddy'ye karşı harika. O *harika*."

"Ve benden on dört yaş küçük."

Son yorumumu görmezden geliyor. "Ayrıca... bak, bu konuyu çok uzatmak istemiyorum ama lütfen süpermarkette onu takip edip tehdit etmekten vazgeçer misin?"

Nefesim kesilir. Ona bunu söylediğine inanamıyorum. "Onu hiç tehdit etmedim! O *beni* tehdit etti!"

Yüzünde şüphe açıkça okunuyor. Bana değil, ona inanıyor.

"Gitmem gerek," diyor. Ve tek kelime etmeden yanımdan geçip ofisinin kapısını açıyor ve beni burada tek başıma bırakıyor.

Jeremy için Veronica'nın her şeyin üstesinden geldiği çok açık. Ve onun da kendisi hakkında aynı şekilde hissettiğine inanıyor. Onun niyetinin saf olmaktan başka bir şey olduğuna inanması imkansız.

Tabii elimde kanıt yoksa.

İlk arabuluculuk seansımız bu sabah.

Belediye binasındaki bir konferans salonunda yapılacak. Jeremy arabulucuyu tuttu, ama ben Ezra'ya danıştım ve o kadını tanıdığını, sorun olmadığını söyledi. En azından bu var.

Stefanie Gorman'la tanıştığım günden daha fazla zamanımı görünüşüme ayırıyorum. Aynanın karşısında makyajımı yapmak bir saatimi alıyor; makyajsızmışım gibi mükemmel bir etki yaratmaya çalışıyorum. Kendim söyleyeyim, sonuçlar oldukça iyi. Yeni bir kıyafet alacak param yok, ama en iyi takım elbisemi ütileyip düzeltirim. Jeremy bu takımı çok severdi, çünkü vücudumu ve bacaklarımı ortaya çıkardığını söylerdi. Doğrusu, artık biraz dar geliyor, ama dikişleri patlamadığı sürece sorun yok.

Kendimi oldukça iyi hissediyorum, ta ki belediye binasına vardığımda Jeremy ve Veronica'yı otoparkta öpüşürken yakalayana kadar.

Tamam, tam anlamıyla öpüşmüyorlar. Geçen gece ön verandada olduğu gibi değil. Ama bu, her sabah bana yaptığı gibi dudaklara hızlıca bir öpücükten kesinlikle daha fazlası. Ve ayrıldıklarında, yaklaşık on beş saniye boyunca birbirlerinin gözlerine bakıyorlar.

Midem bulanıyor.

Jeremy belediye binasına girip kayboluyor, ama Veronica kaldırımda oyalanıyor. Çantasından telefonunu çıkarıp ekrana bir şeyler yazıyor. Her ne yazarsa yazsın, onu gülümsetiyor.

Lexus'umda oturuyorum, onun arabasına geri dönmesini umuyorum, böylece onunla etkileşime girmek zorunda kalmayacağım. Ama o orada öylece duruyor. Ve arabuluculuk seansına geç kalmak istemiyorum, bu yüzden onun yanından geçmekten başka seçeneğim yok.

Belki hızlı yürürsem beni fark etmez bile.

Ama tabii ki bu sadece bir hayaldi. Belediye binasına yaklaşıp yaklaşmaz, Veronica'nın gözleri birden açılır ve benimkilerle buluşur. Yüzünde bir gülümseme yayılır.

"Naomi!" diyor. "Seni tekrar görmek ne güzel!"

Bu kız ciddi mi? Son görüşmemizde, boğulma hakkında o tuhaf yorumları yapan kendisiyken, kocama beni *tehdit ettiğimi* söylemişti. Ama ne yapmam gerekiyor? Boşanma arabuluculuğumuzun hemen önünde olay mı çıkarayım?

Bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum. Umarım Veronica ipucumu anlar, ama o bunun yerine konuşmaya devam ediyor.

"Geçen gün sonunda Teddy ile tanıştım," diyor bana. "Aman Tanrım, ne tatlı bir çocuk! Çok iyi anlaştık."

Onun ondan nefret etmesini umduğumu söylemek beni kötü bir insan mı yapar? Tamam, o zaman ben kötü bir insanım.

"Onun doğum gününden bahsediyorduk," diye devam ediyor, ben ona tek kelime bile etmemiş olmama rağmen, merhaba bile dememiş olmama rağmen. "Altı yaşına girecek, değil mi? Çok eğlenceli bir yaş. Jeremy ve ben arka bahçede onun için büyük bir parti verebiliriz diye düşünüyorduk. Ve tabii ki sen de gelebilirsin."

"Oh, gerçekten mi?" Artık kendimi tutamayıp başımı ona doğru çeviriyorum. "Kendi oğlumun altıncı doğum gününe gelmeme izin mi var? Beni davet etmen *çok* nazikçe."

Veronica, patlamama hiç aldırmış etmedi. "Şey, partiyi Jeremy ve ben düzenleyeceğiz ve ev sahipliği yapacağız. Gelmen hoş olur, ama tabii ki gelmek zorunda değilsin."

Yüzüne bir yumruk atmak istiyorum, ama bu benim için pek iyi sonuçlanmayacaktır. Ayrıca, ilk arabuluculuk seansına geç kalmak istemiyorum. Bu hiç iyi görünmez.

Bunun yerine, Veronica'dan uzaklaşıp belediye binasına doğru merdivenleri çıkıyorum.

Toplanacağımız konferans odası ikinci katta. Merdivenleri çıkıyorum ve bina o kadar büyük ki, odayı bulamayacağımdan endişeleniyorum, ama yukarı çıktığım anda, bana kendisine Ezra dememi söyleyen avukatımı koridorda, telefonuna bakarken buluyorum. Neyse ki takım elbise giymiş ve kravatı bu sefer mucizevi bir şekilde bağlanmış. Hatta tıraş bile olmuş.

Ne yazık ki, daha bakımlı görünüşü, şimdiye kadar gördüğüm en büyük evrak çantasını taşımasıyla gölgeleniyor. Sanki dün ofisindeki tüm kağıtları alıp çantanın içine tıkmış gibi. O kadar dolu ki, bir dikiş daha koparsa her yere dağılacakmış gibi görünüyor.

Beni fark edince "Ah," diyor. "Tam sana mesaj atmak üzereydim. Kocan içeride ve başlamaya hazırız."

"Üzgünüm," diyorum. "Otoparkta biraz dikkatim dağıldı. O kadınla karşılaştım..."

Ezra burun kıvrır. "Ah evet, içeri girerken öpüşmelerini gördüm. Gerçekten çok profesyonelce."

Onun da benimle aynı şeyi düşünmesi içimi rahatlatıyor. "Şey, kadın çok güzel."

"Eh."

"O *nesnel olarak* çok güzel."

"Eğer o tipten hoşlanıyorsan," diyor, ses tonundan o tipten kesinlikle hoşlanmadığı açıkça anlaşılıyor. "Neyse, buna hazır mısın?"

Kollarımı göğsüme sarıyorum. "Dürüst olmak gerekirse? Hayır."

"Tamam, peki, evet deseydin yalan söylediğini düşünürdüm." Bana anlayışlı bir gülümseme atıyor. "Bak, bu kolay bir süreç olmayacak. En iyi boşanmalarda bile, neyin adil olduğu konusunda her zaman bir miktar tartışma olur. Ve bu çok üzücü olabilir. İnan bana, ben her iki tarafta da bulundum."

Kaşlarım havaya kalkar. "Boşandın mı?"

"Evet," dedi, ancak bu konuda daha fazla bilgi vermedi. "O yüzden ne dediğimi bildiğime güvenin. Hazır mısınız?"

"Bekle." Çantamı karıştırıp iç ceplerinden birinde sakladığım yarı saydam bir kristali çıkarıyorum. "Oraya girdiğimizde bunu yanında tutabilir misin?"

Jeremy'ye kristal verdiğimde yaptığı gibi gözlerini devireceğini bekliyorum. Ama bunun yerine, kristali alıp ışığa tutuyor. "Bu ne?"

"Berrak kuvars," dedim. "Şansı çekmek için harikadır. Pozitifliği çeker, negatifliği uzaklaştırır."

Başını sallayıp kristali cebine soktu. "Tam da ihtiyacımız olan şey gibi."

Ezra'yı takip ederek koridordan küçük bir toplantı odasına giriyorum. İçeride zaten üç kişi var; biri yine pahalı bir takım elbise giymiş Jeremy, sonra masanın başındaki kadın arabulucu ve yanındaki adamın da avukatı Leonard Hardwick olduğunu tahmin ediyorum. Gümüş rengi saçlarına bakılırsa, Hardwick benim genç avukatımdan en az yirmi yıl daha fazla deneyime sahip gibi görünüyor ve onda çok korkutucu bir hava var. Keşke o da *benim* tarafımda olsaydı.

Jeremy'nin karşısına oturuyorum. Jeremy bana bir kez bakıyor, sonra avukatıyla anlamlı bir bakış alışverişinde bulunuyor. Ezra yanımdaki koltuğa oturuyor ve evrak çantasını yanındaki masaya bırakıyor.

Arabulucu toplantıyı başlatır ve kendini gruba Alana Ocasio olarak tanıtır. Hiçbir saçmalığı tolere edecek türde birine benzemiyor, ki bunu takdir ediyorum. "Ben de Lenny Hardwick," der Jeremy'nin avukatı boğuk bir sesle.

"Bu benim müvekkilim Naomi Roth," der Ezra, "ve ben Ezra Fletcher... gerçi daha önce tanışmıştık, değil mi Bay Hardwick?"

Hardwick, daha önce tanıştıklarını kabul etmez, ancak sanki ağzına kokuşmuş bir şey koymuş gibi görünür.

"Öncelikle," der Ezra, "burada Bay Roth'un oldukça uygunsuz bir davranışta bulunduğunu belirtmek istiyorum. Müvekkilim, Bay Roth'un boşanma davasını açtıktan sonra ortak hesaplarından tüm parayı çektiğini bana bildirdi. Bunun uygunsuz bir davranış olduğu ve kötü niyetli bir hareket olduğu konusunda hemfikir olabiliriz sanırım."

"Bu doğru değil," diye araya Jeremy girer. "Para hesaplarda duruyor."

"Yalan söylüyorsun!" Ezra'ya çaresizce bakıyorum. "Yalan söylüyor. Parayı çekti."

"Bayan Roth, şu anda hesap bakiyesini kontrol etmek ister mi?" diye önerdi Hardwick.

Çantamdan telefonumu çıkarır ve bankacılık uygulamamı açarım. Giriş yapmak bir saniye sürer ve yine aynı

25 dolarlık bakiyeyi görmeyi bekliyorum. Ama bunun yerine, sihir gibi, tüm para geri gelmiş.

Ağzım açık kalır. "Ama... o yoktu..."

Harika. Şimdi yalancı gibi görünüyorum. Dikkatini bile vermiyor gibi görünen Ezra'ya bakıyorum. Nedense çantasında bir şeyler arıyor. Ama sonra bir kağıt çıkarıp masanın üzerinden Jeremy ve avukatına doğru kaydırıyor.

"Bu, beş gün önceki hesap bakiyesiydi," diyor. "Yirmi beş dolar. Görüyorum ki, bir şekilde, sihirli bir şekilde, para bu arabuluculuk oturumu için tam zamanında geri dönmüş. Ama Bay Hardwick, umarım müvekkilimize bu tür oyunların hoş karşılanmadığını söylersiniz."

"Bay Fletcher haklı," diyor arabulucumuz Ocasio. "Bay Roth, kötü niyetle davranmamalısınız."

Vay canına.

Hardwick, Jeremy'ye keskin bir bakış atar ve Jeremy mırıldanarak özür diler. Ezra'ya bakarım, o da bana göz kırpar. Avukat tutmaktan çok korkuyordum ama şimdi bir kez olsun arkamda birinin olması hoşuma gidiyor.

Evlilik öncesi anlaşmasının şartlarını gözden geçiriyoruz ve Ezra'nın her bir maddesiyle bir sorunu var gibi görünüyor. Hardwick kendini tutuyor, ama aynı zamanda Ezra birkaç kez soğukkanlılığını kaybetmeyi başarıyor. O evlilik öncesi anlaşmasını paramparça ediyor. Bir ara, bir paragrafını yüksek sesle okuyor, sonra başını sallıyor, Jeremy'ye dönüp "Bunu kim yazdı? *Sen mi?*" diyor.

Jeremy'nin yüzü biraz kızarıyor ve cevap verecekmiş gibi görünüyor, ama sonra Hardwick omzuna dokunuyor ve o da çenesini kapalı tutuyor.

"Her neyse," diyor Ezra, "bu evlilik sözleşmesinin birçok unsurunun, Bayan Roth'un imzalaması istenmesi gereken şeylerin kapsamına girmediği hepimiz için açık bence."

"Müzakere için yer var," der Hardwick, anlamlı bir duraklamanın ardından sert bir sesle.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Ezra Fletcher'a sarılmak ve onu kucaklamak istiyorum. O evlilik sözleşmesi yüzünden ne kadar paniklediğimi düşünmemeye çalışıyordum. Bana verdiği tek şey, evliliğimizin her yılı için küçük bir miktar paraydı, toplamda altı haneli rakamın biraz üzerinde. Kesinlikle yaşamak için yeterli değil

—belki de tıp muayenehanemi yeniden açana kadar idare etmeme yetecek kadar.

"Bir de Theodore Roth'un velayeti meselesi var," diyor Hardwick.

Kalbim hızlanıyor. Teddy'nin tam velayetini alacağımız konusunda anlaşılabileceğimizi umuyorum. Ama Jeremy iyi bir baba olduğu için, oğlumuzla bolca zaman geçirebilmesini kesinlikle isterim. Bu konuda pazarlık yapmaya hazırım.

Ve sonra Jeremy beni şok eden bir şey söylüyor. Her şeyi değiştiren bir şey:

"Teddy'nin tam velayetini istiyorum," diye patlar.

"TAM VELAYET Mİ?" diye bağıríyorum. Başıım dönüyor ve bir an için görüş alanım daralıyor. "Neden bahsediyorsun? Bu kesinlikle saçmalık!"

"Bay Roth haddini aşıyor," der Hardwick hemen. "Demek istediğı, velayetin yüzde ellisinden fazlasını istiyor. Bayan Roth'un oğluna erişimini kesinlikle elinden almak istemiyor. Ama hafta içi Teddy'nin kendisiyle kalmasını, Bayan Roth'un ise her iki haftada bir hafta sonu onu almasını istiyor."

Yine itiraz etmeye başlıyorum ama Ezra koluma dokunuyor ve ben de çenemi kapatıyorum. O, bu durumu benden çok daha iyi idare ediyor, bu yüzden ona güveneceğim.

"Bu bizim için sürpriz oldu," diyor Ezra. "Bayan Roth çok ilgili bir ebeveyn ve tabii ki Bay Roth'un işi son derece yoğun. Her gün onu okuldan alıyor ve hafta içi velayetin onda kalması mantıklı."

"O sorumsuz biri." Jeremy'nin kahverengi gözleri konferans masasının üzerinden benimkilerle buluşuyor. "Üzgünüm Naomi, ama bu bir gerçek. Bu, Teddy'nin tüm hayatı boyunca bir sorun olmuştur. Hiçbir zaman olması gerektiğı zaman ortada görünmez. Teddy'yi okuldan alması gereken zamanların yarısında orada değildir. Onun alınmasını sağlamak için dadımız Rosita'yı hazırda tutmak zorundayım."

"Bu doğru değil!" diye çok yüksek sesle söylüyorum. "Teddy'yi almak için *her zaman* oradayım."

Jeremy arabulucuya dönüyor. "Rosita buraya gelip sana gerçekleri anlatmaktan memnuniyet duyar. Ya da Teddy'nin öğretmeni, onu almadan önce kaç kez geç kaldığını doğrulayabilir."

"Yalan söylüyorsun!" Gözlerim doldu. "Rosita'nın bana biraz nefes aldırıp, uyuyabilmemi sağlamasını istediğini söylemiştin. Israr etmiştin!"

Bu konuda da çok tatlı davranmıştı. *Güzellik uykuna ihtiyacın var Naomi, ve biz bu ekstra yardımı karşılayabiliriz. Lütfen seni şımartmama izin ver.*

“Seni kırmamak için öyle dedim.” Bana kısa bir bakış attı, sonra başka yere baktı. “Ve hiçbir şey değişmedi. Daha geçen Cumartesi, Teddy giyinip sırt çantasını takmış, çıkmaya hazır bir şekilde seni bekliyordu, ama sen bir saat geç kaldın. Çok üzülmüştü.”

Elimin tersiyle gözlerimi sildim. “Bana on demiştin!”

“*Dokuz* demiştim!”

“Tamam, tamam.” Ezra omzuma dokunur ve ben ağzımı sıkıca kapatırım. “Bakın, önerilen velayet düzenlemesi açıkça beklediğimizden biraz farklı. Bayan Roth iyi bir anne ve eğer yarı yarıya paylaşımlı velayetten daha azını öneriyorsanız, bunun için çok iyi bir nedeniniz olması gerekecek.”

Bu sefer yanıt veren Hardwick oluyor. “Bay Roth’un teklifi fazlasıyla adil. Theodore ile özellikle yakın bir bağı var ve bence seçim şansı verilse, Theodore babasıyla yaşamayı tercih ederdi. Sadece bu da değil, Bay Roth’un şu anda yaşadığı ana ikametgah, Theodore’un bildiği tek ev. Beş yaşındaki bir çocuğu evinden uzaklaştırmanın son derece sarsıcı olacağı konusunda hepimiz hemfikiriz sanırım.” Bana küçümseyici bir bakış attı. “Özellikle de alternatifin bu kadar şüpheli yaşam koşulları olduğu düşünülürse. Bayan Roth’un dairesinde sağladığı sözde yatak odasının fotoğrafları elimizde ve sanırım hepimiz bunun oldukça yetersiz olduğu konusunda hemfikiriz.”

“Orada yaşamamı sen söyledin!” diye bağırdım, tırnaklarımı avucuma batırarak. “Beni kandırdın!”

“Naomi,” diyor Ezra alçak sesle.

“En azından ben, oğlum aynı çatı altında yaşarken, yaşımın yarısı kadar bir kızla yatmıyorum!”

“Naomi!” Ezra’nın sesi bu sefer daha keskin. Jeremy ve avukatına dönüyor. “Açıkçası, bu talep bizi biraz hazırlıksız yakaladı. Durumu görüşmek için müvekkilimle biraz yalnız kalmak istiyorum.”

“Bu velayet anlaşmasını kabul ederseniz size çeyrek milyon dolar veririm,” der Jeremy öfkeyle.

İki avukatın da yüzünde aynı derecede şaşkın bir ifade vardır. Hardwick yüksek sesle boğazını temizler. “Jeremy—”

“Yarım milyon,” diye kendini düzeltir. “Yarım milyon dolar, Naomi. Buna ihtiyacın olduğunu biliyorum.”

“Bay Roth.” İlk konuşan Ocasio oldu. “Bu *son derece* uygunsuz.”

Hardwick, Jeremy'ye ölümcül bir bakış atar ve o sonunda susar. Ama iş işten geçmiştir. Kocam az önce oğlumu bırakmam için bana yarım milyon dolar teklif etti. Aklını mı kaçırdı? Veronica ona ne yaptı? Yoksa gerçekten beyin tümörü mü var? Onu bu şekilde davranmaya iten şeyin ne olduğunu hayal bile edemiyorum.

En kötüsü ise benim hakkımda söylediği tüm yalanlar. Tıp kariyerimden ne kadar gurur duysam da, anne olmaktan daha da gurur duyuyorum. Teddy benim evrenimin merkezi ve onun için *her şeyi* yaparım. Teddy olmasaydı hayatımın bir anlamı olmazdı.

Toplantı bittiğinde öfkeden titriyordum. Ezra beni odadan dışarı çıkardı, banklı sakın bir köşe bulduk ve beni oturtdu. O da yanıma oturdu ve kocaman evrak çantasını bacaklarının arasına bıraktı.

"Tamam, öncelikle," diyor, "bir nefes alalım."

"Derin bir nefes al!" diye bağıriyorum. "Jeremy oğlumu benden almak istediğinde *nefes* almayacağım!"

"Onun istediği ile olacaklar tamamen farklı şeyler."

Gözlerim yaşlarla doldu. Toplantıda kendimi tutmayı başarmıştım ama artık tutabileceğimden emin değildim. “Neden velayeti istediğini bile anlamıyorum! O hep çalışıyor!”

Ezra sıırıttı. “Nedenini biliyorum.” “Neden?”

“Çünkü ikinizin velayeti yarı yarıya olursa, sana nafaka ödemek zorunda kalacak,” diyor. “Ve bu, gelir farkınızı göz önüne alırsak, çocuk bakım masraflarının ve özel okul ücretlerinin neredeyse tamamını ödemenin *üstüne* eklenecek. Çok yüksek bir meblağ ödeyecek. Ama velayetin yüzde ellisinden fazlası onda olursa, sana bir kuruş bile nafaka ödemek zorunda kalmayacak.”

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum. “Ciddi misin?”

“Ciddiyim.”

“Ne kadar...” Stefanie Gorman’ın ofisinde söylediklerini hatırlıyorum. “Ne kadar pislik!”

Ezra gülüyor. “Aynen öyle.”

Gözyaşlarım kurudu ve geriye sadece öfke kaldı. Jeremy bana bunu nasıl yapabilir? Her zaman kindar bir tarafı olduğunu biliyordum, ama böyle davranabileceğini hiç düşünmemiştim.

Veronica’nın etkisi olduğunu söyleyebilirdim, ama o odadayken öyle hissetmemiştim. Yalanlar doğrudan kocamdan geliyor gibi hissettim.

"Benim hakkımda söylediği her şey yalan," diyorum Ezra'ya.

"Hiç şüphem yok. Ve merak etme. Bu savaşı kazanamayacak. Gerekirse mahkemeye gideriz."

"Ben, şey, bir mahkeme savaşını karşılayabilir miyim bilmiyorum."

Onu ödeyemeyecek durumda olmamdan en ufak bir endişe duymuyor gibi görünüyor. Gerçi, ortak banka hesabında para sihirli bir şekilde yeniden ortaya çıktığına göre, ona bir avans çeki yazabilirim.

"Endişelenme." Bana gülümsüyor. "Alacağın çok para var. Eminim eninde sonunda paramı alacağım."

O kadar kendinden emin görünüyor ki, bu beni rahatlatıyor. Tabii ki tamamen rahatlatmıyor. Ama belki bir milimetre kadar rahatlatıyor.

"Hey," diyorum, "konferans odasına girdiğimizde Hardwick sana neden o kötü bakışları atıyordu?"

"Oh!" Gülümsemesi genişliyor. "Yaklaşık bir yıl önce sonuçlanan büyük bir boşanma davamız vardı; mahkemeye çıktık falan. Müvekkilim istediği her şeyi aldı. Ama davadan sonra şuradaki Lenny’nin otoparkta üzerime atlayacağını sandım. Yumruk yumruğa kavgada peruğunu kaybetmekten bu kadar endişelenmeseydi, muhtemelen yapardı."

Bugün olan onca şeye rağmen, bu beni güldürüyor. Ve bundan keyif almaya çalışıyorum, çünkü uzun bir süre gülecek son anım olabilir diye endişeleniyorum.

Ezra’nın halletmesi gereken başka işleri var, bu yüzden belediye binasından tek başıma çıkıyorum. Binadan çıkarken, tanıdık bej renkli Jetta’nın hâlâ otoparkta olduğunu fark ediyorum. Veronica’nın arabası.

Birdenbire lastiklerini patlatma dürtüsü kapıyor beni, ama otoparkta muhtemelen kameralar vardır diye düşünüyorum. Yakalanırsam durumum pek iyi olmaz. Jeremy'nin oğlumu benden almasını istemiyorsam, en iyi davranışımı sergilemem gerekiyor.

Keşke Veronica hakkında daha fazla şey bilseydim. Keşke kim olduğunu ve kocamdan ne istediğini bilseydim, çünkü ona aşık olmadığına bahse girerim. Ama bu kadın hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Soyadını bile.

Kimse izlemiyor mu diye etrafa bakıyorum, sonra Veronica'nın arabasının yanına sessizce yaklaşıyorum. Pencereden içeri bakıp onunla ilgili herhangi bir ipucu arıyorum. Çantasını arabanın içinde bırakmış, ama kapıyı denediğimde kilit açılmıyor. En azından kapılarını kilitleyecek kadar akıllıymış.

Arabanın yan tarafına geçip arka çamurluğuna bakıyorum. Arabasını son gördüğümde çatlak vardı, ama o zamandan beri tamir edilmiş. Eminim ki, yaşlı evli erkek arkadaşı o tamir masraflarını karşılamıştır.

Kimse beni izlemiyor mu diye bir kez daha kontrol ettikten sonra çantama uzanıp telefonumu çıkardım. Hızla Veronica'nın plakasının fotoğrafını çektim.

İşte. Artık devam etmek için elimde bazı bilgiler var.

"AMAN TANRIM, NE ADI HERİF!"

Cora, Jeremy'nin Teddy'nin velayetini almaya çalışmasından benim kadar öfkeli. Aslında, benden bile daha kızgın görünüyor. Yüzü kıpkırmızı ve çimlerin üzerinde duran bir futbol topuna öylesine sert bir tekme atıyor ki, top çimlerin öbür ucuna kadar uçuyor.

Çocukların okuldan çıkmasını beklemek için okulun dışında bekliyoruz. Cheryl ve Ashlyn'e katılmaya çalıştım ama Jeremy onların gözü önünde bana boşanma belgelerini uzattıktan sonra durum o kadar garipleşti ki bir daha denemedim. O zamandan beri Cora ile birlikte bekliyorum. Ve meğer onu gerçekten sevmişim.

"Ezra, bunun nedeninin nafaka ödemekten kurtulmak istemesi olduğunu söylüyor," diyorum ona.

"*Tabii ki* sebebi bu." Dişlerini sıkıyor. "Bu yüzden o bir pislik. Sana hak ettiğin parayı ödemekten kurtulmak için çocuğu annesinden almak istiyor."

Bu oldukça aşağılık bir davranış. Bu da bana bunun Veronica'nın fikri olup olmadığını merak ettiriyor.

"Bu arada," diyor, "yeni avukat nasıl gidiyor? Stefanie'yi kullanamadığın için çok üzüldüm."

"Aslında çok iyi. Ofisinde çok dağınık görünüyordu ama arabuluculukta oldukça sert davrandı."

"İyi. Sert birine ihtiyacın var." Tırnaklarını inceliyor. "Peki yakışıklı mı?"

Ona bakıyorum. "Bunun önemi yok bence."

"Tabii ki önemli!" Ellerini beline koyuyor. "Tatlım, yine bekar olacaksın. Etrafına bakmaya başlayabilirsin!"

"Şey, şimdilik hâlâ evliyim."

"Teknik bir ayrıntı." Dilini şaklatıyor. "Peki o da öyle mi?"

"Kim neymiş?"

"Avukatın! Yakışıklı mı?"

"Şey..." Bana bir cevap verene kadar beni rahat bırakmayacağı belliydi. Ama gerçek şu ki, Jeremy dışında başka birini o şekilde düşünmek zordu. O evliliğimizden vazgeçmiş olabilir, ama ben henüz o noktaya gelmemiştim. "Sanırım öyle."

Bana göz kırptı. "Unutma, Charlotte boşanma avukatıyla evlendi."

"Charlotte kim?"

"*Sex and the City*'deki! Aman Tanrım, Naomi."

Bu diziyi hiç izlemediğimi itiraf etmekten utanmam gerekip gerekmediğinden emin değilim, ama her halükarda, düşünmem gereken daha önemli şeyler var. "Keşke Jeremy'nin görüştüğü bu kız hakkında daha fazla şey bilseydim. Onun hakkında biraz kirli çamaşır bulmak isterdim."

"İyi fikir." Cora heyecanla başını salladı. "Burası kusursuz boşanma eyaleti olabilir, ama görüştüğü kadının sabıka kaydı varsa, bu kesinlikle velayet davasına zarar verecektir."

"Soyadını bile bilmiyorum," diyorum üzülerek. "Plakasını aldım, ama sadece ona dayanarak bir kişi hakkında bilgi bulmak oldukça zormuş. Tek bulabildiğim araçla ilgili bilgilerdi."

Gözleri parladı. "Plaka numarasını ver bana! Bir polisle çıkıyorum, o senin için kesinlikle araştırır."

"Gerçekten mi?"

"Oh evet! Bana deli gibi aşık ve her zaman herhangi bir kişi hakkında her şeyi bulabileceğini övünür. Hadi onu bir test edelim."

Cora'ya içtenlikle teşekkür ederim ve ona Veronica'nın New York plakalarının fotoğrafını gönderirim. Ne bulacağını görmek için sabırsızlanıyorum. O gerçekten harika bir arkadaş.

Ama içimden bir ses bunun bir hata olup olmadığını merak ediyor. Ezra bana her şeyi halledeceğine ve bana adil bir tazminat alacağına söz verdi. Belki de ortalığı karıştırmak bir hata olur.

Ama yine de, bu kadın çocuğumun yanında olacaksa, onun hikayesini öğrenmem gerekiyor. Bir şeyler sakladığından yüzde yüz eminim ve ne olduğunu öğrenmeye niyetliyim.

Akşam saat beşte Ezra'nın ofisinde randevum var, bu yüzden Rosita saat dörtte Teddy'yi almaya geliyor.

Rosita, Teddy yaklaşık iki yaşındayken beri bizimle bebek bakıcısı olarak çalışıyor, ancak onu okula götürmeye ancak son zamanlarda başladı. Teddy o kadar yaramaz bir çocuktur ki, Jeremy ara sıra bana biraz nefes alabilmem için onu işe aldı. O zamanlar, eğer o yardım ederse tekrar tıp pratiğine başlamak isteyebileceğimi ima etmiştim, ama o buna çok karşı çıkmıştı.

Şimdi merak ediyorum, acaba beni kendi kariyerimden ve kendi paramdan mahrum bırakmaya mı çalışıyordu?

"Merhaba, Bayan Naomi," der Rosita, kapıyı açtığımda. Onu içeri almak için kenara çekilirim. "Merhaba, Rosita."

Bana garip bir gülümseme atıyor. Arabuluculuk toplantısında Jeremy, Rosita'nın benim sorumsuz bir anne olduğumu ifade edeceğini söylemişti. Bazen annem olmasını dilediğim bu tatlı kadının böyle bir şey yapacağına inanmak benim için zor.

Teddy, şu anda elimde bulunan fazladan parayla ona aldığım Lego setiyle odasında oynamaya devam ediyor. Ona maymun videoları izlemesi gerektiğini söyleyecek kadar ileri gitmedim, ama Rosita ile konuşurken odasında kalıp beni yalnız bırakmasını rica ettim. Ve şimdi fırsatım var.

"Rosita," diyorum. "Bir dakika konuşabilir miyiz?"

Ellerini ovuşturuyor. "Gerçekten gitmem gerek. Yakında trafik yoğunlaşacak."

"Sadece bir saniye sürer," diye onu temin ettim. "Sadece... bilmem gerekiyor... Sence Teddy'nin velayetini almaya uygun değil miyim?"

"Oh hayır," diyor hemen. "Siz harika bir annesiniz, Bayan Naomi."

"O zaman neden Jeremy, arabulucumuza benim sorumsuz olduğumu söyleyeceğini söylüyor?"

Sadece başını sallıyor. "Lütfen. Bu işe karışmak istemiyorum. Kocanıza da böyle söyledim." Gözyaşları içinde gözlerini kırptırıyor. "Ailemi geçindirmek için bu işe ihtiyacım var..."

Ne söylediğini anladığımda nefesimi tuttum. Jeremy, dediğini yapmazsa *onu kovmakla* mı tehdit etti? Bu, onun yapacağı bir şeye benzemiyor. Rosita'ya karşı her zaman çok nazik ve cömert davranmıştır — kız kardeşi hastalandığında ona iki haftalık ücretli izin vermiş, Noel'de ve doğum gününde her zaman ona büyük bir ikramiye vermiştir.

Ona daha fazla soru sormadan, kahve masasının üzerinde telefonum titrer. Bakmak için yanına giderim ve ekranda Cora'dan bir mesaj görürüm:

Veronica Chesson

Ardından bir adres içeren ikinci bir mesaj beliriyor.

Kalbim küt küt atıyor. Bu, beklediğim bilgiydi. Veronica'nın tam adı ve adresi. Neyin peşinde olduğunu ve ailemden ne istediğini öğrenmek istiyorsam, başlangıç noktası burası.

Rosita'nın bana hiçbir şey söylemeyeceği açık ve yakında randevuma gitmem gerekiyor, bu yüzden Teddy'yi odasından çağırıp ikisini de yola çıkarıyorum. Ama randevuya gitmek için henüz tam zamanı değil, bu yüzden telefonumu alıp "Veronica Chesson" adını Google'da aratıyorum.

Kocamın birlikte olduğu kadınla aynı gibi görünen kimse çıkmıyor — en azından fotoğrafa bakılırsa. Bu kadın her kim ise, sosyal medyada pek varlığı yok. Ve yirmili yaşlarında olduğunu düşünürsek, bu bana garip geliyor. Öyle kadınlar sosyal medyada her yerde görülüyor.

Veronica Chesson'da bir şeyler tutarsız. Listelenen adres yerel değil. Westchester County'de, Scarsdale'de, muhtemelen iki saatten fazla uzaklıkta olan, New York'un son derece zengin bir banliyösünde. Onun bu yolu düzenli olarak gidip geldiğini sanmıyorum

yapacağını sanmıyorum, bu da bu adresin güncel olmadığı anlamına geliyor. Ama bu, adresin bazı bilgiler sağlamayacağı anlamına gelmez. Belki yarın arabayla bir tur atarım.

Gelen bir telefon araması küçük araştırmamı kesintiye uğratıyor ve ekranda Ezra'nın adı yanıp sönüyor. Birkaç dakika sonra oraya doğru yola çıkmışken beni ne için arıyor acaba diye merak ediyorum.

"Çok üzgünüm, Naomi," diye inliyor telefonu açtığımda. "Hâlâ adliyede sıkışıp kaldım. Beşe kadar ofise yetişemeyeceğim. Altıya kadar işimi bitirebilirim şanslıyım."

"Oh," diyorum, hayal kırıklığımı gizleyemeden. Bir plan yapmak için can atıyorum. "Peki ya yarın?"

"Yarın da bütün gün mahkemedeyim. Bu lanet dava... Neyse, işim bittiğinde ofisimde buluşabiliriz derdim ama açıkçası, seni akşam o mahalleye göndermek istemiyorum."

Ben de akşam o mahalleye gitmekten pek hoşlanmıyorum. Gündüz saatlerinde bile oldukça tehlikeli bir yerdi. "Ev ziyaretleri yapıyor musun?"

Şaka olarak söylüyorum ama o hayır demiyor. "Evet, senin için uygunsa uğrayabilirim," diyor.

"Akşam yemeği de getirmelisin," diyorum, yine şaka olarak. "Tamam," diyor. "Pizza olur mu?"

"Pizza sağlığa çok zararlı," diye belirtiyorum. "O kadar yağ ve peynir. Koruyuculardan bahsetmiyorum bile."

"Oh." Sanki bunu hiç düşünmemiş gibi bir an durur. Çoğu insan vücuduna ne girdiğine pek dikkat etmez. "Peki ne istersin?"

"Buradan yaklaşık beş dakika uzaklıkta harika bir organik kafe var. Oraya uğramamın bir sakıncası var mı?"

"Tabii ki," diyor neşeyle, ama umarım menüyü gördüğünde de bu kadar neşeli olur.

YAKLAŞIK İKİ SAAT SONRA, kapım çalınır.

Çıplak ayakla koşarak kapıyı açtım ve Ezra, bir elinde devasa evrak çantası, diğer elinde kahverengi bir kağıt torba ile kapımda duruyordu. "Akşam yemeği getirdim."

"Çok teşekkür ederim."

Ezra daireye girer ve etrafı onaylayarak etrafa bakınır. "Güzel bir yer."

"Teşekkürler. Burası rahmetli kayınvalidemin eviydi."

Başını yana eğdi. "Yani sana musallat mı oluyor yoksa..."

"Muhtemelen. Jeremy'ye benimle evlenmemesi gerektiğini söyledi. Hata yaptığını söyledi."

"Vay canına. Harika."

Paket servisi poşetini sehpa koya koyar, sonra devasa evrak çantasını yere bırakır. "Seni bilmem ama ben açlıktan ölüyorum. Bütün gün bir şey yemedim. İşe başlamadan önce bir şeyler yiyelim mi?"

"Tabii," diyorum. "Sana bir şeyler içecek getireyim. Suyum ve meyve suyu kutularım var."

Gülüyor. "Ne tür meyve suyu kutuları?"

"Meyve kokteyli." Bir an durdum. "Ayrıca ev yapımı kombucha da var."

"Kombucha mı?" diye tekrarlar. "O da ne?"

"Şekerli siyah çayın fermente edilmiş hali," diyorum. Bana tuhaf bir bakış attığında, "Sağlığa çok faydası var," diye ekliyorum.

"Uh, belki başka bir zaman," diyor. "Aslında, su harika olur."

Sonunda kanepemde oturarak yemeğimizi yiyoruz. Ben ekstra pancarlı Golden Buddha kasesi sipariş ettim, Ezra ise teriyaki kasesi aldı. Ezra yaklaşık beş dakikada hepsini silip süpürürken, ben

ben ise ölçülü lokmalar alıyorum. Annemin deyimiyle, *hanımefendiye yakışır* lokmalar. Yemeğimizin sonunda Ezra enerji dolu ve işe başlamak için heyecanlı.

“Eski sevgilin kirli oynuyor,” diyor. “Seni evden taşınmaya ikna etti, çünkü bunun velayeti alması için kendisini daha iyi bir konuma getireceğini biliyordu. Banka hesaplarını boşalttı ve sonra bunu yapmamış gibi davrandı. Hatta şehirdeki en iyi avukatların hepsini tuttu ki sen onları kullanamayasın.” Parmaklarını gömleğine siliyor. “Ne yazık ki onun için, beni bilmiyordu.”

“Ezra.” Derin bir nefes alıyorum. “Benim için yaptığın her şeye minnettar olduğumu söylemek istiyorum. Açıkçası, bu süreç çok korkutucu ve sen o kadar kendinden emin görünüyorsun ki, bu *beni* rahatlatıyor.”

“Dediğim gibi, bunu daha önce birçok kez yaşadım.”

Yarısı yenmiş Buddha kasesine bir göz attım, bir lokma daha yiyip yemeyeceğime karar vermeye çalışıyordum. “Senin boşanman da bu kadar çirkin miydi?”

“Şey...”

Yüzüm kızardı. “Özür dilerim, bunu sormamalıydım. Çok kişisel bir soru oldu.”

“Hayır, sorun değil.” Sanki hâlâ açmış gibi boş kasesine bakıyor. Kendi yemeğimi teklif etmeyi düşünüyorum ama bu fazla samimi olabilir. “Boşanmam... iyiydi. Karşılıklı bir karardı ve çocuk yoktu, yani olabildiğince kolay geçti.”

Ne tür bir kadınla evli olduğunu merak etmeden duramıyorum. “Eski eşin nasıldı?”

“Şey, onunla tanıştın.” “Tanıştım mı?”

Başını sallıyor. “Seni bana yönlendiren Stefanie’ydi.”

Stefanie Gorman ile mi evliydi? Vay canına, bunu hiç tahmin etmemiştim. Ama aslında mantıklı geliyor. İkisi de avukat —hem de çok iyi avukatlar. Stefanie’nin onun hakkında söylediklerini düşünürsek, ayrılıkları o kadar da acımasız geçmişe benzemiyor. Stefanie’nin onu tavsiye ettiğini söylediğimde ne kadar memnun olduğunu hatırlıyorum.

“Ben çocuk istiyordum, o istemiyordu,” diyor. “Evlenirken bunu biliyorduk, ama ben onun fikrini değiştirebileceğimi düşündüm, o da benimkini değiştirebileceğini düşündü. Ama ikimiz de çok

." Çenesindeki sakalları kaşıyor. "İronik olan ise, beş yıl sonra o yeniden evlendi, ben ise evlenmedim. Yani belli ki işler benim için pek de iyi gitmedi."

"Onunla kalmış olmayı ister miydin?"

Kanepeye ağır bir şekilde yaslanıyor ve biraz toz yükseliyor, ama farkında değil ya da umursamıyor gibi görünüyor. "Bilmiyorum. Onu özlüyorum, ama kendisiyle aynı şeyleri isteyen birini buldu ve bu muhtemelen daha iyi. En azından mutlu."

"Sen mutlu musun?"

Bu soruya keskin bir bakışla karşılık verdi. "Ne?"

"Özür dilerim," dedim çabucak. "Ben sadece... Konuşuyorduk ve bir şekilde senin avukatım olduğunu unuttum. Sanki, bilirsin, bir sohbet gibiydi."

Dudakları seğirdi. "Gerçekten de sıradan bir sohbet gibi geldi." "Ama tabii ki buna cevap vermek zorunda değilsin."

"Hey, hayır... Yani, bence bu akşam yeterince organik yemek yedik, birbirimize karşı dürüst olabiliriz." Boş kasesine anlamlı bir şekilde vurur. "Mutluyum. Stefanie gibi, işimi çok tatmin edici buluyorum. O benim hayatım. Ama sanırım bu yaşa geldiğimde işimin *tüm* hayatım olmayacağını umuyordum, anlarsın ya?"

"Evet," diyorum, "ne demek istediğini anlıyorum. Teddy gelmeden ve Jeremy ile evlenmeden önce, işim tüm hayatımdı. Ve onu seviyordum, ama her zaman dışarıda daha fazlası olduğunu düşünüyordum. Sonunda onu bulduğumda, o kadar muhteşemdi ki. Sonunda kendimi tam hissettim." Titrek bir nefes alıyorum. "Ve şimdi, bir anda, hepsi gitti."

"Dur, öyle deme." Başını sallıyor. "Hâlâ Teddy var. O pisliğin onu senden almasına izin vermeyeceğim. Ve boşanmak hayatının sonu değil—söz veriyorum. Tamam, belki ben parlak bir örnek değilim, ama Stef'in ne kadar mutlu olduğuna bir bak."

Onun da o noktaya geleceğinden emin olduğumu söylemek istemiyorum, çünkü bu küçümseyici gelebilir. Ama onu tanıdığım kısa sürede, biraz eksantrik olsa da iyi bir adam olduğu belli oldu. Eninde sonunda doğru kadını bulacak ve o kadın kim olursa olsun, ona sahip olduğu için şanslı olacak.

"Neyse," diyor, "işe koyulalım."

EZRA GİTTİKTEN SONRA, Veronica'yı düşünmeden edemiyorum. Veronica Chesson.

Bu kadın kim?

Bunu öğrenmeye kararlıyım.

Buzdolabımdan küçük bir kavanozda mayalanmakta olan ev yapımı kombuchayı çıkarıyorum. Kombucha, "ölümsüzlük iksiri" olarak da anılıyor, bu yüzden sürekli içiyorum. Üstelik geçen hafta bulduğum bir web sitesine göre, evde yapmak son derece kolay (ve ucuz). Tek ihtiyacınız olan şey basit bir siyah çay, ebegümeci çayı, ham şeker ve bakteri ile mayanın simbiyotik bir kolonisinden oluşan kombucha mantarı. Görünüşü süngerimsi bir krepe benziyor.

Dizüstü bilgisayarımı mutfak masasına getirip kombucha kavanozunun yanına koyuyorum. Arama motoruna "Veronica Chesson" adını yazıyorum, Ezra ortaya çıkmadan önce yaptığım araştırmadan çok daha derin bir araştırma yapmaya hazırım.

Birkaç profil çıkıyor ama hiçbirisi kocama pençelerini geçiren kadın değil. Bu beni şaşırtmıyor; eminim Veronica izlerini saklamakta ustadır. Jeremy'nin sosyal medyayı ucuz selfie'lerle dolduran bir kadınla asla çıkmayacağı gerçeğini saymıyorum bile.

Arka plan araştırması için ödeme yapabileceğiniz bir web sitesi buluyorum. Jeremy son arabuluculuk seansımızdan sonra kredi kartımı yeniden etkinleştirdi, bu sayede Veronica hakkında gerçekten kirli çamaşırları ortaya çıkarabilirim. Muhtemelen zaman kaybıdır, çünkü böyle bir kadının başını belaya sokmamayı bildiğini varsaymam gerekir, ama hiçbir detayı atlamak istemiyorum.

Arka plan kontrolünün yüklenmesini beklerken kombuchadan bir yudum alıyorum. İçecek... ilginç. Mağazalarda satılanlardan kesinlikle farklı, orası kesin. Tadı gerçekten... fermente olmuş gibi.

Sonunda ekran bilgilerle doluyor. Son bilinen adrese göre, doğru kişiı bulduğumdan oldukça eminim. Sayfayı gözden geçirirken kombuchadan biraz daha içiyorum, nefesim boğazımda düğümleniyor.

Tamam, bu ilginç.

Veronica'nın geçmişinde *uyuşturucu bulundurma* suçu var.

Veronica uyuşturucu kullanan birine benzemiyor, ama görünüş aldatıcı olabilir. Bu bilgiyi Ezra'ya iletebilirim, bu da velayet davamda yardımcı olacaktır. Gerçi işin o noktaya gelmemesini umuyorum.

Jeremy bunu biliyor mu? *Uyuşturucu bağımlısı* biriyle çıktığının farkında mı? Daha da kötüsü, böyle iğrenç bir karakteri oğlumuzun yanına yaklaştırdığının farkında mı? Nasıl olur da sorumlu bir ebeveyn olduğunu iddia edip bunun olmasına izin verir?

Kombucha'dan kararlı bir yudum daha alıyorum. Sıvı yemek borumun yarısına kadar inmişken karnım şiddetli bir şekilde sarsılıyor. Koltuğumdan fırlıyorum ve mide içeriğimi boşaltmadan önce zar zor lavaboya yetişiyorum. Kaburgalarım ağrıyana ve içimde hiçbir şey kalmayana kadar kusuyorum. Sonunda dik durduğumda ağızımda kusmuk tadı, ekşi bir tat ve tam olarak tanımlayamadığım başka bir tat var.

Iyy, bir daha asla kombucha yapmayacağım.

Bu da Veronica'nın suçu! Beni evimden kovup meteliksiz bırakmasaydı, kendi kombuchamı yapmaya çalışmam *gerekmezdi*. Normal bir insan gibi mağazadan satın alabilirdim.

Bunun aslını astarını öğrenmeliyim. Veronica Chesson'ın gerçekte kim olduğunu ve Jeremy'den ne istediğini bulmalıyım. Belki de bunu engellemenin hâlâ bir yolu vardır.

Ertesi sabah erkenden Westchester'a doğru uzun yolculuğa çıkmak için arabama biniyorum. Kaburgalarım hâlâ ağrıyor ve nihayet uykuya dalmadan önce iki kez daha kusmama neden olan ev yapımı kombucha yüzünden midem bulanıyor, ama bu rahatsızlığı görmezden geliyorum. Teddy'yi almak için zamanında adaya geri dönmek istiyorsam gecikmemem gerekiyor. Jeremy'nin arabuluculuk oturumunda söylediklerine rağmen, oğlumu almaya her zaman zamanında gidiyorum.

Westchester'ı her zaman bizim mahalleden bile daha yüksek gelirli bir bölge olarak görmüşümdür, ama Veronica'nın adresi özellikle lüks bir mahallede gibi görünüyor. Nedense bu bulmacanın parçaları birbirine uymuyor. Veronica'nın kendisi zengin görünmüyor, arabasında büyük bir çatlak var ve sabıka kaydında sokak uyuşturucusu suçlaması var, ama adres beni evin önüne ulaşmak için uzun ve geniş bir araba yoluna sahip, oldukça etkileyici bir McMansion'a götürüyor. Beni dışarıda tutan bir kapı olmadığı için minnettarım, çünkü bu kadar yolu gelip kapıyı bile geçememek çok yazık olurdu.

Malikanenin araba yolunun sonuna park ediyorum. Arabamdan inerken, Veronica'nın burada zengin bir iş adamının gösterişli eşi olarak gerçekten de evindeymiş gibi görüneceğini düşünmeden edemiyorum. Bu evin sahibi her kimse, kocamdan çok daha zengin.

Buraya gelmeden önce internette evi araştırmıştım. Tapu, Maxim Simington adında bir adamın adına kayıtlıydı. Onu araştırdım ve gerçekten de büyük bir şirketin CEO'su çıktı. Ayrıca evli ve iki çocuğu olduğunu da öğrendim. Yani Veronica ile olan bağlantısını hâlâ çözemedim.

Ağır ahşap ön kapıya geldiğimde, süslü ahşap bir kapı tokmağı ile bir kapı zili arasında seçim yapma şansım var. Hangisini kullanmam gerektiğini bulmaya çalışırken birkaç saniye tereddüt ediyorum. Sonunda

zili çaldım. Sonra da tedbir olsun diye kapı tokmağını da kullandım.

Orada tam bir dakika durup, beyaz süveterim, gri yoga pantolonum ve babetlerimden daha şık bir şey giymeli miydim diye düşündüm. Bugün yapmam gereken dört saatlik sürüş için rahat olmak istemiştım, ama bu evin kapısını çalmak için kıyafetim biraz yetersiz gibi geliyor.

Sonunda kapı açılıyor ve kapının ardındaki orta yaşlı kadının benden bile daha rahat giyinmiş olması, kot pantolon ve tişört giymiş olması beni rahatlatıyor. Kapının ağırlığı onun kaldıracılabileceğı sınırın üstündeymiş gibi görünüyor ve bana telaşlı bir ifadeyle bakıyor.

"Satıcı giremez," diyor ve kapıyı yüzüme kapatmaya başlıyor.

"Durun!" diye bağıyorum. "Ben satıcı değilim."

Kadın, kapının tekrar çarpıp kapanmasını engellemeyi başarır. Beni baştan aşağı süzer, dudakları düz bir çizgi halindedir. "Ne istiyorsunuz?"

"Ben..." Buraya gelirken bunu düşündüm ve uydurma bir hikaye anlatmak istemiyorum. Ne aradığım konusunda dürüst olmak en iyisi. "Veronica Chesson'ı arıyorum."

Kadının yüzündeki ifadeye bakılırsa, o da benim kadar Veronica hayranı değil. "O artık burada yaşamıyor." Sonra ekliyor, "İyi ki gitmiş."

Ve haç işareti yaptı.

"Nereye taşındığını biliyor musunuz?"

"Hayır. Umurumda da değil." Yine kapıyı kapatmaya başlıyor. Ama sonra merakı galip geliyor. "Onunla ne işin var ki?"

"O..." Yine, hesaplı bir karar verip ona gerçeğı söylemeye karar verdim; doğru kişiye Veronica'yı yerden yere vurmak için can atıyor gibi görünüyordu. "O, kocamla yatıyor."

Kadının kaşları saç çizgisine kadar yükselir. "Oh!" "Ve... ve o beni onun için terk edecek."

"Şey," diye homurdanıyor, "şaşırdığımı söyleyemem." "Neden?"

“Aynı saçmalığı burada da denemişti.” Şimdi fark ediyorum ki kadının sağ elinde bir bulaşık bezi var. “İkimiz de burada çalışıyoruz. Aslında, o burada *çalışıyordu*—artık çalışmıyor. Evde kalmalı bir işti, temizlik, ayak işleri ve çocuklara yardım etmek.”

“Tamam...”

“Ona bir şans vermeye karar verdiler,” diyor, “uyuşturucu bağımlısı olmasına rağmen. Rehabilite olmuş, sözde. Aslında bence Maxim—yani Bay Simington—sadece onu çekici buldu. Ki öyle de, bildiğin gibi, eminim.”

“Evet,” diye mırıldandım. “Peki... ne oldu?”

Kız burnunu çeker. “Böyle bir kızı evine davet edersen ne olur sence? Patronunun peşine düştü, hem de sert bir şekilde. Onu yatağa atmak için elinden geleni yaptı.”

“Yapmadı mı?”

“Eh, Bayan Simington sonunda durumu fark etti ve onu evden attı. Dediğim gibi, iyi ki kurtulduk.”

Bayan Simington için iyi olmuş. Benim için pek iyi değil.

“Veronica Chesson zengin bir adam arıyor,” diyor. “Hayatının geri kalanında çalışmak zorunda kalmamak için ona para sağlayacak birini istiyor. Güzel, bembeyaz ellerini güzel ve yumuşak tutmak için.” Elindeki bez parçasını sıkıyor. “Kocan zengin mi?”

“O... Evet.”

“O zaman istediğini bulmuş gibi görünüyor.” Kadın burnunu kırıltırıyor. “Bunu yapacağını biliyordum. Ama senin için üzülüyorum. Eminim tüm bunları hak etmiyorsun. Onu tanıyorsam, kocan da muhtemelen bu işten zarar görecektir. Belki daha da kötüsü.”

Tam da korktuğum gibi. Veronica zengin bir erkek arıyordu ve onu kocamda buldu. Onu sevmiyor. Tek umursadığı şey kocamın serveti.

“Yapabileceğim bir şey var mı?” diye soruyorum kadına. Sesimin çaresiz geldiğini biliyorum, ama umurumda bile değil.

“Çok dikkatli olabilirsiniz.” Kadın bana tüylerimi diken diken eden bir bakış atıyor. “Dediğim gibi, onun kirli bir geçmişi var. Bağımlıydı — Simingtonların bunu konuştuğunu duydum. Ve kokain gibi sevimli bir şeyden bahsetmiyorum. *Eroin* kullanıyordu — bunu biliyor muydunuz? Ve hâlâ kullanıyordu! Kollarındaki iğne izlerini gördüm.”

Kokainin özellikle sevimli olduğunu düşünmüyorum, ama kan dolaşımına uyuşturucu enjekte etmenin biraz daha kötü olduğunu düşünüyorum. Jeremy bunu biliyor mu? Böyle bir geçmişi olan bir kadını çocuğuna tanıştıracacağını hayal etmek zor.

“Dikkatli ol’ derken neyi kastediyorsun?” diye soruyorum ona.

Kadın, ne kadarını paylaşacağına karar vermeye çalışır gibi beni baştan aşağı süzer. Elimden geldiğince acınası görünmeye çalışırım. Bu zor değil.

“Elbette bununla ilgili hiçbir kanıtım yok,” diye başlıyor, “ama Bay Simington, Veronica’nın cazibesine hemen kapılmayınca, o da farklı bir yol izledi.” Anlamlı bir şekilde duraksıyor. “Karısını ortadan kaldırmaya çalıştı.”

Ağzım açık kalır. “Ne?”

"Rhona Simington merdivenlerden kötü bir şekilde yuvarlandı." Gözleri iri ve ciddidir. "Bundan çok kısa bir süre önce Veronica'yı merdiven boşluğunun üstünde temizlik yaparken görmüştüm ve Bayan Simington'ın düşmesini onun ayarladığından eminim."

Elimi ağzıma götürdüm. Veronica'nın beni tehdit etmesinden sonra bile, onun sadece lafta kaldığını düşünmüştüm. Şimdi mutfak lavabomda bulduğum bıçağı düşünüyorum ve merak ediyorum...

“Onların çocukları için de endişeleniyordum,” diye ekliyor abartılı bir tavırla. “Onların yüzüne karşı tatlı davranıyordu, ama onlara bakışlarından ikisini de hor gördüğünü anlayabiliyordum. Eğer Maxim Simington’ı gerçekten kendine çekebilseydi, onlardan kurtulmanın bir yolunu bulurdu sanırım. Ya onları yatılı okula gönderirdi ya da...”

Cümlesini bitirmiyor. Bitirmesine de gerek yok.

Veronica’yı kocamı çaldığı için zaten nefret ediyordum ve ona beyin yıkadığından endişeleniyordum, ama arabasını evimizin önünde park etmiş halde bulduğumdan beri ilk kez küçük oğlum için gerçekten korkuyorum. Veronica onun kafasındaki tek bir saç teline bile dokunursa, doğduğu günü pişman olmasını sağlayacağım.

Tabii o benden önce kurtulmazsa.

Kadın bana bakıyor, ben de zorlukla “Teşekkür ederim. Ben... bu bilgi için minnettarım” diyorum.

Kadın bana son bir kez başını salladı. “İyi şanslar.” Ve sonra, tam kapıyı kapatırken, “İhtiyacın olacak!” diye ekledi.

JEREMY bugün Teddy'yi benim dairemde alacak.

Veronica Chesson'ın eski evi olan Westchester'a gitmemin üzerinden iki gün geçti. Jeremy ile yarın bir arabuluculuk seansımız daha var, bu yüzden bu, o seans başlamadan önce onunla konuşmak için son şansım gibi geliyor. Ona mantıklı davranması gerektiğini anlatmam lazım. Veronica'nın geçmişini henüz bilmiyorsa, ona anlatacağım.

Teddy odasında oynarken, ben mutfak lavabosunun önünde durmuş kendime moral veriyorum. Kocamla bu konuşmayı yapmak kolay olmayacak ama gerçeği bilmesi gerekiyor. Bu, ailemi ve belki de oğlumun hayatını kurtarmak için tek şansım.

Kafamda ne söyleyeceğimi prova ederken, bakışlarım tezgâhın üzerindeki bıçak bloğuna kayıyor. Bir kez daha, bloktan bir bıçak eksik — daha önce Teddy ile çok meşgul olduğum için fark etmemişim. Dün gece yatarken tüm bıçakların yerlerinde olduğundan eminim.

Geçen sefer kayıp bıçağı bulduğum lavaboya bakıyorum — hiçbir şey yok.

Bulaşık makinesini kontrol etmek üzereyken kapı zili çalıyor. Bıçağı aramak istesem de Jeremy'yi bekletmek istemiyorum, bu yüzden onu içeri almak için aceleyle ön kapıya gidiyorum. Kapıyı açtığımda Jeremy takım elbise ve kravat giymiş, elinde telefonu var. Gözlerini ekrandan bile kaldırmıyor. "Teddy hazır mı?"

"Biraz erken geldin," diyorum. "Henüz hazır değil."

"Arabada beklerim."

Arkasını dönmeye başlıyor ama ben uzanıp kolunu tutuyorum. "Lütfen bir dakika içeri gelebilir misin? Seninle konuşmak istiyorum."

Yüzünde temkinli bir ifadeyle daireye giriyor. Teddy'ye yatak odasında beklemesi ve ben söyleyene kadar dışarı çıkmaması gerektiğini söyledim. Böylece oturma odası bize kalıyor.

"Bu arada," diyor Jeremy, "Ronnie'nin Teddy'ye aldığı fili gördün mü? Rosita, dün okula getirdiğini söyledi."

"Görmedim. Belki okulda bırakmıştır."

"Sanırım." Telefonunu indirir, ama cebine geri koymaz. "Hazırlanıyor mu?"

"Evet," diyorum, "ama... dediğim gibi, seninle konuşmak istedim." "Tamam..."

Ona söyleyeceğim şey hoşuna gitmeyecek, ama bunu duyması gerekiyor. Çocuğumuzun hayatına kimi soktuğunun farkına varması gerekiyor. "Veronica bir uyuşturucu bağımlısı."

Bir an bana bakıyor, sonra gülüyor. "Bana söylemek istediğin bu muydu?"

"Geçmişini araştırdım. Eroin bulundurmaktan tutuklanmış."

."

Yüzünde hiç şaşkınlık yok. Zaten biliyordu. Bu kadının uyuşturucu bağımlısı olduğunu *biliyordu* ve yine de onunla yattı. Onu *çocuğumuzla* tanıştırdı. "O çok uzun zaman önceydi."

"O kadar da uzun değil."

"O uyuşturucu bağımlısı değil." Annesi benimle evlenmemesini söylediğinde beni savunduğu gibi onu da savunuyor, ama annesinin bana karşı tek şikayeti benim ondan daha yaşlı olmamdı. Veronica'yı bilseydi, mezarında ters dönerdi. "Yıllar önce bir sorunu vardı, ama o iş bitti gitti. Sana söz veriyorum, artık temiz. Dediğim gibi, yıllardır."

"Eski işvereniyle konuştum, kolunda iğne izleri olduğunu söylediler!"

"Eski işvereniyle mi konuştun?" Yüzünde öfke belirliyor, ama bence cümlelerin bu kısmına odaklanmaması gerekiyor. "Bu çok haddini aşan bir davranış, Naomi."

"Ne dediğimi duyuyor musun? Yeni kız arkadaşının kolunda iğne izleri var!"

"Tanrı aşkına, onun iğne izi falan yok!" Gözleri sertleşti. "Kollarını birçok kez gördüm. Sana söz veriyorum, iğne

iz yok.”

“Sadece o da değil,” diye devam ettim, “senden önce, başka bir evli erkeğin peşindeydi. Zengin bir evli erkeğin.” “Hı-hı...”

“Sana söylediklerimi anlamıyor musun?” Sesim tiz ve yalvaran bir tona büründü, ama elimde değil. “Veronica seni sevmiyor. Tek aradığı şey para. Tek istediği bu.”

“Bu doğru değil.”

“Ve Teddy’den nefret ediyor,” diye ekliyorum, bu son suçlamanın onu derinden etkileyeceğini bilerek. “Ondan kurtulmak istiyor.”

Bana gözlerini kırıştırdı. “Teddy’den nefret mi ediyor? Bu duyduğum en saçma şey.”

Ama sesinde bir anlık tereddüt mü var?

“Doğru!” diye bağıriyorum, tereddütünü fırsat bilip. “Tek istediği senin paran, ve Teddy sadece... o bir engel.”

“Bu doğru değil. O Teddy’yi çok seviyor.” Ama yine de sesi pek emin gelmiyor. “Tanrım, o çocuk neden bu kadar gecikiyor?”

Beni itip geçerek kapalı yatak odasının kapısına doğru yürüdü. Kapıyı çalmadan bir hamlede açtı ve Teddy’yi yerde Legolarla oynarken buldu. Aslında, taşlarla Legoların bir karışımıyla.

"Baba!" Teddy, Jeremy'nin bacağına atladı. "Baba, baba!"

Kocam Teddy'yi yerden kaldırırken yüzündeki öfke anında kaybolur. "Buradayım! Gitmeye hazır mısın?"

"Hayır," diyor, sanki bu çok saçma bir şeymiş gibi. "Eşyalarımı toplamam lazım."

"O zaman sana yardım edeyim." Jeremy bana bir bakış atar. "Annen işleri ilerletmek için pek bir şey yapmıyor gibi görünüyor."

Jeremy, Teddy'yi yere indirir, sonra şifonyerin üst çekmecesini açar. Sanırım yanlarına alacak eşyaları arıyor. Ama sonra donakalır, çekmeceye bakakalır. Bir adım geri atar, ağzı açık kalır.

"Naomi," diye nefes nefese söylüyor.

"Bu da ne böyle?" "Ne oldu?"

Jeremy çekmeceye elini uzatır ve Veronica'nın Teddy için aldığı fili çıkarır. Ama fil, ilk aldıkları zamankinden farklı görünmektedir

Yani, göğsüne saplanmış büyük bir mutfak bıçağı var.

Yani, göğsüne büyük bir mutfak bıçağı saplanmış.
mutfak bıçağım gibi görünüyor.

Sadece bu da değil, fil oyuncağı... daha iyi bir kelime bulamadığım için, bağırsakları *deşilmiş*. İç dolgusu karnından çıkarılmış. Ve bıçağı ve oyuncağın karnının içini kaplayan parlak kırmızı bir madde var.

"Ellie!" diye bağıyor Teddy. (Görünüşe göre filinin adı bu.)

"Naomi," diyor Jeremy, Teddy'nin daha fazla travma yaşamaması için bebeği ceketinin içine saklamaya çalışırken. "Senin neyin var? Neden böyle bir şey yaptın?"

"Ben yapmadım!" diye itiraz ediyorum.

Ama beni dinlemiyor. Çok öfkeli.

"Sen gerçekten kafayı yemişsin." Artık bağıyor. "Yani, sorunların olduğunu biliyordum — Tanrı biliyor ki bunlara yeterince katlandım — ama bu artık çok fazla."

"Ama ben yapmadım!" Suçlamasına karşılık gözlerimden hayal kırıklığı gözyaşları süzülüyor. Ve sonra aklıma bir şey geliyor. "Bahse girerim Veronica'ydı! Evinde dairenin anahtarı var. Geçen gün kapının kilitli olmadığını fark ettim ve yanlışlıkla kilitlemeyi unutmuş olabileceğimi düşündüm, ama şimdi onun yaptığını düşünüyorum. Ben dışarıdayken buraya girmiş ve..."

"Ve *bunu* mu yaptı?" Jeremy'nin şakaklarında bir damar beliriyor. "Bu Veronica *değildi*. Bu *sendin*. Burada tek sen varsın ve bunu yapabilecek tek kişi de sensin." Telefonunu havada sallıyor. "Ve inan bana, bunu yarın arabuluculukta konuşacağız."

Teddy hâlâ Ellie için ağlıyor. Jeremy onu tekrar kucağına alıyor ve Teddy ona sarılıyor. "Merak etme," diyor Jeremy kulağına fısıldayarak. "Sana bir tane daha alacağız. Söz veriyorum."

"Ona bir zürafa almıştım," diye hatırlatıyorum. Birkaç gün önce aldığım zürafayı yatağın üzerinde bıraktığım yerden alıyorum. "Al, Teddy."

"Zürafalardan nefret ediyorum!" diye bağıyor Teddy. "Ellie'yi istiyorum!" Aman Tanrım.

Jeremy, Teddy ağlayıp çığlık atarken onu dairemden dışarı taşımak zorunda kalır. Ama en kötüsü, Jeremy'nin arkasından daire kapısını çarpıp kapatmadan hemen önce bana attığı öfkeli bakıştır.

Pencereden dışarı bakıp Jeremy'nin Tesla'sıyla garaj yolumdan hızla uzaklaşmasını izlerken başım zonkluyor. Böyle bir şey yapacağımı düşünmesine inanamıyorum. Eğer gerçekten buna inanıyorsa, artık umut kalmadı demektir. Veronica kazanmış demektir.

Ama hayır, bunun olmasına izin veremem. Oğluma zarar verme ihtimali varsa, kesinlikle olmaz.

Sanki bir buz kıracağı şakaklarımı deliyormuş gibi hissediyorum. Gözlerimi pencereden ayırıp banyoya gidiyorum ve titrek ellerimle ecza dolabını açıyorum. Moonstone, adet döngüm sırasında bazen yaşadığım baş ağrılarını hafifletmek için gerçekten harika bir ilaç ama bu seferki ağrıya hiçbir etkisi olmayacağını biliyorum. Parmaklarım, tıraş bıçağıyla diş ipi arasında duran bir şişe Tylenol'u kavıyor.

Çocuk emniyetli kapağı açmak için çok uğraşıyorum ve şişeyi açtığımda büyük bir rahatlama hissediyorum. Ancak şaşkınlıkla, şişenin içindekileri avucuma döktüğümde sadece üç kapsül yuvarlanıyor.

Bu nasıl mümkün olabilir? Bu Tylenol şişesini buraya ilk taşıdığımda almıştım ve o zamandan beri sadece bir kez kullanmıştım. Etiketle şişenin elli hap içerdiği yazıyordu, bu yüzden üçü hariç hepsinin bitmiş olması mantıklı gelmiyordu.

Sonra aklıma korkunç bir şey geliyor.

Veronica'nın gerçekten bu dairenin anahtarı varsa ve benden kurtulmak istiyorsa, Tylenol'ü mutfağımdaki bir şeye gizlice koymuş olabilir. Bir doktor olarak, bir şişe Tylenol'ün bir insanı öldürmeye yeteceğini biliyorum. Ve hayatımda olan biten her şeyi düşünürsek, bunun bir intihar girişimi olarak algılanma ihtimali oldukça yüksek.

Ama bu doğruysa, Tylenol'u neye karıştırmış olabilir?

Cevap, kafama bir ton tuğla düşmüş gibi çarptı. *Kombucha*. Kombucha, moda olmadan önce de içiyordum ve daha önce hiç böyle bir tadı olmamıştı, ev yapımı olsun ya da olmasın. Beni bu kadar şiddetli bir şekilde kusturan şey, tadı ve vücudumdaki Tylenol'un birleşimi olmalıydı

bu kadar şiddetli bir şekilde kusmama neden olmuş olmalı. Ve kusmam iyi oldu, muhtemelen hayatımı kurtardı.

Tylenol şişesine bakıyorum, Veronica'nın gerçekten bu kadar şeytani olup olamayacağını merak ediyorum. Ama Rhona Simington'ın merdivenlerden düşmesini ayarlamıştı. Ve kocamı ne kadar manipüle ettiği çok açık.

Başım hâlâ zonkluyor, bu yüzden kalan Tylenol kapsüllerinden ikisini yutuyorum. Eğer Veronica gerçekten beni zehirlemeye çalıştıysa, bundan sonra ne yapacağımı bilmiyorum. Kombucha çoktan bitti, yani elimde kanıt yok. Jeremy'ye anlatmaya çalışırsam, muhtemelen bana hayal gördüğümü söyleyecektir. Ezra'nın buna inanacağından bile emin değilim.

Bundan sonra Veronica'yı artık hafife alamam. Ne yapması gerekirse gereksin, kocamı elde etmek için her şeyi yapacağı çok açık.

Çok, çok dikkatli olmalıyım.

"OH, NAOMI, BU KORKUNÇ GELİYOR!"

Fil olayı sonrasında yerel bir barda içki içmek için benimle buluşmayı kabul eden Cora'ya çok minnettarım. Zack, Cora'nın eski kocasıyla birlikte, yani benim gibi o da çocuk bakımı konusunda dertten kurtulmuş durumda. Aramızdaki fark, şu anda Teddy ile evde olmak için her şeyi vermeye hazır olmam.

Ama Cora ile bir şeyler içmek de fena bir teselli ödülü değil. Ona Jeremy ile olanları anlattım, ancak Veronica'nın beni zehirlemeye çalıştığına dair şüphemi sakladım. Bu sözleri yüksek sesle söylediğimi hayal ettiğimde, aşırı şüpheli geliyor. Cora'nın da Jeremy gibi benim hayal gördüğümü düşünmesine dayanamazdım.

"Onun ne yaptığını biliyorsun," diyor Cora, elindeki roze şarabını yudumlarken, "değil mi?"

"Ne yapıyor?"

"Seni manipüle ediyor."

Kendi pinot noir kadehimden bir yudum alıyorum, ama bu kesinlikle bir yudumdan çok bir yudumdan fazlası. "Beni manipüle mi ediyor?"

"Kesinlikle!" Gözleri fal taşı gibi açılır. "Bu çok açık! Sana belirli bir saatte evine gelmeni söylüyor, sonra sen oraya gittiğinde, sana farklı bir saat söylemiş gibi davranıyor ve senin yanlış anladığını iddia ediyor. Ve aslında seni, hatalı olanın sen olduğuna ve randevularını takip edemediğine ikna ediyor. Yani, yanlış anladığın bilgiyi *yazılı olarak* aldın mı hiç? Mesaj olarak falan?"

"Hayır... genelde bana yüz yüze ya da telefonda söylerdi."

Zaferle başını salladı. "Dediğim gibi, zihin oyunları."

"Jeremy böyle bir şey yapmaz."

"Onu neden savunduğunu anlamıyorum." Dişlerini sıkıyor. "Bütün bu olay boyunca sana çok kötü davrandı."

"Veronica ona bolca malzeme veriyor," diye işaret ediyorum.

"Tanrım, o çok soğukkanlı." Cora elini omzuma koyar. "İkisi arasında hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyorum."

"O manipüle ediliyor."

"Naomi." Omzumu sıkıyor. "Tatlım, Jeremy'yi hâlâ sevdiğini biliyorum, ama o seçimini yaptı. Artık hayatına devam etmenin zamanı geldi." Barın içindekileri dikkatle inceliyor. "Hoşuna giden biri var mı?"

"Barda erkek tavlama için çok yaşıyım."

"Barda erkek tavlama için *asla* yaşlı değilsin."

Sadece başımı sallıyorum.

"Tamam, tamam. Peki ya şu sevimli boşanma avukatın ne olacak?"

"Ben sadece..." Parmak uçlarımla şakaklarımı ovuşturuyorum. "Henüz hayatıma devam etmeye hazır değilim. Her ne kadar pislik gibi davransa da, Jeremy'ye olan hislerimi bir ışık anahtarı gibi kapatamam."

"O bir pislikten daha fazlası, Naomi," diyor. "Hayatını mahvetmeye ve oğlunu senden almaya çalışıyor. Onun bu saçmalıklarını kabul etmemelisin!"

"Evet," diye mırıldandım.

"Yarın arabuluculuk görüşmen olduğunda," diyor, "o odaya girerken bunun bir savaş olduğunu kabul etmelisin. Ve çok yakında, o pislik kocan beyaz bayrağını sallayacak."

Haklı. Jeremy bana çok kötü davrandı ve artık hayatıma devam etmem gerekiyor. Ama Jeremy'nin de tehlikede olabileceğini düşünmeseydim, ondan vazgeçmek çok daha kolay olurdu.

BUGÜNKİ ARABULUCULUK seansı, bir öncekinden daha iyi başlıyor, çünkü Jeremy ve Veronica'nın otoparkta öpüşmesine tanık olmakla başlamıyor.

Merdivenlerin tepesine çıktığımda Ezra yine koridorda beni bekliyor. Çok sevdiğim o kendinden emin gülümsemesini bana gösteriyor ve omuzlarımın gevşediğini hissediyorum.

"Amaç," diyor bana, "mahkemeye gitmeden velayet anlaşmasını halletmek. İkinizin de pahalı bir dava istemediğini düşünüyorum."

"Ben kesinlikle istemem."

"Güzel. Çünkü ofisimden de görebileceğin gibi, zaten çok fazla param var."

Hâlâ ne kadar endişeli olsam da, gülüyorum. "Veronica'nın uyuşturucu sorununu gündeme getirecek miyiz?"

Tereddüt ediyor. "Sadece mecbur kalırsak. Bakalım işler nasıl gelişecek." Birlikte konferans odasına giriyoruz ve daha önce olduğu gibi arabulucu Alana Ocasio masanın başında, Jeremy ve avukatı ise bir tarafta oturuyorlar, sanki son geldiğimizden beri kimse yerinden kıpırdamamış gibi. Bir kez daha Jeremy'nin karşısına oturuyorum ve Ezra da yanıma oturur.

"Bugün velayet düzenlemesini ayrıntılı olarak görüşmek istiyoruz," diye başlıyor Ezra. "Sanırım Bay Roth'un geçen sefer talep ettiği şeyin çok aşırı olduğu ve Theodore'un yararına olmayacağı konusunda hemfikiriz."

"Aslında," diyor Hardwick, "geçen seferki talebimizi yeniden gözden geçirdik ve bazı değişiklikler yapmak istiyoruz."

Kalbim biraz sakinleşti. Güzel, mantıklı davranıyorlar.

"Bay Roth, Theodore'un *tam* velayetini almak istiyor," diye devam ediyor Hardwick. "Son birkaç hafta içinde, Bayan

Roth'un sadece sorumsuz olmadığını, aynı zamanda davranışlarının giderek daha dengesiz hale geldiğini fark etti. Sadece ziyaret hakkının daha uygun olacağını düşünüyoruz.”

“Ne?” diye bağırarak üzereyim, neredeyse masanın üzerinden atlayacağım. “Bunu nasıl söylersiniz?”

Ezra beni sakinleştirmek için omzuma dokunur. “Bu hiç beklenmedik bir şey. Bayan Roth, ebeveynlik yetenekleri konusunda endişelenmemizi gerektirecek hiçbir şey yapmadı.”

“Öyle mi?” diye karşılık verdi Jeremy. “Fotoğrafı görmek ister misiniz?”

Leonard Hardwick önündeki klasörü açıp, karnından bıçak çıkmış Ellie the Elephant’ın devasa, tam renkli bir fotoğrafını çıkardığında midem düğümlenir. Oldukça dramatik bir fotoğraftır ve karnındaki yaradan sızan kırmızı sıvı çok canlı görünmektedir. Fotoğrafı masanın üzerinden Ezra’ya uzatır, Ezra da onu alıp inceler.

Etkilenmiş görünmüyor. “Neye bakmam gerekiyor?” “Bu oyuncak bu bir hediye bir müşterimden müşterimin sevgilisinden eşinden ve Theodore’a,” diyor Hardwick. “Theodore oynadığı Bayan Roth’un dairesine getirdi ve o da ona bunu yaptı.”

“Ben yapmadım!” diye ısrar ediyorum. Ezra’ya dönüyorum. “Ben doldurulmuş bir fili bıçaklamadım!”

Ezra fotoğrafı masanın üzerine geri atar. “Bu fotoğrafın neyi kanıtladığını bilmiyorum. Bu her yerde çekilmiş ve herhangi biri tarafından yapılmış olabilir. Bayan Roth’un böyle bir şey yapacağını sanmıyorum.”

“Yaptı,” diyor Jeremy dişlerinin arasından. “Ve hepsi bu kadar da değil.” Ezra kaşlarını kaldırıyor. “Tamam, başka neyin var?”

“Theodore, Bay Roth’a annesinin saatlerce yatak odasına ve kapının arkasından annesinin ağladığını duyabildiğini söylemiş,” diyor Hardwick. “Bu sırada, o tek başına başının çaresine bakmak zorunda kalıyor.”

“Ne?” Başımı sallıyorum. “Bu saçmalık! Teddy’yi saatlerce yalnız bırakmazdım!”

Ezra’nın ifadesi değişmez. “Ve bunu *beş yaşındaki* bir çocuk mu söylüyor?”

“Neredeyse altı yaşında!” diyor Jeremy. “Ayrıca kız arkadaşımı da tehdit ediyor! Onu defalarca arayıp korkunç şeyler söyledi! Naomi ona onu öldüreceğini söyledi!”

Yüksek sesle nefesimi tutarım. Veronica benim kendi evimde beni zehirlemeye çalışan kişi iken, o nasıl böyle bir şey söyleyebilir? Ezra'ya bakarım, onun da yüzünde aynı derecede dehşete kapılmış bir ifade beklerim, ama o takdire şayan bir şekilde sakindir.

"Peki bu telefon aramaları..." diyor. "Kız arkadaşının telefonu sende mi? Müvekkilimden gelen aramaların kaydını bize gösterebilir misin?"

Jeremy avukatına acı dolu bir bakış atar. "Aslında," der Hardwick, "aramalar gizli numaradan gelmiş—muhtemelen kullan-at bir telefondan—bu yüzden size o kayıtları gösteremiyoruz."

"Peki aramaların müvekkilimden geldiğini nereden biliyorsunuz?" diye karşılık verir Ezra.

"Belli ki oydu," diyor Jeremy. "Başka kim bu kadar çılgınca bir şey yapar ki?"

"Aramaları kendin mi dinledin?" diye ısrar eder Ezra.

Jeremy bir an tereddüt eder. "Şey, hayır. Aramalar ben evde yokken gelmiş. Ama Veronica sesini tanıdı."

"Yani elimizde sadece Bayan Roth ile birkaç kez konuşmuş bir kadının sözü var." Ezra çantasına uzanır ve kendi dosyasını çıkarır. Dosyayı açıp ilk sayfaya bakar. "Ve bu da... Veronica Chesson mu? Eroin bulundurmaktan tutuklanan kişi mi?"

Hardwick'in yüzündeki ifadeden, bu özel bilgiden haberi olmadığı açıkça anlaşılıyor. Sanki uzanıp kocamı boğazlamak istiyor gibi görünüyor. Bu o kadar tatmin edici ki, Ezra'ya doğru küçük bir zafer gülümsemesi bile atıyorum ve o da bana karşılık veriyor.

"Gerçekten mi, Jeremy?" Hardwick, Jeremy'nin kulağına yakın bir sesle, ama yine de hepimizin duyabileceği kadar yüksek bir sesle soruyor. "Kız arkadaşın *eroin bağımlısı* mı? Ve bunu bize söylemeyi akıl edemedin mi?"

Jeremy sandalyesinde kıpırdanıyor. "Artık değil. Tamamen temiz."

Ocasio yüksek sesle boğazını temizler. "Bay Hardwick? Bay Fletcher'in iddialarına söyleyecek bir şeyiniz var mı?"

"Ah..." Hardwick kağıtlarını karıştırır. "Sanırım..."

"Veronica konuyla alakasız," der Jeremy sert bir sesle. "Evet, o benim kız arkadaşım. Ama benim endişem tamamen Teddy için." Avucunu

avukatının önündeki dosyayı işaret eder. “Bunları uydurmuyorum. Teddy, Naomi’nin yanında güvende değil. O kadın dengesiz!”

“Beni manipüle ediyorsun,” diyorum, dün geceki Cora’nın sözlerini hatırlayarak.

"*Manipüle* mi ediyorsun? Dalga mı geçiyorsun!"

"Ve Veronica ev yapımı kombuchamı zehirledi!" diye ekliyorum.

Arabuluculuk sırasında son cümleyi söylemek istememiştim, ama o anın heyecanına kapıldım. Şimdi odadaki herkes bana bakıyor.

“Kusmama neden oldu,” diye açıklıyorum. “Eminim ki daireme girip içine Tylenol katmıştır.”

"Tabii ki kusmana neden oldu," diye karşılık veriyor Jeremy. "O *fermente* çay. İğrenç bir şey. Hem sen zaten..."

Jeremy'nin ne söyleyeceğini bilmiyorum, ama Hardwick ona o kadar sert bir bakış atıyor ki, eğer çenesini kapatmazsa avukatının odadan çıkacağı belli oluyor.

"Bayan Chesson hakkındaki bu yeni bilgiyi göz önünde bulundurarak," diyor Hardwick yavaşça, "biraz zaman ayırıp yeniden toplanmamızı rica ediyorum."

"Evet," der Ezra, "ve belki bir dahaki sefere, müvekkilimin dengesiz olduğunu söyleyerek bizi aşağılamazsınız; çünkü bağımlı biriyle çıkan sizinki."

Neredeyse alkışlamak istiyorum.

Ezra ve ben odadan çıktıktan sonra bana fısıldıyor: “Son cümleyi söylememeliydim. Ama dayanamadım.”

“Harikaydı,” diyorum, başım dönüyor. “Harikaydın. Çok teşekkür ederim.”

"Lenny Hardwick'in yüzündeki ifadeyi görmek için yaşıyorum." Elini havaya kaldırıyor. "Sanırım bu bir high five gerektiriyor."

Tabii ki ona high five yapıyorum, çünkü kimseyi ortada bırakamazsın, ama henüz kutlamaya hazır değilim. Velayet davasını kazanmadık ve Jeremy'nin sonuna kadar mücadele edeceğini biliyorum. Ve bana yöneltilen o suçlamalar...

“Şunu bilmeni istiyorum,” diyorum, “onun söylediği hiçbir şeyi yapmadım.”

“Eski kocanın kirli oyunlar oynamayı sevdiğini zaten tespit ettik bence.” Omuzlarını silker. “Onun seviyesine inmeyeceğiz. Her zaman dürüst olacağız. Ve bu işin sonunda, küçük oğlunu eve götürebileceksin.”

Kendimi tutamıyorum. Uzanıp Ezra’ya sarılıyorum. Ona o kadar minnettarım ki, neredeyse gözyaşlarına boğulmak üzereyim. Ama bir saniye sonra utanıyorum ve geri çekiliyorum.

“Özür dilerim.” Yüzümden birkaç saç telini silerim. “Sana sarılmamam gerekiyor, değil mi?”

O gülümsüyor. “Bana sarılabilirsin. *Ben sana* sarılmamalıyım. New York Barosu bunu onaylamaz.”

“Anladım.”

Bana kaşlarını çatıyor. “Kombucha meselesi neydi öyle? Jeremy’nin kız arkadaşının seni zehirlemeye çalıştığını gerçekten düşünmüyorsun, değil mi?”

Endişeli görünüyor, ama yüzünde beni etkileyen başka bir şey var. Zehirli ev yapımı kombucha hikayesi oldukça uçuk, tıpkı Veronica’nın bana ya da Teddy’ye zarar vermek istediğine dair şüphelerim gibi. Jeremy zaten herkesin benim hayal gördüğümü düşünmesi için elinden geleni yapıyor ve endişelerimi paylaşmanın işleri daha da kötüleştireceğinden korkuyorum. Özellikle de elimde zerre kadar kanıt olmadığı için.

Henüz.

"Gerçekten kuspama neden oldu," diye itiraf ediyorum, "ama... belki de sadece çok uzun süre mayalanmasına izin vermişimdir."

"Tamam." Ezra yavaşça başını salladı. "Ama bunun doğru olduğundan tam olarak emin değilsen, söylememelisin. Seni dengesiz gösterecek herhangi bir malzeme vermek istemeyiz. Bu işin sonunda, ezici bir zafer kazanmak istiyoruz."

Konferans odasında, işlerin benim için gerçekten kötüye gittiğini düşündüğüm bir an vardı. Ezra bir şekilde durumu tersine çevirmeyi başardı. Ama en büyük zafer, Leonard Hardwick’in Veronica’nın geçmişini öğrendiğinde verdiği tepki. Jeremy’ye, velayet davasını kazanabilmek için ondan ayrılmasını tavsiye edeceğini hissediyorum. Ve bu gerçekleştiğinde, büyü bozulacak.

Teddy'yi karate dersinden eve götürürken, arka koltukta mutlu bir şekilde çikolatalı kurabiye yiyor. Kırıntılar beyaz üniformasına ve arabamın arkasına bulaşıyor ama sorun değil. Kurabiye onu mutlu ediyor ve ona ben verdiğim için bunu bir zafer olarak görüyorum.

Fil olayı çoktan unutulmuş gibi görünüyor. En azından Teddy tarafından.

"Ee, Teddy," diyorum, "doğum gününde ne yapmak istersin?"

Teddy bir hafta sonra altı yaşına girecek ve tüm bu boşanma arabuluculuğu draması yüzünden doğum günü biraz arka planda kalmış gibi görünüyor. Ama hâlâ bir haftamız var. Bu günü özel hale getirebiliriz.

Ama sonra beni şaşırtarak, "Babam ve Ronnie bana bir parti düzenliyorlar," diyor.

"Öyle mi?" Neredeyse kırmızı ışığı geçiyordum ve son anda frenlere basmayı başardım. "Öyle mi?"

"Evet. Altı yaşının çok özel bir doğum günü olduğunu söylediler, bu yüzden büyük bir parti yapmamız gerekiyor."

"Öyle mi dediler?" Teddy'nin Jeremy ve metresiyle bir doğum günü partisi planladığı düşüncesi midemi bulandırdı. Sanki bir tür aile birimiymiş gibi. "Ne güzel."

"Ronnie de filim parçalandığı için bana çok özel bir hediye alacağını söyledi."

Harika. "Peki bu parti ne zaman?" "Pazar sabahı."

Harika. "Peki kimler geliyor?"

"Bütün sınıfım!"

Yani Teddy'nin sınıfındaki herkes bu partiye gelip Jeremy ve Veronica ile sohbet edecek, ben ise dışarıda

Sanki ben yokmuşum gibi. Sanki Teddy'nin annesi değilmişim gibi. "Geliyor musun anne?" diye soruyor Teddy.

"şey," diyorum dikkatlice, "Babam beni davet etmedi." "Gelmek istemeyeceğini söylemiş."

Boynumu uzatıp ona bakıyorum, yüzü buruşmuş. "Ama sen partime gelmek istiyorsun, değil mi anne?"

"Tabii ki gelmek istiyorum."

Oğlumun altıncı yaş günü partisini kaçıрма düşüncesi kalbimi acıtıyor. Ama aynı zamanda, Jeremy ve Veronica'nın birbirlerine dokunup, Veronica'nın deyimiyle "aşık aşık" davrandıkları bir sabah... bu da *midemi* ağrıtıyor.

Her halükarda, gerçek şu ki Jeremy beni davet etmedi. Beni bu partide istemiyor.

"Partiye gelmek istiyorum," diyorum, "ama babam beni davet etmedi ."

"Seni davet etmesi için ona söylerim! Bu benim partim, yani , değil mi?" "Bu çok doğru."

Sabahımı Jeremy ve Veronica ile geçirmek istemediğim kadar, Teddy'nin doğum günü partisini de kaçırmak istemiyorum. Dişimi sıkıp partiye gideceğim. Belki o kadar da kötü olmaz.

JEREMY bu akşam Teddy'yi almaya geldiğinde, Teddy babasının kollarına atladıktan sonra ona söylediği ilk şey, "Annem doğum günü partime gelebilir mi?" oldu.

Jeremy, Teddy'yi karşılarken gülümsüyordu ama bu soru yüzündeki gülümsemeyi bir anda sildi. "Ne?"

"Partim," diye hatırlatır Teddy. "Annem davet edilmediğini söyledi, ama ben gelmesini istiyorum. Gelebilir mi?"

Jeremy bakıyor yukarı baktı bana bana sinirli ifade yüzünde yakışıklı yüzünde. Onun gelmesini bekleyerek her gece makyaj yapmaya başladığımı itiraf etmekten biraz utanıyorum, gerçi en azından yarısı Rosita'nın gelmesi için. Yirmi sekiz yaşındaki Veronica kadar güzel görünemeyebilirim, ama kendimi gayet iyi toparlıyorum. "Teddy," diyor Jeremy. "Parti hakkında annemle konuşabilmem için gidebilir misin? Annemle parti hakkında konuşmam gerekiyor. Sürprizleri duymana istemem."

"Tamam!" Teddy mutlu bir şekilde kabul eder.

Teddy küçük odasına koşar ve kapıyı arkasından çarparak kapatır, Jeremy ve beni oturma odasında baş başa bırakır. Bir dakika önce ne kadar yakışıklı olduğunu düşünüyordum, ama birdenbire yorgun görünüyor. Acaba Veronica onu yoruyor mu?

"Naomi," der sessizce. "Bu partiye gelmeni istemiyorum."

Teddy'nin bana söylediklerinden ve beni davet etmediği gerçeğinden sonra bu sözleri beni şaşırtmamalıydı, ama yine de yüzüme bir tokat yemiş gibi hissettim. "Teddy benim gelmemi istiyor."

"Biliyorum," diye onaylıyor. "Ama gelmemenizi rica ediyorum. Bugün Teddy'nin günü ve ben herhangi bir drama istemiyorum."

"Hmm. Eğer oğlumuzu önemsiyor ve drama istemiyorsan, onun annesini yirmi sekiz yaşındaki

uyuşturucu bağımlısı için terk etmezdin!"

"Lütfen sesini alçaltır mısın?" Jeremy bana ters bir şekilde seslenir, sinirli bir şekilde yatak odasına doğru bakar. "Partiyi sabah saatlerine ayarladım ki günün geri kalanını onunla geçirebil. Gelmemenin daha iyi olacağını düşünüyorum."

Beni oğlumun hayatından dışlamaya çalışmasından nefret ediyorum. Teddy'nin altıncı yaş günü partisine davet edilmeyeceğimi hiç hayal etmemiştim. Ve en kötüsü, beni orada istemediğini kabul etmiyor bile. Beni dışlamak, Teddy'nin iyiliğı için daha büyük bir iyiliğın parçasıymış gibi davranıyor.

"Peki," diyorum. "Partiye gelmeyeceğim."

Omuzları çöküyor. "Teşekkür ederim. Minnettarım."

Yüzündeki rahatlama beni şaşırtıyor. Bu doğum günü partisine gelmememin önemi neydi ki?

Veronica ile bir ilgisi mi var? Gelmemem için ısrar eden o mu? Özellikle onun hakkında öğrendiklerimden sonra rekabetten mi korkuyor? Beni zehirlemeye çalıştığını öğrendiğim ve onu ifşa edeceğimden mi endişeleniyor?

Daha da kötüsü, Teddy partide *tehlike altında* olabilir mi?

Bu son ihtimali reddediyorum. Veronica ne kadar şeytani olursa olsun, bir çocuğun kendi doğum günü partisinde ona zarar verip paçayı sıyrabileceğini asla düşünemez. Teddy'nin güvende olacağı tek yer varsa, o da o partidir.

Buna inanmak zorundayım.

"BU SADECE BİR DOĞUM GÜNÜ PARTİSİ, Naomi. Savaşacak savaşlarını seçmelisin."

Bunlar Ezra'nın bilgece sözleri. Yine benim dairemde, bir sonraki arabuluculuk seansı için strateji belirliyoruz. Onun ofisinde buluşma girişiminden vazgeçtik ve artık o, mahkemedeki işini bitirince buraya geliyor. Bu sefer Çin yemeği getirdi. Organik değil ama zor bir günün ardından iyi bir Çin yemeği gibisi yoktur.

Bu parti konusunda öfkelenmeyi bırakmam gerektiğini düşünen tek kişi Ezra değil. Dün Cora ile öğle yemeği yedim ve o benim adıma çok kızgın olsa da, bu konuda farklı bir bakış açısı vardı. *O pisliği düşünmeyi bırak. Teddy ile o partiyi gölgede bırakacak kadar eğlenceli bir şey yap!* Paranın sorun olduğunu belirttiğimde, *"Dondurma olduğu sürece, sen kazanırsın,"* dedi.

"Keşke orada olabilseydim," diyorum, "Teddy için."

Ezra, bir parça Çin lahanasını çiğnemek için durakladı. "Teddy harika vakit geçirecek. Eminim geçecek. Sonra da onunla kendi partini vereceksin."

Aslında arabuluculuk seansı için strateji belirlememiz gerekiyor, ama o geldiğinden beri neredeyse tek konuştuğumuz şey Teddy'nin yaklaşan doğum günü partisi. Bunu kafamdan atmak biraz zor. Neyse ki Ezra çok sabırlı ve bu konuyu sonsuza kadar tartışmaya hazır.

Bu, bana geçen sefer buraya geldiğinde bana söylediklerini hatırlatıyor. Çocuk istemesinin evliliğini bitiren şey olduğunu söylemişti. "Hâlâ çocuk istiyor musun?" diye patladım.

"Şey..." Bu soru onu açıkça biraz rahatsız ediyor, ama sözümü geri almıyorum. Yemek kabını masaya koymasını izliyorum.

sehpamın üzerine koydu ve kanepeye yaslandı. "Evet. Evet, istiyorum. Ama gerçekçi olmak gerekirse, bunun gerçekleşmeyebileceğini düşünmeye başladım."

"Neden olmasın? Sen erkeksin, doksan yaşına kadar çocuk sahibi olabilirsin."

"Doğru, ama kim doksan yaşında bir bebeğe bakmak ister ki?" Gülümser. "Bilmiyorum. Benim yaşımdaki çoğu kadın muhtemelen çocuk doğurma yaşlarının geçtiğini düşünüyordur. Ve benden çok daha genç biriyle çıkmakla hiç ilgilenmiyorum. Yani... dediğim gibi, bilmiyorum. Doğru kadını bulursam ve onun bir çocuğu varsa ve ben üvey baba olursam, sorun olmaz. Ama gerçekçi olarak bakarsak, bir daha evlenebileceğimden emin değilim."

"Neden?"

"Mesleğin getirdiği bir risk, sanırım." Çin yemeği ziyafetine eliyle işaret ediyor. "Müşterilerime zar zor zaman ayırabiliyorum. Flört etmeye kesinlikle zaman ayıramam."

"Çok yazık."

"Bana mı söylüyorsun." Gözlüklerini çıkarıp lenslerini gömleğiyle siliyor. Gözlükleri olmadan bir şekilde daha genç görünüyor. "Dinle, Naomi. Sana bir tavsiye verebilir miyim?"

"Sana bunun için para ödüyorum, değil mi?"

Gözlüklerini burnuna geri itiyor. "Doğru. Sadece bunu yanlış anlamamı istemem."

"Tamam..."

Sol elime dikkatle baktı. "Alyansını takmayı bırakmalısın."

Bu sözleri üzerine, içgüdüsel olarak sol elimdeki morganit yüzüğü diğer elimle örttüm. "Oh..."

"Eski kocan seni son derece dengesiz biri olarak göstermeye çalışıyor," diyor Ezra. "Sen ve ben onun bu konuda yanıldığını biliyoruz, ama bir konuda haklı. Sen unutmakta zorlanıyorsun."

"Ben... o yüzüğü seviyorum..."

"Güzel bir yüzük," diye kabul ediyor. "Ama eminim takabileceğin başka güzel yüzüklerin de vardır. O yüzüğün sorunu, temsil ettiği şeydir. Ve arabuluculuk seanslarına onu takarak gitmen davana yardımcı olmuyor."

Geçen gün Jeremy'nin hala evlilik yüzüğümü taktığım için bana bağırdığını hatırlıyorum. Bu konuda o kadar sert davrandı ki, yüzüğü elinde tutmak için çaresizce çabaladım. Ama Ezra sert davranmıyor. Söylediği her şey çok mantıklı ve her zaman benim iyiliğimi düşünüyor.

Bu yüzden yüzüğü parmağımdan çıkarıp sehpayaya koyuyorum.

"İşte," diyor. "Daha iyi hissetmiyor musun?" Hiç de iyi hissetmiyorum.

Kendimi çıplak hissediyorum.

Ama aynı zamanda, onun haklı olduğunu da kabul ediyorum. Jeremy ve ben artık birlikte yaşamıyorken ve o başka bir kadınla yataarken o yüzüğü takmaya devam edemem.

"Vazgeçmek zor," diye mırıldanıyorum.

"Biliyorum," diyor. "Çoğu insan bu kısımda zorlanır."

"Ben sadece..." Ellerimi sıkıca birleştiriyorum. "Her şeyin bittiğini hissediyorum."

Jeremy benim mutluluğum için tek şansımı ve şimdi her şey bitti."

Kanepede yer değiştirip bana doğru eğilir. "Bu," der, "saçmalık."

"Ben öyle düşünmüyorum."

"Naomi," diyor, "o pislikten çok daha iyisini hak ediyorsun. Sen inanılmaz bir insansın ve sandığından çok daha güçlüsün. Akıllısın, harika bir annesin ve..." Bir an duruyor. "Ve çok güzelsin."

Garip bir şey duymak ister misin? Kırk iki yıldır, kimsenin bana güzel dediğini hatırlamıyorum. Annem kesinlikle hiç demedi. Yıllar boyunca pantolonuma girmeye çalışan ve bana seksi falan olduğumu söyleyen pek çok erkek oldu. Jeremy... şey, o bana hoş görüldüğümü söylerdi. Ama "güzel"? Sanırım o kelimeyi hiç kullanmadı. Ve onu suçlayamam, çünkü aslında güzel değilim. Yani, eğer *ben* güzelim, o zaman Veronica gibi birini tanımlamak için tamamen yeni bir kelimeye ihtiyacımız var.

Ama en tuhaf olanı, Ezra'nın samimi gibi görünmesi. Bana doğrudan bakıyor ve sözleriyle beni yatağa atmayı umduğunu gösteren hiçbir şey yapmıyor. Sanki bir gerçeği ifade ediyormuş gibi söylüyor.

Beni güzel buluyor. Tamam.

"Peki, teşekkür ederim,"
diyorum sonunda.

"Ciddiyim," diyor, gözleri hâlâ benimkilere kilitlenmiş. Bir anlığına, bana bakışından dolayı nefesim kesiliyor — Jeremy'nin bana *hiç* böyle baktığını sanmıyorum. Dürüst olmak gerekirse, bu neredeyse fazla geliyor ve bir şey söylemeli miyim diye düşünüyorum, ama sonra bana alçakgönüllü bir gülümseme atıyor ve bu anında ortamı yumuşatıyor. "Stef bana hep iltifat etmede kötü olduğumu söylerdi. O yüzden, bilirsin, bu konuda çalışıyorum."

Ah, bu iltifat pratiği. Şimdi daha mantıklı geliyor. "Aferin," diyorum ve ona biraz garip bir şekilde başparmağımı kaldırıyorum.

"Teşekkürler."

Çin yemeğinin geri kalanını bitirip davadan biraz daha konuşuyoruz. Ezra, belgelerimi devasa, şişkin evrak çantasına tıkıştırılmış kalın bir klasörde taşıyor, ama her şeyin yerini biliyor gibi görünüyor, o yüzden onu bu konuda eleştirmeyeceğim.

"O kadar kağıt yerine dizüstü bilgisayarını yanında taşımak daha kolay olmaz mı?" diye soruyorum.

"Her şeyi yazdırmayı seviyorum," diyor. "Bilgisayarlara tam olarak güvenmiyorum. Kağıt üzerinde olmadıkça bir şeyin kaybolmayacağından emin olamıyorum."

Gülüyorum. "Teknolojiye güvenmemek için çok gençsin."

"Oh, kesinlikle değilim." Dosyamın sayfalarını karıştırıyor. "İşlerin belli bir şekilde olmasını seviyorum. Bazıları buna tuhaf diyor ama... Bilmiyorum, ben hep böyleydim ve bu benim için işe yarıyor."

"Evet," diyorum. "Çoğu insandan farklı bir enerjiye sahip olduğunu hemen fark ettim."

"Evet," diyor, "ben de sende bunu fark ettim."

Bununla tam olarak ne demek istediğini bilmiyorum. Ama bunu bir iltifat olarak kabul etmeye karar veriyorum.

Sehpadan üç şans kurabiyesinden ikisini alıyorum. Birini ona veriyorum, birini kendime saklıyorum. "Çocukken yemeğin en sevdiğim kısmı buydu."

"Hala en sevdiğim kısım." Ezra kendi kurabiyesini kırıp içindeki küçük kağıt şeridi çıkarır. "Tamam, bakalım: *Zafer yolun*

pürüzlü taşlarla döşenecek. Hmm. Bundan hoşlandığımı sanmıyorum. Seninkinde ne yazıyor?"

"Şüpheli bir arkadaş, kılık değiştirmiş bir düşman olabilir," diye okudum.

Şans kurabiyelerinin gerçek hayatta herhangi bir etkisi olabileceğine inanmamama rağmen, bu kehanetteki bir şey beni tedirgin ediyor.

"Vay canına, bunlar biraz uğursuz," diyor Ezra. Masada duran son kurabiyeye başını sallıyor. "Tekrar deneme hakkını sana bırakıyorum."

Masadaki diğer kurabiyeyi alıp kırıyorum. *"Bir karaoke partisine davet edileceksin."*

Bana başparmağını kaldırıyor. "Çok daha iyi. Karaoke partisi gerçekten eğlenceli görünüyor."

Benim tercihim, *"Oğlunun tek velayetini alacaksın"* gibi bir fal olsaydı. Ya da daha da iyisi, *"Kocan, o seksi yirmili yaşlarındaki kadının onu kullandığını fark edecek ve sana geri dönecek."*

"Ezra?" diyorum.

"Evet?"

"Teddy'nin velayetini gerçekten alacağımı mı düşünüyorsun?"

"Kesinlikle." Bir süre durakladıktan sonra, evrak çantasının dış cebine uzanır. Bir süre arar, sonra sonunda yarı saydam bir kristal çıkarır. "Bana şans getirecek bu varken nasıl kaybedebiliriz ki?"

Bu, belediye binasında ilk gün ona verdiğim kuvars. Şimdiye kadar kaybetmiş ya da hatta atmış olacağını sanıyordum. "Hâlâ sende mi?" diyorum biraz şaşkın bir sesle.

"Elbette taşıyorum," diyor, sanki kristalimi her yere yanında *taşımaması* her yere kristalimi yanında taşıyamaması saçma bir şeymiş gibi.

Ezra yarın yine sabah erkenden mahkemede olması gerektiği için evraklarını toplar ve ben de onu kapıya kadar geçiririm. Bu kadar uzun kalmasını beklemiyordum ama bir şekilde akşam su gibi akıp geçti. Yorgun olmama rağmen, bir şekilde gitmesini istemiyorum. Beş yıl boyunca evde iki erkekle yaşadıktan sonra, bu daire geceleri acı verici bir şekilde boş geliyor. Neredeyse ona kalıp birlikte televizyon izlemek ister misin diye sormak istiyorum, ama eminim hayır diyecektir.

Ezra'nın ağzına kadar dolu evrak çantasına bakıyorum. "Umarım bu gece biraz uyuyabilirsin."

"Uyku zayıflar içindir."

"Her neyse, yine de teşekkür ederim," diyorum. "Benim için yaptığın her şeye gerçekten minnettarım. Bütün bunlar bittiğinde, internette sana harika bir yorum yazacağım. Ev ziyaretlerine Çin yemeği getiriyorsun diye yazacağım."

"Lütfen bunu yapma," diyor. "Çin yemeği ve Buddha kaseleriyle ev ziyaretleri benim standart uygulamam *değil*."

"Öyle mi?"

"Kesinlikle değil."

"Peki," diyorum, "o zaman daha da minnettarım."

Ezra ön kapımdan dışarı çıkar, ama arabasına dönmek için arkasını dönmez. Bir an orada durur, yüzü ay ışığının gölgesinde kalır. Söyleyecek bir şeyi varmış gibi görünür, ben de orada durup onu beklerim.

"Sadece şunu bilmeni istiyorum," der sonunda, "bunu senin için kazanacağım, Naomi. Hak ettiğin her şeyi sana vereceğim. Bundan emin olabilirsin."

"Teşekkür ederim," diyorum yumuşak bir sesle.

Ağzını tekrar açar, ama hiçbir şey çıkmaz. Orada, benden bir adım bile uzaklaşmadan öylece durur. Ve ben, akşamın erken saatlerine, bana güzel dediği anlara geri dönüp düşünmeden edemem.

"Ne oldu?" diye ısrar ediyorum. "Söylemek istediğin başka bir şey mi var?"

"Var," diye onayladı. "Kesinlikle var." Parmak eklemleri beyazlaşana kadar evrak çantasını sıkıca kavradı. "Ama bunu söylersem, barodan atılırım."

Kaşımı kaldırıyorum. Sonra Cora'nın bana Miranda'nın boşanma avukatıyla evlendiğini söylediği aklıma geliyor. Yoksa Samantha mıydı? Her neyse, birdenbire bu düşünce kafama takılıyor.

Aslında Ezra oldukça sevimli. Hayır, Jeremy gibi klasik anlamda yakışıklı değil, ama onda bir şey var. Sanki bir şekilde aynı frekansta olduğumuzu hissediyorum, kocamla olduğumdan çok daha fazla. Ne de olsa Jeremy o kuvars kristalini asla yanında taşımazdı.

Ama sonra başını sallıyor. "Boş ver," diyor.

"Oh," diyorum, biraz hayal kırıklığına uğradığımı belli etmemeye çalışarak. Bana yorgun bir gülümseme atıyor.

"İyi geceler, Naomi."

"İyi geceler, Ezra."

Onun arabasına doğru yürüdüğünü izliyorum — arka lambası kırık gibi görünen, eskimiş bir Ford — ve devasa evrak çantasının ağırlığı altında biraz eğilmiş durumda. Arabasına binmeden önce bana son bir kez el sallıyor, ben de ona el sallıyorum.

PAZAR GÜNÜ, öğlen saatlerinde Jeremy'nin evine gidiyorum.

Sabahımı Ezra'nın tavsiyesine uyarak, oğlumun altıncı yaş günü partisinin ben olmadan devam ettiğini düşünmemeye çalışarak geçirdim. Hafta içinde Teddy'nin gerçek doğum gününü kutlayacağımızı ve bugünün geri kalanını birlikte geçireceğimizi aklımda tutmam gerekiyor. Bu parti çok da önemli değil.

Eski sokağımıza girdiğimde, kaldırımlar arabalarla o kadar dolu ki park yeri bulmak zor oluyor. Parti *hâlâ* devam mı ediyor? Bu çocuk etkinliklerinde kimse ne zaman eve gideceğini bilmiyor gibi görünüyor. Gerçekten, bir güvenlik görevlisi tutmalısınız.

Jeremy'nin işleri halletmiş olmasına minnettar olmalıyım. Şu anda hayatımda bu tür bir dert istemiyorum.

Sonunda blokun sonundaki kaldırım kenarındaki bir park yerine sıkışıp giriyorum ve sonra eve beş dakikalık bir yürüyüş yapıyorum. Yaklaştıkça arka bahçeden müzik ve çocukların kahkahaları geliyor. Acaba şişme kale mi aldı? O devasa bahçede kesinlikle yer var.

Arka bahçenin kapısı kapalı, ama denediğimde kilitli olmadığını görüyorum. Böylece dört yıl yaşadığım evin arka bahçesine girebiliyor ve açıkça yüzyılın partisi olan bu etkinliği iyice inceleyebiliyorum.

Bu partide her şey var. Şişme ev var — hayır, su kaydırağı da olan bir şişme *kale*. Üç katlı bir doğum günü pastası var. Balon hayvanlar şişiren bir palyaço var. Bir *midilli* var. Gerçekten bir *midilli*.

Ama en kötüsü, buradaki insan sayısı. Bu parti, bu pazar sabahı kesinlikle gidilmesi gereken yer. Görünüşe göre Teddy'nin tüm sınıfı gelmiş. Hatta sanki tüm kasaba davet edilmiş gibi.

Partide görmediğim tek çocuk oğlum. Şişme kaleyi, midilli kuyruğunu ve palyaçonun etrafında toplanan çocukları tanıyorum, ama Teddy hiçbir yerde yok.

Karnımda bir korku dalgası uyandı. Teddy'nin kendi doğum günü partisinde güvende olacağını düşünmüştüm, ama şimdi bunun doğru olup olmadığını merak ediyorum. Böyle büyük bir parti, küçük bir çocuğun kaybolması için kolay bir yer olmaz mı? Ya eğer...

"Anne!"

Teddy'nin heyecanlı sesi kalabalığın içinden geliyor ve korkularımı anında yok ediyor. Bir saniye sonra, oğlum kendini kollarımın arasına atıyor. Bu kadar heyecan genellikle Jeremy'ye saklanır, bu yüzden gururum okşandı — bugün gibi bir günde bu küçük bir teselli ödülü.

"Anne, gelmişsin!" diyor Teddy mutlu bir şekilde. "Babam gelmeyeceğini söylemişti."

Sanki işaret almış gibi, Jeremy kalabalığın içinden çıkıyor, bir değişiklik olsun diye mavi kot pantolon ve tişört giymiş. O her zaman takım elbise giyer, ben de onun gündelik kıyafetler içinde ne kadar yakışıklı olduğunu unutmuşum. Gerçi gülümsediğinde daha yakışıklı görünüyor, ama şu anda kesinlikle gülümsemiyor.

"Naomi," diyor alçak ve öfkeli bir sesle. Arabuluculuk son zamanlarda ters bir hal aldığından beri, Jeremy bana karşı hep öfkeli görünüyor — onu bu halde görmek çok acı verici. "Burada ne işin var?"

Saatime bakıyorum. "Öğlen gelmemi sen söyledin. Partinin öğlene kadar biteceğini söylemiştin."

Şakaklarında bir damar şişiyor. "*Bir* dedim!"

"Anne!" Teddy eteğimi çeker. "Anne, midilliyi görmelisin! Adı Sparkles!"

Bir saniye sonra Veronica ortaya çıkıyor, ipeksi saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmış, kusursuz cildi makyajdan arındırılmış. Kot pantolon ve kolsuz bluzuyla harika görünüyor — Ezra'nın bahsettiği gibi değil, *gerçekten* güzel. Bana tatlı bir gülümseme atıyor. "Merhaba Naomi. Gelebildiğine sevindim."

"Naomi *gidiyor*," diyor Jeremy, çılgılık atan çocukların sesini bastıracak kadar yüksek sesle, bu da birkaç yetişkin konuğun başını çevirmesine neden oluyor. Bir olay çıkarmak üzereyiz.

“Hayır!” diye ağlıyor Teddy. “Annemin *kalmasını* istiyorum!”

Jeremy’ye çaresizce bakıyorum, ama o hâlâ bana öfkeyle bakıyor. Sonunda aramıza giren Veronica oluyor. “Lütfen, partiye kal Naomi. Evde yiyecek var. Mutfak arka kapıdan girince hemen orada.”

Kendi evimde mutfağın nerede olduğunu bildiğimi ona sertçe söylemek istiyorum, ama en azından o, Jeremy gibi beni kovmak istemiyor. Ama yine de, tüm hayatımdan kovulmamın sebebi *Veronica*.

Jeremy bunu neden göremiyor? Veronica’nın onun parasının peşinde olduğuna dair kanıtım var. Umursamıyor mu? Sömürülmek mi *istiyor*?

Teddy’nin beni parti kalabalığının içine götürmesine izin veriyorum. Bana dev pastayı, şişme kaleyi ve midilliyi gösteriyor, hatta palyaçoya benim için küçük bir balon taç yaptırıyor, ben de nazıkçe kafama takıyorum. Ama sonra Teddy arkadaşlarıyla ilgilenmeye başlıyor ve beni tek başıma bırakıyor.

Bugün hiçbir şey yemedim, bu yüzden ne tür yiyecekler var diye bakmak için eve giriyorum. Ve doğal olarak, sergi muhteşem. Her çeşitten düzinelerce mini sandviç, füme somonlu bir mus, üstüne havyar konmuş baharatlı yumurta, mantar dolması, bir çeşit kroket ve etlerin çiçek şeklinde düzenlendiği devasa bir şarküteri tabağı var. Ve en iyisi, birkaç şişe şarap.

Etikete bakma zahmetine bile girmeden kendime büyük bir kadeh kırmızı şarap dolduruyorum. Muhtemelen önce bir şeyler yemeliyim, ama şu anda her şeyden çok bir içkiye ihtiyacım var. Tam şarabı yudumlarken, tanıdık bir yüzü görünce kadehimi indiriyorum.

"Cora?" diyorum.

Yeni en iyi arkadaşım olduğunu sandığım Cora Janzen, benden birkaç metre uzakta duruyor, beyaz yazlık elbisesiyle çok çarpıcı görünüyor. Orada durduğumu fark edince aniden duruyor ve yüzündeki tüm renk kayboluyor. "Naomi?"

Birkaç gün önce, Cora’ya tam da bu partiden şikayet etmiştim. Dışlandığım için ne kadar kötü hissettiğimi anlatmıştım ve o da benim kadar kızgın görünüyordu. Ama işte burada.

"Burada ne işin var?" diye soruyorum. Suçlayıcı bir ses tonu kullanmamaya çalışıyorum, ama hadi ama.

"Ben, şey..." Yanaklarında iki küçük kırmızı daire belirirken, rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor. "Gerçekten çok üzgünüm, Naomi. Zack gitmeyi çok istiyordu. Hayır diyemedim. Yani, okuldaki tüm çocuklar bunu konuşuyordu. Kendini gerçekten dışlanmış hissedirdi."

"Evet," diyorum. "Dışlanmanın nasıl bir his olduğunu *çok iyi* anlıyorum."

"Naomi." Sesi sinir bozucu bir şekilde mızızlanmaya başladı. Ona olan saygım saniye saniye azalıyor. "Bunun için gerçekten kızgın değilsin, değil mi? Alt tarafı bir parti."

"Doğru. Sadece bir parti, Cora."

"Bak," diyor, "bunu yarın okuldan sonra konuşalım, tamam mı? Her zamanki yerde olacağım, orada sohbet edebiliriz."

"Sen her zamanki yerde olursan, ben başka bir yerde olacağım."

O zaman ondan uzaklaşıyorum ve şarap kadehimin kalanını içiyorum. Bu partide yaklaşık on beş dakikadır bulunuyorum ve bu, hayatımın en kötü on beş dakikası oldu bile. Cora başka bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyor ama sonra bunun boşuna olduğunu fark edip dışarı çıkıyor.

Bunun bir an önce bitmesini bekliyorum.

Bir kadeh şarabı daha bitirip, üçüncü kadehimi de bir tabak dolusu meze ve sandviçle birlikte dışarıya çıkarıyorum. Buradaki diğer ebeveynlerin çoğunu tanıyorum ama herkes benden garip bir şekilde kaçınıyor, bu yüzden bahçenin bir köşesinde, meyve suyu kutuları ve su şişelerinin bulunduğu masanın yanına çekiliyorum. Burası kimseyle konuşmak zorunda kalmayacağım ve şarabımı içerken tabağımı üzerine koyabileceğim en uygun yer.

Açıkçası, sanki partide değilmişim gibi hissediyorum.

Geriye kalan tek şey Teddy'ye "Happy Birthday" şarkısını söylemek, ki bu da benim tek beklediğim şey. Son beş doğum gününde, ona "Happy Birthday" şarkısını söyleyen hep bendim. O dilek tutarken gözlerini iyice sıkıca kapatmasını söylerim ve yüzü buruş buruş olduğunda çok sevimli olur. Bu yıl bunu kaçırmak beni öldürürdü, bu yüzden burada olmanın tüm ıstırabı bunun için değer.

Üçüncü kadeh şarabımı bitirip dördüncüyü içersem araba kullanmamın güvenli olup olmayacağını düşünürken (içmesem iyi olur), Jeremy evden fırlayarak çıktı, onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim. Boş şarap kadehim ve dokunulmamış sandviçlerimle durduğum yere doğru hızla geldi, Veronica da hemen arkasından geliyordu.

"Naomi!" Jeremy bana öyle bir bağıırıyor ki, birkaç kişi başını çeviriyor. "Veronica'nın hediyesine ne yaptın sen?"

Ona boş boş baktım. "Ne?"

Yüzü Cora'nınkinden bile daha kırmızı, neredeyse morarmış. "Çalışma odasında Ronnie'nin Teddy'ye vereceği bir hediye vardı ve biri onu açıp mahvetmiş."

"Bir peluş oyuncak nasıl mahvedersin ki?"

"O bir *robot arabaydı*," diye tükürdü Jeremy. "Ve paramparça edilmişti. Ama bunu zaten biliyorsun, değil mi?"

"Şey, ben başından beri burada duruyordum."

"Yalan söylüyorsun," diye tısladı bana. "Eve girdin.
. Yoksa yiyeceği nereden bulabilirdin ki?"

"Peki. Mutfağa girdim, bu yiyeceği aldım ve hemen geri çıktım.
Neden bahsettiğini bile bilmiyorum."

"İnanılmazsın!" Jeremy kollarını havaya kaldırdı. "Sana gerçekten inanamıyorum. Oğlunun doğum gününde *bir günlüğüne* kendini kontrol edebileceğini düşünmüştüm, ama belli ki öyle değilmiş. Ve şimdi Ronnie'nin ne kadar üzgün olduğuna bir bak!"

İkimiz de dikkatimizi, gözleri gerçek gibi görünen gözyaşlarıyla dolu olan Veronica'ya çeviriyoruz. Ama Jeremy bana dönüp arkasını çevirir çevirmez, dudaklarında minik bir gülümseme beliriyor.

O kadın tam bir şeytan. Jeremy bunu neden göremiyor? "Gitmeni istiyorum," diyor bana.

"Ne?" diye bağıryorum. "Şimdi mi demek istiyorsun?" "Evet. *Şimdi*."

"Ama... 'Happy Birthday'i söyleyecek ve pastayı keseceksin."

"Umurumda değil." Jeremy'nin yüzü öfkeden çarpılmış durumda. Daha önce hiç şiddet göstermedi, ama bir an için bana vuracağından korkuyorum. "Burası *benim* mülküm ve *hemen* gitmeni istiyorum."

Tartışmamızla pek çok kişinin dikkatini çekmişiz. Daha önce kaçındığımız sahne şimdi gerçekleşiyor; herkes bize bakıyor. Belki de yeterince yemek yemeden içtiğim üç kadeh şarabın etkisiyledir, ama bu durum, kuyruğumu kıstırıp buradan sıvışmak konusunda beni daha da isteksiz hale getiriyor. Peki ne yapacağım? Parti bir iki saat daha sürerken arabamda oturup parmaklarımı mı ovuşturacağım? Saat bir bile saçma bir tahmin olmuştu.

Teddy de bu kargaşanın ne olduğunu görmek için yanımıza geldi. Anne babasının karşı karşıya geldiğini görünce ne diyeceğini bilemiyor gibi görünüyor. Bir kez olsun, dilini yutmuş durumda.

"Gitmiyorum," diyorum. "Bu oğlumun doğum günü partisi ve burada olmak istiyorum. Burada olma *hakkım* var."

Veronica bu sefer beni savunmuyor. Sahte gözyaşlarını dökmekle meşgul. Jeremy bunu neden anlayamıyor? *O kadar* da iyi bir oyuncu değil ki.

"Peki." Jeremy cebinden telefonunu çıkardı. "Polisi arıyorum."

"Peki," diyorum.

Açıkçası, bunun bir blöf olduğunu düşünmüştüm, ama sonra gerçekten telefonunda 911'i tuşladı ve sonra da sesinden polise çok benzeyen biriyle konuşmaya başladı. Bunun olduğuna inanamıyorum. *Oğlumuzun doğum günü partisinde*, tam da onun gözü önünde, gerçekten *polisi aradığına* inanamıyorum. Beni bencil olmakla suçladı, ama bundan daha bencil bir şey hayal edemiyorum.

Ezra'nın her konuda haklı olup olmadığını merak etmeye başlıyorum. O, Jeremy'yi Veronica'dan kurtarmaya çalışmaya değmeyeceğini söyleyip duruyor, ben ise onu savunmaya devam ediyorum. Ama şimdi, belki de birbirlerini hak ettiklerini merak ediyorum.

"Polis yolda," diyor Jeremy. "O yüzden, izinsiz girişten yakalanmadan önce gitmen için iyi bir zaman olabilir."

"İzinsiz giriş mi!" diye bağırdım. "Burası benim de evim! Unuttuysan hatırlatayım, hâlâ evliyiz."

"Her zaman alyansını takarken bunu nasıl unutabilirim?"

Sol elimi yumruk yapıyorum. Evet, Ezra'ya artık takmayacağımı söyledikten sonra yüzüğü tekrar parmağıma taktım. Ama bunun Jeremy ile hiçbir ilgisi yok. Morganit, içe dönük düşünmeye yardımcı olan ve gücü ortaya çıkaran nadir bir kristaldir. Bu yüzük, Jeremy ile hiçbir ilgisi olmayan nedenlerden dolayı benim için önemli.

Ama onun bunu anlamayacağını hissediyorum.

"Şarkı ve pasta için kalmak istiyorum," diyorum inatla. "Bunun çok fazla bir istek olduğunu sanmıyorum. Teddy de kalmamı istiyor. Değil mi, Teddy?"

Sağ elinde bir meyve suyu kutusu tutan, olduğu yerde donakalmış oğluma bakıyorum. Sessiz, alt dudağı titriyor.

"Lütfen git, Naomi," diyor Jeremy sinirli bir sesle. Aslında muhtemelen giderdim. Evet, şarkı ve doğum günü pastası için orada olmak istiyordum, ama aynı zamanda oğlumun kendi doğum günü partisinde ağlamasını da istemiyordum. (Aslında aslında Jeremy'nin hatası olsa da.)

Ama tam o anda siren seslerini duydum ve işler tamamen
çığırından çıktı.

Polis geldiğinde İNANAMIYORUM.

Ve buraya nasıl bu kadar çabuk geldiler? Çözmeleri gereken *suçlar* yok mu? Bir çocuk doğum günü partisinde yaşanan küçük bir kavga, öncelikli bir mesele olmamalı.

Ama Jeremy polisi aradıktan sadece birkaç dakika sonra, arka bahçeye bir polis memuru gelir ve pazar sabahı çalışmaktan pek de memnun olmadığı bellidir. Sanki silahını çekip hepimizi vurmasına beş saniye kalmış gibi görünür.

"Sorun nedir?" diye homurdanır polis.

"Geldiğiniz için teşekkürler memur bey," der Jeremy saygıyla. "Eski karım oğlumun doğum günü partisine geldi ve şimdi gitmeyi reddediyor."

"Ben hâlâ senin karınım!" diye karşılık veriyorum. "Ve oğlumuz gelmemi *istedi!*"

Gerçi şu anda Teddy beni burada istemiyor gibi görünüyor. İnce kollarını göğsüne sarıp, gözlerini yere indirmiş. Sanki pastasını yiyip partinin geri kalanının tadını çıkarmak için benim gitmemi istiyor gibi görünüyor.

Muhtemelen gitmeliyim.

"Tamam, hanımefendi," diye homurdanıyor polis memuru. "Bu insanların partilerini yapabilmeleri için buradan gitmeniz gerekiyor."

Harika. Jeremy bana kendi başıma çıkma onurunu bile tanımıyor. Tanıdığım neredeyse herkesin önünde bir polis memuru tarafından dışarı atılmama neden oluyor.

Memur beni dışarı çıkarmak için koluma dokunuyor ve açıkçası, artık yeter. Beni fiziksel olarak dışarı *sürüklemesine* gerek yok. Bu yüzden kolumu ondan çekiyorum, bu da beklenmedik bir şekilde dengesini bozuyor ve neredeyse düşüyor. Şaşkınlıkla bana bakıyor.

Sonrasında olanlar çok hızlı gelişti. Polisin kemerinden çıkardığı telsize mırıldanarak, benim “saldırgan” olduğumu söylediğini duydum. Ki kesinlikle değildim! Ama ona bunu açıklamaya çalışmadan, beni bir kez daha kolumdan yakaladı, ama bu sefer çok daha sert bir şekilde. Sonra beni, yemeğimi ve içeceğimi koyduğum masanın üzerine itti, bir sürü tabak ve meyve suyu kutusu havaya uçtu.

Polis kollarımı arkamdan çekip çevirirken, dökülen meyve suyunun ıslaklığı bluzuma sızdı. Bir saniye sonra, metal halkaların bileğime batmasını hissettim. Az önce olanları anlamam bir saniye daha sürdü:

Bana kelepçe taktı.

O piç kurusu bana *kelepçe taktı!*

Yüzüm, dökülen meyve suyu kutuları ve şarapla yapış yapış olmuş soğuk plastik masaya yapışmış halde donakalmışım. Hareket edemiyorum, masadan kalkamıyorum, ama sonra polis beni sertçe çekip ayağa kaldırıyor. Partideki herkes aynı derecede dehşete kapılmış ifadelerle bana bakıyor. Teddy, Jeremy'nin bacağına sarılıp hıçkırarak ağlıyor.

"Hadi bayan," diye homurdanıyor polis memuru.

Beni yürümeye zorlamak için itiyor ve herkesin gözü önünde kelepçeli olarak oğlumun doğum günü partisinin yapıldığı arka bahçeden dışarı çıkarılmak zorunda kalıyorum.

Artık pasta yiyemeyeceğimi söylemek sanırım yanlış olmaz.

Daha önce hiç tutuklanmadım.

Elbette. Benim gibi yasalara saygılı vatandaşların çoğu hiç tutuklanmamıştır. Tabii ki *Veronica* tutuklanmıştı. Bunun tek olumlu yanı, onun da aynı rahatsızlığı yaşadığını hayal etmek.

Polis beni karakola götürüyor, orada üzerimi arıyorlar — sanırım bir tür silah arıyorlar. Neyse ki, polis arabasına çantamı da getirmiş, ama elimde tutamıyorum. Çantayı aldıklarını belirten bir form imzalattıyorlar.

Sonra memura direnme ve izinsiz giriş suçlamasıyla kayıt altına alındım. Bana bir sürü soru sordular, parmak izimi aldılar ve sabıka fotoğrafımı çektiler. Açıkçası, kelimelerle anlatılamayacak kadar korkunçtu. Süreç boyunca avukatımla konuşmak istediğimi söyledim ama kayıt işlemleri tamamlanana kadar izin vermediler.

Kayıt alanında bir telefon var ve çantamdaki cep telefonumdan Ezra'nın numarasını bulmama izin veriyorlar. Onu aramak istemiyorum, ama aramak zorundayım. Pazar sabahı telefonu açacağından bile emin değilim ve bu, onun almak isteyeceği türden bir arama değil. Olanları öğrenmesinden utanıyorum. Ama o benim avukatım ve şu anda ona ihtiyacım var.

Neyse ki, sadece iki kez çaldıktan sonra telefonu açtı, muhtemelen karakoldan gelen aramalara alışkın olduğu için. "Alo?"

"Merhaba Ezra... ben Naomi."

"*Naomi?*" Bir an sessiz kaldı ve hattın diğer ucundan sesini tekrar duyduğumda şaşkın geliyordu. "Beni karakoldan mı arıyorsun?"

"Evet. Ben... tutuklandım."

"*Tutuklandın mı? Ciddi misin?*"

"Benim suçum değildi!" Parti, Jeremy'nin suçlamaları ve partiden ayrılmayı planladığım,

ama sonra polis memuru beni yakaladı ve hepsi sadece bir yanlış anlaşılıyordu. Şey, bir nevi. “Ve şimdi beni hücreye koymak istiyorlar.”

“Ah, Tanrım,” diye inler Ezra. “Sana o partiye gitme demiştim, değil mi?”

“Gitmedim ki! Öğlene kadar biteceğini söylemişti! Bu benim hatam değildi.”

“Tamam, tamam...” Derin bir nefes alır. “Peki. Tamam. Bakayım ne yapabilirim.”

“Geceyi burada geçirmek zorunda mıyım?”

Bir hapishane hücresinde geceyi geçirme düşüncesi, kelimelerle ifade edilemeyecek kadar korkunçtu.

“Bilmiyorum,” der. “Muhtemelen hayır. Dediğim gibi, ne yapabileceğime bir bakayım.”

“Kefalet olacak mı?”

“Umarım olmaz. Muhtemelen muhtemelen
serbest seni serbest serbest serbest
bırakabilirim.”

“Tamam.” Sesim kelimenin ikinci hecesinde kırılıyor. “Teşekkürler, Ezra.”

“Ama bu hiç iyi değil, Naomi.”

“Gerçekten mi? Ben harika bir fikir olduğumu düşünmüştüm.”

Yine içini çekti. “Tamam. Sen sabret. Birkaç telefon görüşmesi yapacağım, sonra karakola geleceğim.”

Ezra’nın bana yardım ettiği için içim rahatlamak istiyorum. Ne yapmış olursam olayım, o her şeyi yoluna koymama yardım edecek. Ama telefonu kapattığım anda gözyaşlarıma boğuluyorum.

Sonraki bir saati hapishane hücrelerinde ağlayarak geçiriyorum.

Hücrede benimle birlikte birkaç kadın daha var, ama hiçbiri çocuk doğum günü partisi kıyafeti giymemiş. Ama ağladığım için beni rahat bırakıyorlar. Kimse ağlayan bir kadınla uğraşmak istemez, hapiste olsan ve yapacak hiçbir şeyin olmasa bile.

Her şeyi mahvettim. Gerçekten çok kötü bir hata yaptım. Jeremy ve Veronica'ya göre tek üstünlüğüm, dürüst bir vatandaş olmamdı. Ve şimdi birdenbire sabıka kaydım oldu. Duruşma olacak mı? Hiç bilmiyorum. Ezra beni buradan çıkardığında bana her şeyi anlatır herhalde.

Tabii beni buradan çıkarabilirse.

Yaklaşık dört saat geçmişti ki, bir memur kafasını hapishane hücrelerine uzattı. Umutlanmamaya çalışıyordum ama sonra "Roth?" diye seslendi.

Hemen ayağa kalkıyorum. "Evet, benim." "Gidebilirsin," diyor homurdanarak.

Oh, şükürler olsun. Ezra bir dahi.

Ama bu hızlı bir işlem değil. Eşyalarımı geri alıp eve gidebilmek için bir sürü evrak imzalamam gerekiyor. İşlemlerim bitene kadar yarım saat daha geçiyor. Arabam Jeremy'nin evinde olduğu için taksi çağırmam gerekeceğini düşünmüştüm, ama karakolun bekleme salonuna girdiğimde Ezra beni bekliyordu; kravat takmamış, ceketinin kırıışık, sakalları uzamış halde. Gülümsemiyor.

Beni görünce ayağa kalkıyor. "Hadi. Seni buradan çıkaralım."

Onu takip ederek Ford'una doğru yürürken şişmiş gözlerimden hiç utanmıyorum, çünkü *hiçbir* şey o hurda araba kadar kötü görünmüyor. Ayrıca yolcu koltuğunda bir yığın kağıt var

, bunları arka koltuğa taşımak zorunda kalıyor. Sonunda çantamı kucağıma sıkıca tutarak yanındaki koltuğa oturuyorum.

Ezra anahtarı kontağa sokup çeviriyor, ama motor sadece tekliyor. Harika. Şansım gittikçe daha da iyiye gidiyor.

"Motor bozuldu mu?" diye soruyorum.

"Hayır. Genelde birkaç deneme gerekir. Bir şeyi yok." "Belki de yeni bir araba almalısın?"

"Bir şeyi yok."

Üçüncü denemede motor gürültüyle çalışır ve polis karakolunun otoparkından çıkarız.

"Beni oradan çıkardığın için teşekkür ederim," diye sessizliğin ardından söyledim. "Sen bir mucize yaratıcısın."

"Şimdi söyleyeceğim şeyi duyunca fikrin değişebilir."

Kaşlarımı çattım. "Ne oldu?"

"Eski sevgilin sana karşı geçici koruma emri çıkardı," diyor. "Bu, özel durumlar dışında ne ona ne de Teddy'ye ulaşamazsın, hatta ikisine de yaklaşamazsın demek."

"Ne?"

"Üzgünüm, Naomi." Kırmızı ışıktaki yavaşlarken bana bir göz atıyor. "Ama bir polis memuru tarafından partiden zorla çıkarılmıştın. Jeremy geçmişte endişelerini dile getirmişti ve şimdi onu destekleyecek kanıtları var."

Nefesim hızlanıyor. Sanırım hiperventilasyona girmeye başlıyorum. "Yani kendi oğluma yaklaşamaz mıyım?"

"Gerçekten üzgünüm. Sen... o partiye gitmemeliydin." Kafam uğulduyor. "Peki bu ne kadar sürecek?"

"Birkaç hafta sonra duruşma olacak."

Birkaç *hafta* mı? Teddy'yi hayatında hiç bu kadar uzun süre görmeden kalmamıştım! Hapishane hücrelerinde ağladığımdan sonra nihayet kendime gelmişim, ama şimdi her şey yeniden başlıyor gibi hissediyorum. "Ciddi misin? Birkaç *hafta* boyunca Teddy'yi göremeyecek miyim? Bu doğru olamaz! Ona zarar verecek bir şey yapmadım ki! Sadece aptalca bir partiydi!" Parmaklarım karıncalanmaya başlıyor. "Bu çok haksızlık!"

Ezra bana tekrar bir göz attı. Bir sonraki köşede, yoldan çıkıp bir yan sokağa girdi. Arabayı park konumuna aldı ve bana

bana dönüyor.

"Naomi." Elimi tutuyor; eli sıcak ve kuru. "Birkaç derin nefes almanı istiyorum. Benimle birlikte yap."

Bunu bana daha önce de söylemişti ve ben çok kızmıştım, ama bu sefer itiraz edecek halim yok. Söz verdiği gibi benimle birlikte yapıyor, burnundan nefes alıp dudaklarından yavaşça üflüyor. Beş kez yaptıktan sonra kendimi...

Şey, *daha iyi* değil. Ama bayılacakmışım gibi hissetmiyorum.

Bana bakıyor. "Bak, sana yalan söylemeyeceğim. Durum pek iyi değil ve neden üzgün olduğunu anlıyorum. Ama birkaç hafta beladan uzak durursan, emrin iptal edilmesini sağlayabileceğime eminim. Daha önce de böyle durumlarla birçok kez karşılaştım ve söz veriyorum, bunu halledebilirim."

Göğsümde yine panik yükseliyor. "Birkaç *hafta* mı?"

"Naomi." Sesi birden sertleşti. "*Tutuklandın*, tamam mı?"

Ne bekliyordun ki?"

Çenesi hafifçe seğiriyor. Şu anda kendime çok acıyorum ama bunun onun için de hiç kolay bir durum olmadığını biliyorum. Onu bir pazar öğleden sonra karakola sürükledim ve şimdi çocuğumun ortak velayetini kazanmama yardım etmek için çok daha fazla çaba sarf etmek zorunda kalacak. Bir kerelik avans çekini ödeyebilmiş olmam dışında, ona ödeme yapma imkânım olmadığı gerçeğini saymıyorum bile.

"Üzgünüm," diyorum kısık bir sesle.

"Üzülme." Sağ eliyle şakağına dokunuyor. "Lütfen, önümüzdeki birkaç hafta boyunca aptalca bir şey yapma. Ve Tanrı aşkına, bir daha tutuklanma."

"Ama Ezra..." Alt dudağımı ısıriyorum. "Teddy'nin güvenliği konusunda endişeliyim. Yani, Veronica'nın yanında."

Başını sallıyor. "Neden bahsediyorsun?" "Sana söylemem gereken bir şey var..."

Ona söylemekten kaçındığım tüm şeyler, biraz karışık bir şekilde ağızımdan dökülür. Veronica'nın eski evine yaptığımız gezi. Zehirli kombucha. Veronica'nın Teddy'yi ortadan kaldırmak için ona zarar verebileceğine dair endişelerim. Ben konuşurken, Ezra'nın zaten solgun olan yüzünden renk yavaşça kaybolur.

Konuşmam bittiğinde, gözlüklerini çıkarır, gözlerini sıkıca kapatır ve parmak uçlarıyla ovuşturur.

"Yani diyorsun ki," diyor, "bu..."

Bunun çok ciddi bir suçlama olduğunu ve hemen karakola geri dönüp her şeyi anlatmamız gerektiğini kabul etmesini bekliyorum. Çünkü Teddy o evde güvende değil.

"Bu *delilik*," diye bitiriyor.

Sanki bana tokat atmış gibi başımı geriye doğru çekiyorum. "Ama..." "Bütün bunlara gerçekten inanmıyorsun, değil mi?"

Gözlerinde endişeyle yüzümü inceliyor. Veronica'nın beni öldüreceğini düşündüğü için değil, bu velayet savaşında yanlış ata oynadığından aniden endişelendiği için. Jeremy son zamanlarda bana sık sık öyle bakıyor ve bunu Ezra'nın gözlerinde de görmek dayanılmaz geliyor.

"Ben..." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Sadece... çok korkutucu tesadüfler olduğunu hissediyorum, anlıyor musun? Biraz korkmuş olmam için beni suçlayamazsın..."

"Evet..."

"Ve Teddy'yi tekrar görmeyi o kadar çok istiyorum ki..."

Bir iki saniye sonra yüzü gevşer. "Bak, son zamanlarda stresli bir dönem geçirdiğini biliyorum, ama bunun seni etkilemesine izin veremezsin. Bu, düşündüğümüzden daha zor bir mücadele olacak, ama yine de sonunda her şeyin yoluna gireceğine eminim."

Konuşmaya çalışırsam gözyaşlarına boğulacağımı bildiğim için sessizce başımı sallarım.

Beni eve bırakıyor, ama eve vardığımızda arabamın aslında Jeremy'nin evinde olduğunu hatırlıyorum. Aslında beni oraya götürmesini istemek istiyorum, ama bugün benden yeterince sıkılmış gibi görünüyor. Yarın arabamı almak için Uber'i kullanacağım.

Evimin önüne park ettiğinde, son bir kez bana dönüp bakıyor. "Her şey yoluna girecek, Naomi. Bunu düzeltebileceğime söz veriyorum."

"*Zafer yolun sivri taşlarla döşenecek*," diyorum, geçen günkü şans kurabiyesini hatırlayarak.

O, küçük bir gülümsemeyi başardı. "Evet, öyle bir şey. Ve sonra her şey bittiğinde, birlikte bir karaoke partisine gideriz."

"Anlaştığ," diyorum.

Gölümsemesine karşılık vermeye çalışıyorum, ama bu kolay değil. Her şeyi mahvettim ve şimdi duruşma yapılana kadar birkaç hafta boyunca bebeğimi göremeyeceğim. Bu düşünce neredeyse dayanılmaz.

Umarım Ezra bu durumu düzeltebilir. Çünkü eğer düzeltemezse, ne yapacağımı bilmiyorum.

Gecenin çoğunu uyuyamadan geçirdim.

Bir ara uyanıp Teddy'nin odasına gidiyorum, küçük masasının üzerinde sergilenen taş koleksiyonuna bakıyorum, sonra peluş hayvanlarından birini elime alıp belli bir süre ağlıyorum. Sonra onun yatağında uykuya dalıyorum.

Sonunda uyandığımda, neredeyse öğle yemeği vakti gelmiş. Evde yiyecek pek bir şey yok ve markete gitmeyi düşünüyorum, ama sonra arabamın Jeremy'nin evinde olduğunu hatırlıyorum. Hala onu almam gerekiyor.

Buzdolabında bir şeyler bulup bir öğün hazırlayabilmek için ararken, telefonum bir uyarı ile titriyor. Yatağımdaki battaniyelerin arasına sıkışmış olan telefonumu bulmam biraz zaman alıyor. Bulduğumda ekrana bakıyorum ve hayatım altüst olmadan önce telefonuma bu hatırlatıcıyı eklediğimi hatırlıyorum:

Jeremy'nin Boston seyahati.

Jeremy'nin bu hafta Boston'a iş gezisi var. Bu öğleden sonra uçağa binecek. Bu da onun yokluğunda Teddy'ye kim bakacak diye merak etmeme neden oluyor. Dün olanlar yaşanmasaydı, bunu benden ister miydi? Sanmıyorum, çünkü bir gün öncesinden haber vererek bunu isteyemezdi. Belki gezisini iptal etmiştir. Ya da belki Rosita bu gece kalıyor.

Ya da belki de Teddy'ye bakması için Veronica'dan ricada bulunmuştur.

Benim oğluma yaklaşmama izin verilmezken *o kadının* oğlumla vakit geçirmesi düşüncesi... şey, bu neredeyse dayanabileceğimden fazla. Çılgılık atmak istiyorum.

Veronica, Teddy'yi sevmiyor. En iyi ihtimalle, Jeremy'ye ulaşmak için onu tolere ediyor. En kötü ihtimalle, o tehlikede olabilir. Simington çocuklarına zarar verecek bir şey yapmış değil ama

"Ama iyi haber şu ki," diyor, "aileni geri kazanmanın basit bir yolu var."

"Nasıl?"

"Tek yapman gereken, o kadın *senden* kurtulmadan önce *sen* ondan kurtulmak."

Omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti hissediyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim," diyor, "eğer o kadın ortalıkta olmazsa, o da seni terk etmez."

"Peki ne yapmam gerekiyor? Onu gitmesi için ikna mı edeyim?"

Burnunu çeker. "Bununla pek şansın olacağını sanmıyorum."

Haklı. "Peki ondan tam olarak nasıl kurtulacağım?"

Soruma cevap vermek yerine öksürmeye başlıyor. Göğsünün derinliklerinden gelen ıslak bir öksürük. Annem çok uzun süre sigara içti. Kim bilir daha ne kadar yaşayacak? Bir yıl içinde ölmüş olabilir. O zaman bana kim yardım edecek? Kimse annemden daha iyi sorun çözücü değildir. Bazen sinir bozucu olabilir, ama ona her şeyimi borçluyum.

"Bunu senin için halledemem," öksürüğünü kontrol altına aldıktan sonra bana diyor. "Artık değil. Artık sana kalmış."

Ne demek istediğini bilmiyorum. Uzun zaman önce bana yardım etmişti. Ama bu durumla alakası yoktu. Benden çok daha kurnaz olan Veronica'dan nasıl kurtulmamı beklediğini bilmiyorum. Jeremy'ye onun hakkında bildiğim her şeyi anlattım, o da benim hayal gördüğümü söyledi. Elimden geleni yaptım.

Ama bu artık sadece Jeremy ve benimle ilgili değil. Teddy ile de ilgili. Bana ne isterse yapabilir, ama küçük oğluma zarar vermesine asla izin vermeyeceğim.

Jeremy'nin iş gezisine çıkmış olabileceği öğleden sonra geç saatlere kadar bekledikten sonra arabamı almaya gittim.

Uber'e param yetmez, ama başka seçeneğim yok. Beni arabayla götürecek pek arkadaşım kalmadı. Dün olanlardan sonra Cora'dan kesinlikle isteyemem. Ezra'nın da mahkemede olduğuna eminim, olmasa bile şu anda benden bıkmış durumda.

Bu yüzden kendim oraya gidiyorum, eski mahallemize girerken giderek daha da depresifleşiyorum, Teddy'nin neredeyse elime ulaşacak kadar yakın olduğunu biliyorum ama onu göremiyorum. Ve hepsi Veronica'nın suçu.

Oğlumu o cadıyla yalnız bırakamam. Eğer o da oradaysa, ben... Şey, ne yapacağımı bilmiyorum. Ama onu onun insafına bırakmayacağım.

Uber şoförü beni Lexus'umun yanına bıraktı; parti günü sokak arabalarla doluydu, o yüzden evden pek de yakın sayılmaz. Arabaya binip daireme doğru yola çıktım, ama yolumun üzerinde o evin önünden geçmek zorundayım.

Düne kıyasla ev çok sessiz görünüyor. Garaj kapısı kapalı, ama Veronica'nın Jetta'sı araba yolunda park edilmiş. Üstelik Rosita'nın arabası yok. Teddy'nin bugün okuldan sonra dersi yok, bu da tahmin ettiğim gibi Veronica'yla evde olduğunu düşündürüyor. İkisi baş başa kalmışlar.

Ama sonra aklıma bir düşünce geliyor. Jeremy geçici koruma kararından haberdar, ama Veronica olmayabilir. Eve uğrayıp, Jeremy seyahatleyken Teddy'yi almam gerektiğini söylersem, buna çok kolay inanabilir. Ya da daha da iyisi, bebek bakıcılığından kurtulduğu için *mutlu* olur.

Sonra kulağımda Ezra'nın sesi duyulur: *Lütfen, önümüzdeki birkaç hafta boyunca*

Ama bu sorun olmaz. Veronica neler olup bittiğinden habersiz. Hatta, bahse girerim şu anda içeride *uyuşturucu* kullanıyordur. Jeremy şehir dışında ve bu, önümüzdeki birkaç hafta boyunca Teddy'yi görebileceğim son şansım olabilir. Veronica'ya onu almam gerektiğini söyleyeceğim ve yarın geri getireceğim.

Ancak bu plan tamamen kusursuz değil. Veronica'nın hemen telefonuna sarılıp Jeremy'ye ne yaptığımı anlatma ve onun çılgına dönme ihtimali var. Bu yüzden neden orada olduğumu açıklayacak bir bahaneye ihtiyacım var — iş o noktaya gelirse polise söyleyebileceğim bir şey.

Veronica'nın arabasının yanındaki araba yoluna giriyorum. Yürüyüş yolundan ön verandaya doğru aceleyle ilerliyorum, Teddy'yi göreceğim düşüncesiyle vücudum heyecanla titriyor. Dün onun doğum günü partisini kaçırmış olabilirim, ama yine de bu akşam birlikte harika bir gece geçirebiliriz.

Ancak kapıya varmadan önce çimlerin üzerinde duruyorum. Yürüyüş yolumuzu çevreleyen büyük taşlardan birini alıyorum ve elimden geldiğince üzerindeki tozu silkeliyorum. Eve gitmek için bir bahaneye ihtiyacım vardı ve şimdi bir tane buldum.

Teddy'nin kapıyı açacağını umarak zili çalıyorum. Ama tabii ki o değil. Kapıyı açan *Veronica*, her zamanki gibi kot pantolonu ve dar tişörtüyle, ipeksi saçları omuzlarına dökülmüş halde çok güzel görünüyor. Beni görünce güzel yüzünde temkinli bir ifade beliriyor, bu da işleri çok zorlaştıracığından endişelenmeme neden oluyor.

"Merhaba," diyorum neşeyle. Hem neşeli hem de rahat bir tavır takınmaya çalışıyorum. "Teddy'nin benim dairemde unuttuğu bir şeyi getirmek için uğradım." Taşı kaldırıyorum. "Bu onun yeni favori taşı. Bana özellikle buraya getirmemi söyledi."

Veronica başını yana eğdi. "Senin *hapiste* olman gerekmiyor mu?"

Hayır, hapiste olan sensin. Yüzümdeki gülümsemeyi koruyorum. "Dünkü olay tamamen bir yanlış anlaşılımdı. Ama Jeremy bana iş gezisine çıkacağını söyledi ve ben de Teddy'ye taşı getirmek için uğramak için iyi bir zaman olduğunu düşündüm. Ve buradayken, onu senden alıp sana biraz nefes aldırabilirim. Jeremy bana sorun olmayacağını söyledi."

Nefesimi tutuyorum, umarım iş gezisinin iptal edildiğini söylemez. Ama yüzündeki ifadeden, Jeremy'nin gerçekten gittiğini ve onun da tüm bu durumdan emin olmadığını anlayabiliyorum.

“O mu söyledi?” diye sordu şüpheci bir sesle. “Evet.”

“Ne zaman?”

“Aslında dün gece konuştuk. Sanırım Teddy'nin yükünü sana yüklemek istemedi.”

Bu sözleri söylerken kapıdan geçmeye çalışıyorum, ama Veronica vücudunu kaydırarak önümü kesiyor. “Bana bu konuda hiçbir şey söylemedi.”

“Ne diyeceğimi bilmiyorum.” Çaresizce omuz silkerim. “Benden bunu yapmamı istedi ve Teddy'nin benimle geçireceği akşamı kaçırmak istemeyeceğini biliyorum. Ve sen de onun bu yüzden ağlamasını istemezsin, değil mi?” Vurgulamak için taşı sallarım.

Beynindeki çarkların döndüğünü neredeyse görebiliyorum. Bana inanıp inanmamasını mı düşünmeye çalışıyor. Erkek arkadaşının çocuğundan kurtulmak istiyor, ama yanlış bir şey yapıp başını belaya sokmak da istemiyor.

Hadi ama Veronica. Bırak da oğlumu alayım.

“Bu pek mantıklı gelmiyor,” der sonunda. “Jeremy'yi arayacağım.”

Sonra arkasını dönüp eve geri giriyor, muhtemelen telefonunu almak için. Kapıyı yüzüme kapatamadan peşinden gidiyorum ve arkamdan kapıyı nazikçe kapatıyorum. Sonra aceleyle peşinden koşuyorum.

“Eminim hâlâ uçaktadır,” diyorum ona, sesimden çaresizliği gizlemeye çalışarak. “Telefonu cevaplayamayacaktır.”

“Uçuş bir saat bile sürmüyor,” diyor. “Eminim şimdiye kadar inmiştir.”

Telefonu sehpanın üzerinde. Eğer onu ararsa, Ezra ona yalan söylediğimi söyleyecektir. Sadece bu da değil, sahte taş bahanesiyle bile olsa, burada bulunmamla geçici koruma emrini ihlal ediyorum. Ezra bana aptalca bir şey yapmamamı söylemişti, ama yaptığım şey çok, çok aptalca. Bu, oğlumun velayetini kaybetmeme mal olabilir.

Veronica telefonunu sehpadan alır.

"Bekle," diye yalvarıyorum. "Ben... Haklı olabilirsin. Belki de yanlış anladım. Onu aramak zorunda değilsin."

Bana bir bakış atar. "Oh, kesinlikle onu arayacağım."

Tanrım, neden buraya geldim ki? Ezra benim için her şeyi *yoluna koyuyordu*, ama ben her şeyi mahvettim. Jeremy'ye neler olduğunu anlattığı anda, o da avukatına söyleyecek. Teddy'yi bir daha görebilirim kendimi şanslı sayarım. O bu telefonu yapmamalı.

Ama onu
durduramam. Değil
mi?

Elimdeki, avucumu tamamen dolduran taşa bakıyorum. Tamamen sıradan bir taş, oğlumu hiç heyecanlandırmayacak türden bir taş, ama büyük. Ve ağır.

Kendimi sorgulamaya fırsat bulamadan, onu başımın üstüne kaldırıyorum. Veronica telefonuyla uğraşırken, tüm gücümle onu kafasına indiriyorum. İçimde olduğunu bile bilmediğim bir güç.

Veronica anında yere yığılıyor, baygın. Olamaz.

Ne yaptım ben?

BÖLÜM II

NE YAPTIM BEN?

Veronica, eski evimin oturma odasının zemininde baygın bir şekilde yatıyor. Sağ elimde hâlâ o taş var. Üzerinde kan var, elimde de kan var, ama çok fazla değil. Kolayca yıkanabilecek kadar.

Onu öldürmüş olabileceğimden endişelenerek yanına diz çöküyorum. Ama göğsünün inip kalktığını açıkça görebiliyorum. Hâlâ hayatta. Ne yazık ki.

Hayır, öyle demek istemedim. Tanrım, onu *öldürmek* istemedim. Ben onun gibi değilim. Sadece Jeremy'yi aramasını engellemek istedim.

Ve bunu kesinlikle yapmamalıydım. Eve gelip Teddy'yi almaya çalışmamın sonuçları ne olursa olsun, Veronica'ya taşla saldırmamın sonuçları çok daha kötü olacak. Ezra bana hiç sevinmeyecek.

Şimdi ne

olacak?

"Anne?"

Teddy'nin sesi merdivenlerin üstünden geliyor. Olamaz. Durum daha da kötüye gidiyor. Buradan çıkıp, belki bir hırsız girip bunu yapmış gibi davranma şansı artık tamamen uçup gitti.

Ama belki bir çaresi vardır.

Merdivenlerin dibine doğru koşuyorum. Teddy hâlâ merdivenlerin tepesinde duruyor ve bana merakla bakıyor. Durduğu yerden, yerde yatan Veronica'yı göremiyor. Ve tek istediğim onu kollarıma alıp buradan uzaklaştırmak olsa da, bu işi hallederken onu odasına geri götürmem gerekiyor.

"Anne, buradasın!"

O kadar mutlu görünüyor ki, kalbim neredeyse parçalanıyor. Merdivenlerden aşağı koşmaya başlıyor, ama ben merdiven boşluğuna çıkıp yolunu kesiyorum. "Merdivenlerden aşağı inme. Odanda kalman gerekiyor."

Küçük yüzü buruşuyor. "Ama neden?"

"Çünkü ben... bir tabak düşürdüm ve tabak parçalanıp yere dağıldı." "Duyduğum gürültü bu muydu?"

Göğsüm sıkışıyor. "Evet. Yaralanmanı istemiyorum."

Teddy kaşlarını çattı, bu ifade onu birdenbire Jeremy'ye çok benzetmişti. "Neden buradasın? Babam Ronnie'nin bana bakacağını söylemişti."

"Planlarını değiştirdi."

"Neden?"

Tanrım, bu konuda bir şey yapmazsam bu sorular bir saat boyunca devam edecek. "Teddy," diyorum sessiz ve acil bir sesle. "Odana git ve maymun videoları izle."

Gözleri büyür ve anında sessizleşir. Ona bu uyarıyı o kadar nadir veriyoruz ki, bazen unutmuş olabileceğinden endişeleniyorum. Ama yüzündeki ifadeye bakılırsa, unutmamış. Kendini odasına kilitleyecek ve biri ona snickerdoodle yeme zamanının geldiğini söyleyene kadar dışarı çıkmayacak.

Artık Veronica'nın durumuyla huzur içinde ilgilenebilirim.

Veronica hâlâ yerde baygın yatıyor. Ne yapacağımı bilmiyorum. Buradan sıvışıp, belki de bunların hiçbirini hatırlamayacağını umabilir miyim? Ama elbette hatırlayacak. Kafasına iyi bir darbe aldı, ama sağlıklı bir yirmi sekiz yaşındaki beyni var. Eminim olan biten her şeyi hatırlayacak ve bilincini geri kazandığı anda Jeremy'ye anlatacak, ki bu her an olabilir.

Daha fazla zamana ihtiyacım var. Ne yapacağımı bulmam lazım.

Telefonu, yerde yattığı yerden yaklaşık 30 santim uzağa düşmüş. Ekran aydınlanıyor ve yüksek bir ses çıkarıyor. Az önce bir mesaj almış.

Telefonunu yerden alıp ekrandaki mesajı okudum. Tabii ki mesaj Jeremy'den gelmişti.

Uçaktan yeni indim. Senden cevapsız bir arama var. Her şey yolunda mı?

Ekranın kilidini açmadan cevap veremem. Ama görünüşe göre telefonun kilidini açmak için sadece parmak izi gerekiyor ve elini tam burada, kolayca ulaşabileceğim bir yerde tutuyorum. Gevşek elini kaldırıp başparmağını parmak izi okuyucusuna bastırıyorum. Telefon canlanıyor.

İlk iş olarak, giriş için şifre gerekmeyecek şekilde telefonu yeniden yapılandırıyorum. Artık Jeremy'nin endişeli mesajlarına cevap verebilirim. O endişelenip aramadan önce hızlıca bir mesaj yazıyorum:

Her şey yolunda! Yanlışlıkla aradım!

İyi. Teddy iyi mi?

Jeremy hakkında başka ne söylersem söyleyeyim, o iyi bir baba. Her şeye rağmen, mesajını okurken içim sızladı. En azından bu soruya vereceğim cevap dürüst olacak.

Teddy iyi! Yukarıda odasında oynuyor.

Tamam, harika. Akşam otelden ararım.

Sonra şöyle yazıyor:

Seni seviyorum.

Ugh, bu ikisi arasındaki konuşmaların tipik bir örneği mi? Birbirlerine ne kadar sevdiklerini mi söylüyorlar? Tanrım, buraya tam zamanında geldim.

Bunu daha başlangıcında kesmem lazım. Hemen şimdi. "Seni seviyorum" "Benimle evlenir misin?"e dönüşmeden önce.

Ama nasıl?

Belki bir şekilde Veronica'yı ikna edebilirim. Aslında bir koca ve çocuğun yükünü üstlenmek istemiyor. Tek istediği Jeremy'nin parası. Belki ona, bizi rahat bırakması karşılığında

Bizi rahat bırakması karşılığında bir tür maddi ödeme alacağı bir anlaşma önerebilirim. Onunla pazarlık yapma fikrinden nefret ediyorum, ama başka seçeneğim yok.

Ama yine de beni dinlemeyecek. Uyanır uyanmaz, hemen telefonuna uzanıp Jeremy'yi arayacak. Telefonunu saklasam bile, evden koşup bir komşuyu durdurabilir.

Hayır, bu konuyu düzgünce konuşma fırsatımız olduğundan emin olmalıyım. İstedikimi elde edene kadar onun dikkatini üzerimde tutmam gerekiyor.

Acaba Jeremy hâlâ koli bandını aynı yerde saklıyor mu?

KOLAY BANT tam da her zamanki yerinde, mutfağın yanındaki kilerde.

Gümüş renkli bant rulosuyla yanına döndüğümde Veronica biraz kıpırdanmaya başlamıştı, bu da kaybedecek bir saniyem olmadığı anlamına geliyordu. Ne yazık ki kiler nemli ve bant yapışkanlığını biraz kaybetmiş. Bu yüzden bileklerini birbirine bağlarken, kolayca kurtulmaması için bandı birkaç kez dolandırıyorum. Hâlâ oldukça sersemlemiş durumda, bu yüzden ayak bileklerini de fazla çaba harcamadan birbirine bağlayabiliyorum.

Ayak bilekleri ve bilekleri bağlı halde yerde yatan Veronica'yı inceliyorum. En azından bir yere gitmeyecek ya da telefon etmeyecek. Ama söyleyeceklerimi dinlemeye istekli olup olmayacağından emin değilim.

Rulodan daha küçük bir bant parçası koparıp dudaklarının üzerine yapıştırıyorum. Tamam, artık dinlemek *zorunda*.

Ama Teddy'nin aşağı inmeye karar vermesinden ya da yatak odasından konuşmamızı duymasından hâlâ biraz endişeliyim. Bu ev muhteşem, ama ses yalıtımı pek iyi değil. Teddy konuşmamızı duyarsa ne olacağını bilmiyorum ve dürüst olmak gerekirse, bilmek de istemiyorum. Veronica ile konuşacaksak, bu oturma odasında olamaz.

Sonra bakışlarım bodrum kapısına kayıyor.

Orası mükemmel olur. O da ses geçirmez değil, ama Teddy iki kat yukarıdan bizi asla duymaz. Veronica ile uzun uzun konuşabiliriz ve Teddy tek kelime bile duymaz.

Veronica çığlık atsa bile onu duymayacaktır.

Veronica yerde iniyor, ama gözleri hala kapalı. Hala neredeyse baygınken bunu yapmak daha iyi. Uyanıp direnmeye başladığında, her şey çok daha zor olacak.

Bodrumun kapısını açıyorum ve o tanıdık küf kokusu burnumu dolduruyor. Işığ ı açıyorum, ış ık sadece Jeremy'nin içki şişelerinin üzerindeki etiketleri okuyabilmesi için yeterli. Aslında bu mükemmel.

Peki şimdi Veronica'yı oraya nasıl indireceğim?

Benden uzun olmasına rağmen çok zayıf. Ayak bileklerinden tutup onu yerde sürükleyerek deneme yapıyorum ve aslında düşündüğümde daha kolay oluyor. Yine de sırtımı incitmekten biraz endişeleniyorum. Bilinci kapalı bir kad ını bodruma sürüklemek yirmili yaşlarımda çok daha kolay olurdu. Yaşlanmanın hiç beklemediğim bir başka dezavantaj ı daha.

Aslında merdivenlere geldiğimizde işler çok daha kolaylaşıyor, çünkü artık yerçekimi bana yardım ediyor. İlk başta, her basamakta kafasını çarpmamak için yavaş gitmeye çalışıyorum, ama sonra bunun iyi bir şey olabileceğini fark ediyorum. Uyandığında kafası ne kadar karışık olursa o kadar iyi.

Evin bodrum kat ı kısmen bitmiş durumda. Tek bir tavan lambası var ve bu da oday ı her zaman loş tutuyor, özellikle de pencere olmadığı için — ış ık, kaliteli şarabın düşmanıdır. Jeremy bir keresinde bana bu konuda ders vermiş, şarabın güneş ış ığı, sıcaklık ve nemden kolayca zarar gördüğünü, bu yüzden çok dikkatli saklanması gerektiğini uzun uzadıya anlatmıştı. Doğru sıcaklığı sağlamak için bir soğutma sistemi de kurdu; bu sistem, mahzeni her zaman ideal olan 55 derece sıcaklıkta tutuyor. Ancak şarabın yanı sıra, Jeremy'nin bourbon, İskoç viskisi ve rom gibi oldukça geniş bir içki koleksiyonu da var. Şarab ı çok seviyor, ama zor bir gün geçirdiğinde, Teddy'yi yatırdıktan sonra bir kadeh İskoç viskisi içmekten daha çok hoşlandığı bir şey yok.

Bunu biliyorum çünkü o benim kocam ve onu Veronica'nın asla sevmeyeceği kadar çok seviyorum.

Zemin ve duvarlardan biri bitmemiş, diğer duvar ise tamamen kahverengi tuğladan yapılmış. Duvarlara yaslanmış yaklaşık bir düzine şarap raf ı var ve çoğu dörtte üçü kadar dolu.

Mahzende hava soğuk, özellikle de üzerimde sadece ince bir sweatshirt olduğu için. Veronica sadece bir tişört giyiyor ve kollarında tüyler

. Soğuk hava onu da uyandırıyor gibi görünüyor, çünkü gözleri hala kapalı olmasına rağmen yine hafifçe inliyor.

Yerde baygın halde yatan ona bir an bakıyorum. Gerçekten çok *güzel—haksız* bir güzelliği var. Jeremy'nin ona aşık olması için onu tamamen suçlayamıyorum bile. Şey, tamam, evet, suçlayabilirim. Ama yine de. Mahzende ne tür bir anlaşılmaya varırsak varalım, hiçbir şeyin gerçekten değişmeyeceği hissine kapılıyorum. Jeremy onu istemeyi asla bırakmayacak çünkü, şey, şuna bir bak!

Onu ortadan kaldırmalısın.

Annemin boğuk sesi kafamın içinde bana sesleniyor. Veronica'nın kollarını ve bacakları bağlı halde yerde yatarken, onu öldürmenin neredeyse çok kolay olacağını fark ediyorum. Mutfaktan bir bıçak alıp göğsüne saplayabilirim ve ne olduğunu anlamadan ölür. İçimi, soğutma sisteminden kaynaklanmadığını düşündüğüm bir ürperti kaplıyor.

Tabii ki, bunların hepsi saçmalık. Ben katil değilim. Hayatımda başka ne yapmış olursam olayım — ve dürüst olmak gerekirse o *kadar da* kötü bir şey yaptığımı sanmıyorum — *bunu* kesinlikle asla yapmam. Veronica'yı öldürmeyeceğim.

Ama ya o kadar da güzel olmasaydı?

Acaba Jeremy makası hâlâ aynı yerde saklıyor mu?

YUKARIYA GERİ DÖNDÜĞÜMDE, mutfaktaki bıçak blokunda güzel bir çift kemik makası buluyorum. Onları pek kullanmadım, bu yüzden keskinler.

Bunlar mükemmel olacak.

Yine mahzene doğru yürüyorum. Oradaki ışığı açık bırakmıştım ama Jeremy'nin değerli şarapları yüzünden yine de pek bir şey göremiyorum. Okulda öğrettikleri gibi makası sağ elimle bıçak kısmından tutuyorum ve dik merdivenlerden aşağı iniyorum.

Merdivenlerin altına indiğimde, Veronica onu bıraktığım yerde, yerde yatıyor. Ama şimdi gözleri hafifçe aralanmış. Biraz sersemlemiş görünüyor, ama beni gördüğü anda gözleri tamamen açılıyor. Aniden son derece uyanık görünüyor.

İlk yaptığı şey, boğuk bir ses çıkarmak. Sonra daha yüksek sesli bir ses daha.

Çığlık atmaya çalışıyor.

"Merhaba, Veronica,"
diyorum.

Oturamıyor gibi görünse de, bir şekilde yanına dönmeyi başarır. Keşke onu daha iyi sabitleseydim. Aslında onu bir sandalyeye bağlamalıydım. Ama bodrumda sandalye yok. Sanırım buraya bir tane getirebilirdim, ama onu oraya kaldıracak gücüm var mı, emin değilim. Kesinlikle sırtımı incitirdim. Bugünün böyle geçeceğini hiç beklemediğimi düşünürsek, elimden gelenin en iyisini yapıyorum.

Ama sorun değil. Bilekleri ve ayak bilekleri birbirine bantlanmışken hiçbir yere gidemez. Ve Jeremy, tamamen farklı bir eyalette, güvenli bir mesafede.

"Sana bunu yaptığım için üzgünüm." Düşünceli bir şekilde çenemi ovuşturuyorum. "Aslında, *o kadar da* üzgün değilim."

Durumunun umutsuzluğu ona da farkına varmış gibi görünüyor ve gözleri korkuyla doluyor. Bağlarından kurtulmaya çalışıyor ama nafiye. Kurtulamaz.

"Eminim," diyorum, "böyle bir şeye sahip olmayı dilerdin."

Sonra makası, sapı avucumda kalacak ve bıçağı dışarı çıkacak şekilde çeviriyorum. O bıçağı görünce yüzü ölümcül bir şekilde soluyor ve şimdi, hiçbir faydası olmamasına rağmen, çırpınmaya ve çılgılık atmaya başlıyor.

Bana yaptıklarından sonra, yalan söylemeyeceğim, onun dehşetini izlemek bana bir tür zevk veriyor. Bu, onu o tek kullanımlık telefondan arayıp kulağına tehditler fısıldadığım zamankinden bile daha iyi. Jeremy beni terk ettiğinden beri tek bir gece bile düzgün uyuyamadım, o zaman neden o uyuyabilsin ki?

Onu buraya getirdiğimde, ikimiz arasında bir tür pazarlık yapma fikrim vardı. Ama şimdi o buradayken, onunla pazarlık yapmak istemiyorum. Ona para teklif etmek istemiyorum. Sadece yaptıklarının bedelini ödemesini istiyorum.

"Bana ne yaptığını anlamamı istiyorum." Gözlerimi ondan ayırmadan, yüzünde pişmanlık belirtileri var mı diye izliyorum. "Senin için bu sadece bir maaştı, ama benim için bu benim hayatım! Ailem!"

Gözleri yaşlarla doldu. Affetmesi için yalvarmasını duyabilmek için dudaklarındaki bandı yırtıp atmak istedim. Ama çok yaklaşırsam beni ısırmasından da korkuyordum.

"Benden *her şeyimi* aldın," diye devam ediyorum, onun anlaması için çaresizce. "Bütün hayatımı çaldın ve umrunda bile değil." Bir an durup makası daha sıkı kavriyorum. "Peki, umrunda olmasını *sağlayacağım*."

O kıvranıp geriye doğru kaymaya çalışırken ona yaklaşıyorum. Biraz ilerleme kaydediyor ama yetmiyor. Ayak bilekleri birbirine bağlıyken benden kaçamaz. Ona bir adım mesafedeyken yanına çömeliyorum. Kesinlikle dehşete kapılmış görünüyor.

Ne sinir bozucu biliyor musun? Korkudan bayılmak üzere gibi görünse bile, *inanılmaz derecede* güzel. Ona yaklaştığımda gözeneklerinin kocaman görüneceğini ya da ortaya çıkacak başka bir kusur olacağını umuyordum. Ama

tek kusur, Teddy'nin taşıyla vurduğum başının arkasındaki kurumuş kan.

Bu çok haksızlık. Sanki güzelliğini bir

kazanmış değil

ki.Skorun eşitlenmesi bana da izin verilmesi doğru olur gibi görünüyor.

“Biliyor musun,” diyorum ona, “Jeremy’nin senden hoşlanmasının tek sebebi görünüşün yüzünden. Eğer bu kadar güzel olmasaydın, bana bunu asla yapmazdı.”

Benden kurtulmaya çalışırken boğuk bir çığlık daha atıyor.

Uzun, simsiyah saçlarından bir tutam parmağımla okşuyorum. Göründüğü kadar yumuşak ve ipeksi. Saçlarını nasıl bu kadar yumuşak tutuyor? Makasla devam mı etmeliyim, yoksa ona saç bakımı tüyoları mı sormalıyım, bilemiyorum. Ama eminim ki benim için işe yaramazlar. Eminim ki sadece üstün saç köklerine sahip.

Hayat adil değil. Bu yüzden bazen skoru eşitlemek gerekir.

Saç tutamını parmaklarımın etrafına sarıp, o tekrar çığlık atana kadar gerginleştiriyorum. Makası alıyorum ve kafatasından milimetrelerce uzakta kesiyorum. Şimdi ağlıyor, porselen yanaklarından aşağı akan iri, ıslak gözyaşları döküyor. Ama durmuyorum bile — ikinci bir tutam yakalayıp onu da kesiyorum.

Veronica yerde şiddetle debelenmeye başlıyor, bu da saçını kesmeyi zorlaştırıyor. Başka bir tutamı parmaklarımın etrafına sıkıca sarıyorum ve o, başını o kadar sertçe sallıyor ki, saç telleri parmak uçlarımdaki kan dolaşımını kesiyor. Bunun beni durduracağını mı sanıyor gerçekten? Sinirlenerek dudaklarımı kulağına yaklaşıtıyorum ve “Kıpırdama, yoksa bu bıçak derine saplanacak” diyorum.

Veronica ağlamaya ve titremeye devam ediyor, ama sözümü dinliyor ve ben saçlarını mahvetmeye devam ederken kıpırdamıyor. Çok uzun sürmüyor bile; kesinlikle stil yerine işlevselliği tercih ediyorum. Makasla birkaç kez onu kesmeyi başarıyorum, bu da onun daha yüksek sesle çığlık atmasına neden oluyor. Ama sorun değil, çünkü burada kimse onu duyamaz.

Ve sonra işim biter. Veronica'nın muhtemelen yıllardır uzattığı muhteşem saçları, bodrumun zemininde düzgün bir yığın halinde yatmaktadır

. Saçları olmadan Veronica biraz kırpılmış bir koyuna benziyor. Kafa derisi çok solgun.

Yaptığım işi hayranlıkla izlemek için bir adım geri çekiliyorum. Saçları neredeyse tamamen gittiği için Veronica artık o kadar muhteşem görünmüyor ve geriye kalanlar kafa derisinin her yerine düzensiz tutamlar halinde çıkıntı yapıyor. Ve tabii ki, üstüne üstlük, hâlâ hıçkırıyor ve yüzü kızarmış ve lekelenmiş.

Ama en kötüsü ne biliyor musun?

Hâlâ çok güzel!

Jeremy ona bakıp artık onu istemediğine karar vermeyecek. Özellikle de ona onu *sevdiğini* yazan mesajlar gönderiyorsa. Bunu değiştirmek için kötü bir saç kesiminden çok daha fazlası gerekecek. Çok daha fazlası.

Düşünmem lazım.

"Geri döneceğim," diye söz veriyorum ona. "Kaçmayı aklından bile geçirme. Pişman olursun."

Veronica'yı bodrumda bırakıyorum; çığlık atıyor, hıçkırıyor, kendi saçlarının arasında kıvranıyor, uyarıma rağmen bağlarından kurtulmaya çalışıyor. Sorun değil, kaçamayacak. Yukarı çıktığımda, tam da telefonuna yeni bir mesaj geldiği sırada makası sehpaye atıyorum. Eğer bu da Jeremy'den gelen aşk dolu bir mesajsa, yemin ederim çığlık atacağım.

Ama telefonu elime aldığımda mesajın Jeremy'den gelmediğini görüyorum. Lola adında birinden gelmiş.

Peki bu konuda ne yapacaksın?

Ne hakkında? Geriye kaydırıp Lola ile olan konuşmalarını okumaya devam ediyorum ve mesajların çoğunu silmiş gibi görünüyor olsa da, son birkaç tanesi hala görünüyor:

Testi yaptırdım.

Ee? Ne sonuç ne çıktı?

Pozitif çıktı.

Midemde kötü bir his uyandı. Veronica'yı ailemden uzaklaştırmanın bir yolu olabileceğini düşünmüştüm, ama o hayal pencereden dışarı uçup gitti. Veronica, Jeremy'den ayrılmayacak. Artık ayrılmayacak.

Veronica hamile.

VERONICA HAMİLE.

Kocamın bebeğini taşıyor. Bunun nasıl olabileceğini bilmiyorum. Yani, evet, arkasındaki biyolojiyi anlıyorum. Ama ondan bir *bebek* isteyemezdi, değil mi? İsteyebilir miydi?

Şimdi ne yapacağım? Yeterli maddi ikna ile onu uzaklaştırabileceğime emindim. Ama karnında bir bebek büyüyorsa, biraz daha fazla ikna gerekebilir.

Ama bana umut veren şey, Lola'nın Veronica'ya bu konuda ne yapacağını sorması. Bu da, hamileliğinin büyük olasılıkla beklenmedik, hatta istenmeyen bir şey olduğu anlamına geliyor. Muhtemelen kazara hamile kalmıştır, çünkü yirmi sekiz yaşındaki vücudu o kadar doğurgan ki, oysa ben son beş yılımı doğurganlık tanrılarının bana ve kocama bir çocuk daha bahşetmesi için umutsuzca umut edip dua ederek geçirdim. Veronica'nın benim gibi banliyöde bir ev, sevgi dolu bir koca ve 2,4 çocuk gibi hayalleri olduğunu sanmıyorum. Muhtemelen çatlaklar istemiyordur.

Jeremy bebekten haberdar mı? Eğer haberdarsa, bu her şeyi değiştirir. Eğer haberdarsa, kesinlikle onunla evlenmek isteyecektir. Teddy'yi öğrendiğinde bizim evlenmemiz için ne kadar kararlı olduğunu hala hatırlıyorum.

Sonra aklıma geldi: Onların mesajlarına erişimim var.

Mesajları geriye doğru kaydırmaya başladığımda ellerim titriyor. O da çoğunu silmiş ve kalanlar oldukça masum. Çoğunlukla buluşma planları yapıyorlar. Birkaç tane daha "seni seviyorum" ifadesi var, ama Jeremy'nin her zaman ilk söyleyenin o olduğunu fark etmeden edemiyorum. Ve tabii ki, birkaç kez benden bahsediyorlar. Pek de olumlu bir şekilde değil.

Gerçi sanırım bu normal.

Ancak hamilelik testiyle ilgili hiçbir şey görmüyorum. Buna dair en ufak bir ipucu bile yok. Bu da bana onun bilmediğini düşündürüyor.

Sayfayı kaydırırken, ekranda Jeremy'den bir mesaj beliriyor:

Yaklaşık bir saat sonra Teddy ile FaceTime yapabilir miyim?

Aman Tanrım, artık biraz rahat versin artık! Teddy'nin yatma vaktinde yanında olmak istemesini takdir ediyorum. Nadiren çıktığı iş seyahatlerinde Teddy'ye iyi geceler demek için araması her zaman çok tatlı gelirdi. Teddy, babasına iyi geceler demeden uyumayı reddettiği için bu da çok yardımcı oluyordu. Ama bunu *şimdi de* yapmak zorunda mı?

Ama sonra bunun, onun gerçekte ne bildiğini anlamak için bir fırsat olabileceğini fark ettim. Bu yüzden cevap yazmaya başladım:

Evet, tabii ki. Belki bu gece daha sonra bu durumu nasıl ele alacağımızı konuşabiliriz.

Ekranda yazdığını gösteren baloncuklar beliriyor ve ben nefesimi tutuyorum. Biliyor mu?

Hangi durum?

Bilmiyor. Bu çok açık bir ipucuydu ama o bunu anlamadı. Hamilelik testinin pozitif çıktığını bilmiyor. Muhtemelen onun test yapmayı düşündüğünü bile bilmiyor.

Yine de onun şüphelenmesini istemiyorum, bu yüzden geri adım atmak için bir mesaj yazmaya başlıyorum, ama sonra ekranında ondan bir mesaj daha beliriyor.

Naomi'yi mi kastediyorsun? Çünkü bence bu konuda endişelenmemize gerek yok. Hardwick, partide yaptıklarından sonra mahkemede mahvolacağını söylüyor. Herkes onu gördü. O inek avukatı bile onu kurtaramayacak.

Dişlerimi sıkıyorum. Tamam, bu onun tarafından oldukça acımasızca bir davranıştı. Üstelik partide ben hiçbir şey *yapmadım*. *Hiçbir* şey yokken polisi arayan oydu. Ayrıca, benim "inek avukatımı" ciddi şekilde hafife alıyorlar. Kendimi durduramadan şu cevabı yazıyorum:

Aslında, belki de durumu yeniden düşünmeliyiz. Teddy'yi annesinden almalı mıyız, bilmiyorum.

Sen ne konuşuyorsun???? Naomi aklını kaçırmış! Onu onunla iki dakika bile yalnız bırakmak istemiyorum, velayetini vermeye ne demeli.

Belki de ona haksızlık ediyoruz.

Onunla beş yıl evli kaldım! İnan bana, onun nasıl biri olduğunu bilirim.

Bunu nasıl söyleyebilir? Birkaç ay öncesine kadar birlikte mutluyduk! Sanki beyni yıkanmış gibi.

Anlamıyorum Ronnie. Neden böyle söylüyorsun? Dün gece yeterince agresif olmadığımı söylüyordun, şimdi de ona adil davranmadığımızı mı söylüyorsun?

Biliyordum. Bu velayet savaşının arkasında Veronica'nın olduğunu biliyordum. Ona çocuk nafakası ödemesini istemediği için onu kışkırtan o. Başından beri oymuş. Ve sanırım Jeremy sonunda velayeti aldığı anda, Teddy'yi yolundan çekmek için bir yatılı okula gönderecekler.

Veronica'yı ikna etmenin o kadar kolay olmayacağı giderek daha açık hale geliyor. Eğer hamileyse, sadece bir çekle çekip gitmeyecek. Bahisler yükseldi.

Ondan kurtulmalısın.

Kafamdaki annemin sesini bir türlü kapatamıyorum. Ama Veronica'yı öldürmeyeceğim. Hayatımda başka ne yapmış olursam olayım, bu konuda bir sınır çizmeliyim. Cinayet yok. Bu *yanlış*.

Ama *bir şeyler* yapmam gerek. Veronica'nın ailemi benden çalmasına izin veremem. Onu durdurmak için ne yapacağımı bilmiyorum.

Daha önce doğru yoldaydım. Jeremy, Veronica'ya genç ve güzel olduğu için ilgi duyuyor. Genç olması konusunda bir şey yapamam ama diğerk kısmı...

Gözlerimi kapatıp, makasın bıçağını Veronica'nın porselen yüzüne dayarsam ne olacağını hayal ediyorum. Bıçağı cildinde defalarca gezdirirsem. Kusursuz yanakları. Pembe, cupid yayına benzeyen dudakları.

Hatta güzel gözleri.

İşimi bitirdiğimde, Jeremy onunla hiçbir şey yapmak istemeyecek. Evet, ona acıyacağı için ya da bebeğe bakmak zorunda olduğunu düşüneceğı için ona biraz para verebilir. Ama artık onunla yatmak istemeyecek. Kimse istemeyecek.

Dışarıdan da içinden olduğu kadar çirkin olacak. Evet, bu iş çok iyi sonuç verecek.

Makası tekrar elime alıp bodrum kapısına doğru ilerliyorum.

AŞAĞIYA GERİ DÖNDÜĞÜMDE, Veronica düşündüğümde daha fazla ilerleme kaydetmişti.

Bir şekilde oturur pozisyona geçmeyi başarmış ve bodrumun bir ucundan diğer ucuna kadar sürünerek gitmiş. Henüz merdivenlere çıkmamış, ama onu yakalamamış olsaydım, bir sonraki hamlesinin bu olacağını tahmin edebiliyorum.

"Veronica," diyorum uyarıcı bir sesle. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

Gözlerinde korku dolu bir bakış var. Gerçekten de hiçbir sonuçla karşılaşmadan bu işten paçayı sıyracağını düşünmüş.

Ve şimdi bedelini ödeyecek. Kocasından tarafından on yıldan fazla daha genç bir kız için terk edilen her kadın için acı çekecek. Velayet davasında çocuğunu elinden alınan her anne için acı çekecek. Veronica'yı hepimiz için ibretlik bir örnek yapacağım.

Bunu eğlence için yapmıyorum, ama içimden bir parçanın bundan zevk almayacağını söyleyemem.

Öncelikle onu merdivenlerden uzaklaştırmam lazım. Daha önce çok işe yaradığı için, ayaklarından tutup odanın diğer ucuna sürükledim. Bana tekme atmaya çalışıyor ama ayak bilekleri birbirine bağlı olduğu için bunu yapması zor. İtiraf etmeliyim ki, sandığımdan daha mücadeleci. Ama içimden bir ses, bundan sonra olacakların onun direncini büyük ölçüde kıracağını söylüyor.

Düşük bir inilti çıkarır, bunun nedeni bitmemiş zeminin çok rahatsız olması mı, yoksa kaybettiğini bilmesi mi, emin değilim. Sonunda bacaklarını mahzenin diğer ucuna, şarap raflarına daha yakın bir yere bırakırım. Burası mükemmel bir yer.

Sonra makası kaldırıyorum.

Veronica elimdeki bıçağa bakıyor ve elinden geldiğince çığlık atmaya çalışıyor. Çıkar çıkmaz sesi o kadar boğuk ki, neredeyse komik geliyor. Muhtemelen onu öldüreceğimi düşünüyor, ama öldürmeyeceğim. Gerçi bu iş bittiğinde, keşke öldürseydim diye düşünebilir.

Ancak kesin olan bir şey var: Kocama bulaştığı için çok pişman olacak.

Elimdeki makasın bıçağını kaldırarak üzerine çöküyorum. Muhtemelen gözlerinden başlamalıyım, çünkü onu kör ettikten sonra buradan kendi başına asla çıkamaz. Ama öte yandan, bunu yaparsam bayılabilir. Bayılıp her şeyi kaçırmasını gerçekten istemiyorum. Daha da kötüsü, izleyemeyecek.

Sonra, bir sonraki hamlemi düşünürken, kapı zili çalar.

İlk aklıma gelen, Jeremy olduğu, ama bu mantıklı değil çünkü Boston'a indiğini mesaj atmıştı, ayrıca neden kapı zilini çalsın ki? Kapıyı açıp içeri girerdi. Yani o olamaz.

Peki kim olabilir?

İçgüdülerim zili görmezden gelmemi söylüyor. Belki bir paket teslimatıdır? Kim olursa olsun muhtemelen gidecektir.

Ama sonra zil yine çaldı, ardından kapıya şiddetli bir şekilde vurma sesi geldi.

Harika.

Tamam, kim olduğuna bir bakacağım. Gürültü duydukları için meraklı bir komşunun polisi aramasını istemem. Kim olursa olsun, belki onlardan çabucak ve kolayca kurtulabilirim, sonra da burada yapmam gereken işe geri dönebilirim. Sonuçta, acele etmek istemiyorum.

Veronica, ondan uzaklaşmaya başladığımda rahatlamaktan bayılacak gibi görünüyor. Ama planımdan vazgeçtiğimi düşünüyorsa, aklını kaçırmış demektir. Bir süreliğine kurtuldu, ama bu uzun sürmeyecek.

Merdivenlerden çıkıp evin birinci katına geri dönüyorum. Bodrumdan çıktığımda, arkamdaki kapıyı dikkatlice kapatıyorum. Kapının yanında durursanız, Veronica'nın boğuk protestolarının sesini zar zor duyabilirsiniz, ama kesinlikle ön kapıdan değil.

Orada kim olduğunu, varlığımı fark ettirmeden görmek umuduyla sessizce ön kapıya süzülürüm. Her kim ise, hala kapıyı yumrukluyor

ve pes etmeye niyeti yok gibi görünüyor. Sonra bir ses bağılıyor:
"Naomi! Naomi, orada mısın?" Aman
Tanrım. Bu *Ezra*.

EZRA BURADA NE ARİYOR? İşten çıktıktan sonra daireme uğrayabileceğini düşünmüştüm, ama neden *buraya* geldiğini anlamıyorum.

"Naomi!" diye kapıdan bağılıyor. "Araban garaj yolunda! İçeride misin?"

Kahretsin.

Nefesimi tutarak, vazgeçmesini umarak bir dakika kadar öylece duruyorum, ama o kapıyı vurmaya devam ediyor. Gitmeyeceği belli ve yakında komşuların dikkatini çekecek. En iyisi kapıyı açıp, neden burada olduğuma dair makul bir açıklama bulmaya çalışmak. İnanmayabilir, ama o benim avukatım ve beni ihbar edeceğini sanmıyorum.

Umarım.

Ezra'nın endişeli yüzünün bana baktığını görebilecek kadar kapıyı aralıyorum. "Merhaba," diyorum.

"Naomi." O kadar şaşkın görünüyor ki, neredeyse ona sarılmak istiyorum. "Burada ne işin var?"

"*Sen* burada ne arıyorsun?" diye karşılık veriyorum.

Kapıyı tamamen açmak için itiyor ve ben de ona izin vermek zorundayım. Eve giriyor, etrafına temkinli bir şekilde bakınıyor, kaşlarının arasında derin bir çizgi var. Hâlâ bugün mahkemede giydiği ucuz takım elbiseyi giyiyor ama ceketini çıkarmış, kravatını da gevşetmiş.

"*Seni* arıyordum," diyor fısıldayan bir sesle. "Mahkemedeki işimi bitirdim ve sonra her şeyin yolunda olup olmadığını görmek için evine gittim. Ama orada değildin, sonra arabanın muhtemelen burada olduğunu hatırladım, bu yüzden onu almaya gittiğini düşündüm

. Ben de bekledim, ama geri dönmeyince burayı kontrol etmem gerektiğini düşündüm. Sonra da arabayı gördüm..."

"Evet," diye onaylıyorum. "O benim arabam."

Giriş holüne göz gezdirerek, benden başka birinin daha burada olup olmadığını anlamaya çalışıyor. Veronica'nın yardım çağırmaya çalıştığını duymasını istemediğim için, onu evin içine daha fazla sokmaya korkuyorum.

"Anlamıyorum," diyor. "Neden buradasın? Jeremy nerede?" "İş seyahatinde," diyorum, en azından ona

. Ezra'nın benim için yaptıklarından sonra ona yalan söylemekten suçluluk duyuyorum. "Boston'da."

"Oh." Bana bakıyor, daha fazla açıklama bekliyor. Ben açıklamayınca, "Peki neden buradasın?" diyor.

"Şey, o yokken Teddy'ye göz kulak olmamı istedi."

"Jeremy, Teddy'ye göz kulak olmanı mı istedi?" Kaşlarını çatı. "Dün geçici koruma emri çıkardı, sonra bugün de sana *bakıcılık yapmanı* mı istedi? Bu pek mantıklı gelmiyor."

Omuz silktim. "Sanırım çaresizdi."

Ezra, yüzümde gerçeğe dair ipuçları arıyor. Bana kesinlikle inanmıyor. Onun hakkında ne dersiniz deyin, gerçekten zeki bir adam ve bunun mantıklı gelmediğini biliyor. Ama bana inanmasa da sorun değil. Bu evde gerçekte neler olup bittiğini bilmediği sürece.

"Her neyse," diyorum, "uğradığın için teşekkür ederim, ama ben iyiyim. Başka bir zaman konuşalım."

Elimi omzuna koyup onu nazikçe kapıya doğru yönlendirmeye çalışıyorum. Bir an duruyor, sonra çok isteksizce bunu yapmama izin veriyor. Kalbinde bir şeylerin ters gittiğini biliyor olmalı, ama bana inanmayı o kadar çok istiyor ki. Ve muhtemelen onu ön kapıdan sorunsuz bir şekilde dışarı çıkarabilirdim, ama tam o anda gerçek çılgınlıklar başlıyor.

Şu ana kadar Veronica'nın çılgınlıkları, ağzına yapıştırdığım koli bandı sayesinde bastırılmıştı. Ama o bandın yapışkanlığının büyük ölçüde azaldığını *biliyordum* ve o da onu çıkarmış olmalıydı, çünkü artık sesini yüksek ve net bir şekilde duyabiliyordum. İkimiz de duyabiliyorduk.

"İmdat!" diye bağıyor. "Lütfen yardım edin!"

Ezra'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Naomi? Ne oluyor?"

Artık beni kapıya doğru yönlendirmeme izin vermiyor. Yönünü değiştirip oturma odasına geri dönüyor, orada Veronica'nın çığlıkları giderek yükseliyor. Ancak sesin nereden geldiğini tam olarak anlayamıyor.

"Bu *da* ne?" Paniklemiş görünüyor. "Neler oluyor, Naomi?"

"Bak," diyorum, etrafına daha fazla bakmasını engellemek için önüne geçiyorum. "Bu... Ben yanlış bir şey yapmadım. Bu sadece..."

"YARDIM EDİN!!!!!"

Tanrım, neden susmuyor? "Ezra, lütfen... bir saniye bekle..."

Ama Ezra artık beni dinlemiyor. Seslerin geldiği yönü tespit etti ve şimdi bodrum kapısına doğru ilerliyor. Ama ben daha hızlıyım ve önüne atlayarak yolunu kesiyorum.

Çığlıklar yoğunlaşırken bana gözlerini kısarak baktı. "Çekil."

"Ezra..."

"Hemen. Şimdi."

Yüzündeki ifadeden, kapıdan uzaklaşmazsam beni zorla çekip alacağını anlıyorum. Bu yüzden kenara çekiliyorum ve kapı kolunu çevirmesine izin veriyorum.

Merdivenlerden kulakları sağır eden bir çığlık yükseldiğinde aniden durur. Ses artık o kadar yüksektir ki, nereden geldiğine dair hiçbir şüphe yoktur. Bana inanamayan bir bakış atar ve sonra merdivenlere döner.

Bu gerçekten çok kötü. Ezra, Veronica'yı bağlı halde bulduğunda polisi aramak zorunda kalacak. Ve bu sefer beni hapse götürdüklerinde, bir daha kefaletle serbest bırakmayacaklar. Oğlumun velayetini alma şansımı tamamen mahvettim. Bundan sonra onu bir daha görebilirim şanslı sayılırım.

Ezra neden buraya gelmek zorundaydı ki? Her şeyi mahvetti.

Bunu düzeltmenin tek bir yolu var. Onun polisi aramasını ve beni hapse attırmasını engellemenin tek bir yolu var. Oğlumu elimde tutmanın tek bir yolu var. Bunu yapmak istemiyorum, ama elimde kalan tek seçenek bu.

Bu yüzden Ezra merdivenlerden bir adım bile atamadan,
ellerimi sırtına koyup tüm gücümle itiyorum.

EZRA SERT BİR ŞEKİLDE DÜŞTÜ.

Korkuluğa tutunmamıştı ve ben onu hazırlıksız yakaladım. Kimse merdivenlerden itilmeyi beklemez tabii, ama ayakları yere olabildiğince sağlam basmıyordu. Ayrıca, çalışırken bu kadar çok öğünü atlamamalıydı. Eğer 25 kilo daha ağır olsaydı, o şekilde düşer miydi, emin değilim.

Dik merdivenlerden aşağı yuvarlanması sonsuza kadar sürmüş gibi geliyor. İzlemeye bile dayanamıyorum. Yuvarlanırken, kemik kırılma sesi gibi yüksek bir çatırtı duyuyorum — ya da belki birkaç kemik — ve sonunda merdivenlerin dibine ulaştığında, mide bulandırıcı bir gümbürtü geliyor. Ancak o zaman bakmaya cesaret edebiliyorum.

Ezra merdivenlerin dibinde yüzüstü yatar. Uzuvarları etrafa dağılmış durumda ve sağ bacağı doğal olmayan bir açıyla bükülmüş. Ve çok, çok hareketsiz.

Veronica merdivenlerden yuvarlanırken çığlık atmayı kesmişti. Ama Ezra yere çarptığı anda, sanki onu umursuyormuş gibi ağlamaya başladı. *Bu senin suçun!* diye bağırarak istiyorum ona. Eğer çenesini kapalı tutsaydı, o da giderdi ve bunların hiçbirisi olmazdı.

Merdivenlerden yavaşça aşağı süzülüyorum, neredeyse en alta inmekten korkuyorum. Aşağı inerken, Ezra'nın başının etrafında yayılan koyu kırmızı bir kan gölüsü fark ediyorum. Ve hiç kıpırdamıyor.

Göğsü bile hareketsiz görünüyor.

Ölmüş. Kesinlikle ölmüş. Bir doktor olarak bunu bilmeliyim.

Başımı çevirip Veronica'ya bakıyorum. Bir şekilde dudaklarındaki koli bandını çıkarmayı başarmış, ama bir parçası hala ağzının köşesinde asılı duruyor. O kadar çok ağlıyor ki nefes almakta zorlanıyor.

"Ağlamayı kes!" diye bağıryorum ona. "Hepsi senin suçun!"

Gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü kaldırıp bana bakıyor. Daha önce gözlerinde sadece korku görüyordum, ama şimdi farklı bir şey görüyorum.

Nefret. Kaynayan bir nefret.

Bana ilk kez bu şekilde baktığını görüyorum. Anlamıyorum. Neden *benden* nefret *etsin ki*? Benim için değerli olan her şeyi çalan o! Benim tek yaptığım ona saç kesmekti. Elbette, bundan çok daha fazlasını yapmayı planlıyorum, ama bu onun *benden korkması* için bir sebep, nefret etmesi için değil. Birkaç ay sonra, aynada mahvolmuş yüzüne baktığında benden nefret edebilir.

Şimdi konuşmaya çalışıyor, ama hıçkırıklar arasında nefes almakta zorlandığı için konuşmakta zorlanıyor. "Sen... onu... çaldın..." diye mırıldanıyor.

Neden bahsediyor? Jeremy'yi *ondan mı* çaldım? Hala eroinden kafası güzel olmalı. "Jeremy'yi çalmadım," diye karşılık veriyorum. "Sen onu benden çaldın!"

Bana öfkeyle dolu bir bakış daha atıyor, ben de irkiliyorum. "Jeremy değil," diyor.

Kafam karışmış bir şekilde başımı sallıyorum. "O zaman kimden bahsediyorsun?"

"Benim... benim oğlum!"

Şimdi ona bakma sırası bende. Gözlerimiz kilitlenir ve o bakışlarını kaçırmayı reddeder.

Olamaz. Bu, hayal ettiğimden bile daha kötü. Artık onu gerçekten öldürmek zorundayım.

BÖLÜM III

VERONICA

Eğer bugün bu şarap mahzeninde ölürsem, Naomi Roth hakkında bilmeniz gereken üç şey var.

Birincisi, o bir yalancı.

İkincisi, başıma gelen en kötü şeyin sorumlusu o.

Ve üçüncüsü, eğer beni öldürmezse, çok büyük bir hata yapıyor demektir.

ALTı YIL ÖNCE

ANNELİK İNSANI DEĞİŞTİRİR.

Bunu iyi bilirim. Neredeyse iki saattir anneyim.

Bugün sabahki halimden tamamen farklı bir insan gibi hissediyorum. Şimdi kollarımda, Dominic adını verdiğim erkek bebeğimi kucaklıyorum. Futbol topu büyüklüğündeki minik vücudu, arkadaşım Lola'nın getirdiği battaniyeye sarılmış durumda ve neredeyse saydam olan göz kapakları kapalı, uykusunda hiçbir şeyi emmeden uyuyor.

Sancılar başladığında Lola'nın bu kadar çabuk gelmesi benim için büyük şans oldu. Günümüzde pek çok kadın hastanede doğum yapıyor gibi görünüyor, ama Clay ve benim ne paramız ne de sigortamız var. Hamileliğim boyunca bir kez bile doktora gitmedim, ama doğum öncesi vitaminleri hakkında araştırma yaptım ve her gün aldım. Lola, bebek doğurtma konusunda derinlemesine araştırma yaptı ve işini çok iyi yaptı. Hastaneye ihtiyacımız olmadı.

Ayrıca, hastaneye gidersek Dominic'i benden almaya çalışacaklarından endişeleniyordum. Bana ve Clay'e bir bakış atıp, yetersiz ebeveynler olduğumuza karar vereceklerdi.

Adil olmak gerekirse, zorluklar yaşadık. On altı yaşında evden kaçtım çünkü babamın beni dövmesinden ve annemin onu durdurmak için hiçbir şey yapmamasından bıkmıştım. Beni bulmak için pek çaba göstermediler; muhtemelen benden kurtuldukları için rahatlamışlardı. Arkadaşlarımla kanepelerinde ve sokakta uyumak arasında gidip gelirken, uyuşturucu hayatımın içine düştüğü karmaşadan bana kısa bir nefes aldırdı.

İki yıl sonra Clay ile tanıştım. Sokakta tanıştığım diğer bazı sapıklara kıyasla iyi bir adamdı, ama durumumdan çok da iyi değildi. İkimizin de sabıka kayıtlarında uyuşturucu suçları vardı, bu da ikimiz için de iyi maaşlı bir iş bulmayı

ve içinde yaşadığımız çukurdan çıkmamızı zorlaştırıyordu. Dört yıldır birlikteyiz ve hamile kalmak kesinlikle planımızın bir parçası değildi, ama tamamen beklenmedik bir şey de değildi. Prezervatif kullanmaya çalıştık, ama ikimiz de kafamız güzelken işler bulanıklaşıyordu.

Ve dürüst olmak gerekirse, ikimiz de eskiden *çok sık* kafayı bulurduk.

Daha önce, yirmi yaşlarındayken bir kez hamile kalmıştım. İlk başta heyecanlanmıştım, ama sonra çok kanamam oldu ve kendimi kaybettim. Tekrar hamile kaldığımda, aynı şeyin olacağını düşündüm. Karnım belirginleşene kadar bebek sahibi olacağıma bile tam olarak inanmıyordum.

O zaman işlerin değişmesi gerektiğini anladım.

Öncelikle, artık kafayı bulmayacaktım. Artık bir anne olduğuma göre, o hayatla işim bitmişti. Bir süredir kendimi toparlamaya çalışıyordum, ama kollarımdaki bu küçük varlığın verdiği motivasyondan daha fazlasını hiç hissetmemiştim.

Hayatını mahvetmeyeceğim, kollarımdaki minik bebeğe içimden söylüyorum.

"Çok güzel," diyor Lola.

En yakın arkadaşım yatağımın yanındaki puf koltuğunda oturuyor. İki saat süren ıkınma sırasında bacağımı yukarıda tutmaktan yorgun görünüyor, ama benim kadar yorgun değil. Yüzü hala terden parlıyor ve kahverengi çizgilerle süslenmiş düz siyah saçları at kuyruğu şeklinde toplanmış. Beni hastaneye gitmeye ikna etmeye çalıştı, ama ben kesinlikle olmaz dedim, o da bunu sorun etmedi. Eğer istediğim buysa, benimle birlikte olacağını söyledi.

"Onun vaftiz annesi olur musun?" diye soruyorum ona.

Kız kıkırdar. "Onun vaftiz annesi nasıl olurum?"

"Tek yapman gereken evet demek," diyorum. "O zaman vaftiz annesi olursun. Dominic'in vaftiz annesi."

"Tören falan yok mu?"

"Hayır."

"Peki, tamam o zaman," diyor. "Evet!" Düşünceli bir şekilde başını eğiyor. "Onun da bir vaftiz babasına ihtiyacı var mı?"

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum. Ebeveynlik konusunda pek bilgim yok. Bebek sahibi olan tek bir arkadaşım var ve o da sonunda bebeğini başkasına verdi. Ama ben Dominic'i başkasına vermeyeceğim.

Ölmeyi tercih ederim. "Clay'e, vaftiz babası olmasını istediği bir arkadaşı olup olmadığını soracağım."

"Onu bir doktora da götürmen lazım," diyor Lola. "Yani, bebek doktoru. Bir çocuk doktoru."

Haklı. Dominic'in bir çocuk doktoruna ihtiyacı olacak. Sanırım aşı falan olması gerekiyor. Pahalı olacak ama ona ihtiyacı olan her şeyi vermek istiyorum. Bu da Clay ve benim iş bulmamız ve sağlık sigortası yaptırmamız gerektiği anlamına geliyor. Ama evlenirsek, ikimizden sadece birinin iyi bir sigortası olan bir işi olması yeterli.

Ama Clay ile evlenmek konusunda emin değilim. Yani, onu seviyorum. Uzun süredir birlikteyiz ve başka biriyle olmayı hayal edemiyorum. Ama o bana teklif etmedi ve bunu ilk ben önermek bana tuhaf geliyor. Bu kadar geleneksel olduğumu bilmiyordum, ama görünüşe göre bir erkeğin diz çöküp bana yüzük sunması gerekiyor.

Sanki işaret almış gibi, Clay kollarında paketlerle dolu olarak yatak odasına daldı. Ben ve Lola gibi o da yorgun ve terli görünüyordu, çünkü ben ıknırken diğer bacağımı tutuyordu. Dağınık kahverengi saçlarında hâlâ sevdiği mavi saç boyasının izleri var, ancak bir süredir boyamamış. Her şeyi yere bırakıp gururla, "İstediğin her şeyi aldım," dedi.

Gerçekten bir bebeğim olacağına hiç inanmamıştım, bu yüzden tamamen hazırlıksızdık. Bebek bezi yoktu. Bebek kıyafeti yoktu. Bebeğin uyuyacağı bir yerimiz bile yoktu. Onun için aldığım tek şey, şimdi fark ettiğim kadarıyla kendisi kadar büyük olan bir bebek fil oynuyordu.

Yatakta daha dik oturuyorum, uyuyan Dominic'i rahatsız etmemeye çalışıyorum. "Araba koltuğunu aldın mı?"

"Evet. Tamamen takıldı."

Her şeyin ne kadara mal olduğunu sormaya korkuyorum. Bankada fazla paramız yoktu ve bu bizi iflas ettirmiş olabilir.

"Yılın babası." Lola, Clay'e göz kırptı. "Neyse, ben eve gidip biraz dinleneceğim. Yarın seni kontrol edeceğim, *mamacita*."

Lola kalktığında, Clay onun yerine puf koltuğa çöküyor. Kendini bırakıyor, göz kapakları hafifçe sarkıyor. Hepimiz için uzun bir gün oldu

ama onun uyanması gerekiyor. Artık ikimiz de ebeveyniz ve konuşmamız gerekiyor.

"Clay," diyorum.

"Ee?"

Yirmi dört yaşında — benden iki yaş büyük — ama bazen çok genç görünüyor. Fasulye gibi uzun ve sıska ve yıllar önce çıkmaya başladığım yirmi yaşındaki gençten pek de farklı değil. Geçmiş benimkinden tamamen farklı. İyi bir aileden geliyor ve on altı yaşında bir kayak kazası geçene kadar nispeten normal, mutlu bir hayatı vardı. Sağ bacağı paramparça oldu ve iyileşirken ağrı kesicilere bağımlı hale geldi. Bacağı tamamen iyileştiğinde bile bırakmadı ve kısa sürede eroinin oksikodondan daha iyi bir kafayı verdiğini keşfetti. Bir anda, üniversite ve tıp fakültesi için yaptığı tüm planlar suya düştü. Ailesi ona yardım etmek için çaresizce uğraştı, ancak özellikle şiddetli bir tartışmanın ardından onu evden attılar. Her şeye sahip bir aileden geliyordu, ama tanıştığımızda benim gibi hiçbir şeyi yoktu.

Ancak o zamandan beri işler değişti. Ne kadar zor olursa olsun, oğlumuzun hatırı için hayatımızı düzene sokmalıyız. Biz *ebeveyniz*. Artık büyümek ve sorumluluk almamızın zamanı geldi.

"Temizlenmemiz gerekiyor," diyorum

ona. "Evet, katılıyorum."

Bunu daha önce de konuşmuştuk. Birçok kez. Bir balon dolusu eroinle yakalandıktan sonra, "Bu kadar, bitti" demiştim. Ama arzularım her zaman galip geldi ve bir ay sonra tekrar kullanmaya başladım. Clay'in durumu daha da kötü. O, *uyuşturucu satarken* yakalandı ve bir süre hapishaneye girmek zorunda kaldı. Tıpkı benim gibi, bir daha asla demişti, ama çıktığında iş bulmak o kadar zordu ki vazgeçti. Bulabildiği işler genellikle kayıt dışı ve hâlâ uyuşturucu satıyor olsa da şaşırmam.

"Bu sefer ciddiylim," diyorum ona sert bir sesle. "Bir daha asla hiçbir tür uyuşturucuya dokunmayacağım ve senin de aynısını yapacağına söz vermeni istiyorum."

Bana şaşkınlıkla bakıyor. "Ronnie..."

Dominic'i göğsüme daha sıkı sıkı sarıyorum. "Bana söz vermelisin. Çünkü vermezsen, ben gideceğim ve

. Bunun onun hayatının bir parçası olmasına izin vermeyeceğim.”

Clay benden Dominic'e bakıyor ve gözleri yaşlarla doluyor. "Tamam, Ronnie. İkiniz için her şeyi yaparım. Artık hayatım sizsiniz. Ve..." Puf koltuğundan kalkıp, boş elimi kendi eliyle tutmak için uzanır. "Eğer beni kabul edersen, ben... Yani, bence biz..." Yatağın üzerinde kıpırdanır, yüzünde gergin bir gülümseme vardır. Sonra, hiç haber vermeden, bir dizinin üzerine çöker. "Benimle evlenir misin, Ronnie?"

Dominic'i bu kadar sıkı tutmasaydım, onu düşürebilirdim. Elbette, evlilik fikri kafamın bir köşesinde dolaşıyordu, ama bir evlilik teklifi beklemiyordum — en azından şu anda.

"Şu anda cevap vermek zorunda değilsin," der ve hızla ayağa kalkar. "Ama dediğim gibi, sen ve Dominic benim her şeyimsiniz ve resmi olarak bir aile olmak istiyorum. Henüz bir yüzüğüm yok, ama..."

Bu soruyu beklemiyor olsam da, cevabımdan hiç şüphem yok. "Evet. Tabii ki seninle evlenirim."

"Gerçekten mi?" Yüzündeki şaşkınlık beni güldürmeye yetiyor. "Vay canına. Tamam, şey, bu... bu harika. Seni çok seviyorum, Ronnie, ve... ve biraz paramız olunca sana o yüzüğü alacağım."

"Bana yüzük alman gerekmez," diyorum ona. "Ama bir iş bulman gerek. Dominic'i çocuk doktoruna götürebilmemiz için sosyal hakları olan *gerçek* bir iş."

"Hemen aramaya başlayacağım," diye kabul ediyor.

Clay yanıma yatağa girer. Ona uyuyan bebeği veririm ve o, gözlerinde büyük bir sevgiyle Dominic'e bakar. Clay'in bunu başarabileceğine inanmak istiyorum. İyi bir baba ve iyi bir koca olabileceğine inanmak istiyorum. Ama eğer yapamazsa, oğlum için yapmam gerekeni yapmaktan çekinmeyeceğim.

ANNE OLMAK HARİKA. İnanılmaz bir şey. Eşsiz bir deneyim.

Aynı zamanda kelimelerle anlatılamayacak kadar yorucu.

Dominic iki haftalık. Bazen uyuyor. O birkaç saat çok güzel. Ve onu emzirmeyi çok seviyorum. Bu, şimdiye kadar yaşadığım en büyük mutluluk olabilir. Ama emzirmiyor ya da uyumuyorsa, çığlık atıyor.

Ve o kadar minik olmasına rağmen, sesi çok yüksek.

Son yirmi dört saatte, sadece birer saatlik aralıklarla uyuyabildim. Clay yardım etmeye çalışıyor, ama onu tamamen sakinleştirebilen tek kişi benmişim gibi görünüyor. Gerçi şu anda *hiçbir* şey işe yaramıyor gibi görünüyor. Clay ve ben onu birbirimize devredip duruyoruz, ama o çığlık atmaya devam ediyor. Küçük yüzü kıpkırmızı, dişsiz ağzı olabildiğince açık ve ciğerlerinin tüm gücüyle bağırıyor.

"Lütfen, tatlım." Oturma odasında volta atarken nemli alnına bir öpücük konduruyorum. Ağlamaktan terlemiş bile. Gözlerimden yaşlar süzülüyor. "Lütfen anne için ağlamayı kes."

Dominic buna karşılık çığlık atıyor.

Bunun bu kadar zor olacağını hiç tahmin etmemiştim. Uykusuz kaldığımda eski kötü alışkanlıklarına geri dönme isteği duyduğum anlar olmadığını söyleyemem; keşke tüm dünya, kafam güzelken olduğu gibi ortadan kaybolsa diyorum. Ama sonra oğlumun o değerli yüzüne bir bakış atıyorum ve asla o günlere geri dönemeyeceğimi biliyorum. O artık benim hayatım ve onu korumak için elimden gelen her şeyi yapmalıyım.

"Dinle, Ronnie." Clay, yüzünde hevesli bir ifadeyle kollarını uzatıp bebeği almak istiyor. "Neden onu bana vermiyorsun? Onu arabayla gezdireyim, eminim sakinleşir. Dışarıdayken de biraz daha bebek bezi alabilirim."

Gerçekten de daha fazla bebek bezi lazım. Dominic her saat başı birkaç bebek bezi bitiriyor gibi görünüyor. Bu kadar minik bir çocuk nasıl bu kadar çok kaka yapabilir ki?

Neyse ki Clay var. Benim sabrımın taşmak üzere olduğunu hissediyor ve yardım etmek için devreye giriyor. Bebeği ona veriyorum, o da onu dikkatle kollarında sallıyor.

Harika bir baba oluyor.

Clay, söylenmesine gerek kalmadan bebek bezi çantasını alır ve sakat bacağıyla hafifçe topallayarak çantayı ve Dominic'i dairemizden dışarı taşır. O gider gitmez, yatağımıza yığılım. Bir saniye sonra, derin bir uykuya dalarım.

ANIDEN UYANDIM.

Dominic'i Clay'e verdiğimde, sabahın ortasıydı. Ama şimdi güneş gökyüzünde batmış. Ne kadar uyudum? En az altı ya da yedi saat olmalı.

Tanrım, ama ne kadar da iyi geldi. Neredeyse aşırı derecede iyi. Artık kendimi zombi gibi hissetmiyorum bile.

Yatakta otururken esniyorum, boynumu bir daire çizerek döndürüp sonra diğer tarafa çeviriyorum. Sonra Dominic'in beşiğine doğru sürünerek gidiyorum, onu orada derin uykuda, her nefes alışında küçük yuvarlak karnı inip kalkarken görmeyi bekliyorum.

Ama beşik boş. Tabii, doldurulmuş fil hariç.

Omurgamdan bir ürperti geçiyor, ama sonra Clay'in onu gezintiye çıkardığını hatırlıyorum. Belki hâlâ dışarıdadırlar. Ya da Clay onu oturma odasında kucağında tutuyordur. Her halükarda Dominic güvende; babasıyla birlikte.

Oturma odasının kapısını açıyorum ve Clay kanepede derin uykuda. Bu sefer sessiz olmaya çalışmadan yanına gidiyorum, ama Dominic'i kucağında tutmuyor. Dominic'i hiçbir yerde göremiyorum.

Nerede o?

Clay'i uyandırmak için onu sertçe sallarken kalbim göğsümde deli gibi atıyor. Bir saniye sürüyor, ama sonunda gözlerini açıyor. Esniyor, oysa ben hayatımda hiç bu kadar uyanık olmamıştım.

"Dominic nerede?" diye soruyorum.

Kollarını başının üzerine uzatıyor. "Kim?"

Neredeyse suratına yumruk atıyordum. "Bebeğim nerede, Clay?"

Clay bana boş boş bakıyor. Ve şimdi yüzündeki sersemlemiş ifadeyi ve iğne ucu kadar küçülmüş göz bebeklerini görebiliyorum.

Kahretsin. Uyuşturucu kullanmış. Oğlumuzun hatırı için bir daha asla yapmayacağımıza söz vermiştik.

Onu öldürebilirim.

"Dominic nerede?" Sesim histerik bir tona ulaşmıştır. "Onu gezintiye çıkardığını söylemiştin. Nerede o?"

"Ben..." Zaten dik duran saçlarını kaşıyor. "Burada değil mi?"

"Hayır!"

"O zaman..." Gözleri sonunda endişeyle büyüdü. "Kahretsin. Onu arabada bırakmış olmalıyım..."

Clay'in kendini toparlamasını beklemiyorum bile. Ayaklarımı bir çift terliğe sokup ön kapıdan dışarı fırlıyorum, merdivenlerden o kadar hızlı iniyorum ki, neredeyse takılıp boynumu kırıyordum.

Neyse ki, sokağın sonunda Clay'in arabasını görüyorum. Nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum ve olabildiğince hızlı koşarken bacaklarım titriyor. Kendimi, Dominic'in muhtemelen iyi olduğuna ikna etmeye çalışıyorum. Clay onu arabada bırakmış olabilir, ama kesinlikle hâlâ oradadır. Arabada para ya da uyuşturucu bıraksaydık, biri kesinlikle alırdı, ama kimse bir bebek istemez. Ayrıca hava, onun aşırı ısınacağı kadar sıcak ya da donacağı kadar soğuk değil. Dominic *iyi*.

Arabaya vardığımda nefes nefeseyim ve başım dönüyor. Arka camdan gözlerimi kısarak bakıyorum ve midem düğümleniyor.

Dominic içeride değil.

Araba koltuğu da yok.

Hayır. Ne yapacağımı bilemeden pencereden içeri bakıyorum. Dominic evde değil, arabada da yok. O *gitmiş*. Ve başka nerede olabileceğini düşünemiyorum.

Clay caddede koşarak beni takip edip arabaya geliyor. İçeriye bakıyor, oğlumuzun orada olmadığını fark ediyor ve yüzü düşüyor.

"Oh," diyor sersemlemiş bir şekilde.

"Uyuşturucu mu kullandın!" Onu göğsünden o kadar sert itiyorum ki, geriye doğru sendeliyor. "Kullanmayacağına yemin etmiştin, ama yine de kullandın! Hem de oğlumuza bakarken!"

Ellerini kaldırıyor. "Ronnie, hayatım, çok üzgünüm..."

"Bunu nasıl yapabildin?" diye boğuk bir sesle soruyorum, yumruklarımla göğsüne vuruyorum.

"Ben... ben sadece..."

Ne söyleyeceğini bilemeden darbelerimi kabul ediyor, ama bu önemli değil, çünkü sözlerinin hiçbir anlamı yok. Şu anda ondan nefret ediyorum. Dominic'i bana geri getirebilecek bir şans olsaydı, onu çıplak ellerimle öldürürdüm.

“Polisi aramalıyız,” diyorum.

Polisi aramak beklediğim gibi gitmedi.

Kayıp bir çocuk olduğu için polisin hemen harekete geçeceğini düşünmüştüm. Barikatlar kurulacak, Amber Alarmları verilecek, her şey yapılacaktı. Ama hiç de öyle olmadı.

Grenell adında bir memur dairemize geldi, ama olayı pek ciddiye almıyor gibi görünüyor. Grenell yirmili yaşlarında, kafası kazınmış bir adam ve Dominic'i bulmakla hiçbir ilgisi olmayan bir sürü soru soruyor. Neredeyse yarım saattir burada ve şu ana kadar bize soru sormaktan başka *bir* şey yapmadı. Bu arada, Dominic'i kaçıran kişi giderek uzaklaşıyor. Muhtemelen şu anda eyalet sınırlarını geçiyorlardır!

"Peki, Bayan Barkley," diyor Grenell bana, oysa ona Clay ile henüz evlenmediğimizi söylemiştim. "Anlamıyorum. Bu bebeğiniz var, ama hiçbir hastanede bebeğe ait bir kayıt yok ve doğum belgesi de yok."

Uzun saçlarımı çılgınca çekiyorum. "Evde doğum yaptım."

Bunu ona zaten söylemiştim. Bunun Dominic'i bulmakla ne ilgisi var?

"Peki neden doğum belgesi almadınız?"

Bu sorulardan nefret ederek kıvranıyorum. Son birkaç haftadır kafam tamamen bulanık ve itiraf etmeliyim ki, doğum belgesi almak uyku, yemek ve temel hijyenden daha az önemli görünüyordu. "Halletmeye niyetliydim," diyorum.

Beni baştan aşağı süzdü. "Bebeğin yeni doğmuş gibi görünmüyorsun."

Çenem sıkılır. "Yani sence dairedaki tüm bu bebek eşyaları eğlence için mi var ve bebeği uydurduk mu?"

"Ya da belki de bebeği çaldınız," diyor Grenell.

Ne? Bu hiç mantıklı değil. Neden bir bebeği çalıp sonra da polisi arayalım ki?

Ama en kötüsü, Grenell'in Clay'e bakışları. Aslında en kötüsü, sol kolunda belirgin iğne izleri olan *Clay*. Onlar gelmeden önce uzun kollu bir gömlek giymesini ısrar etmeliydim, ama kafam iyi çalışmıyordu. Bizi ciddiye almaması beni hiç şaşırtmamalı.

"Peki sence bu 'bebek' ne zaman ortadan kayboldu?" diye sordu polis memuru

Bu soruya tam olarak cevap veremeyen Clay'e bakıyorum. Onu gerçekten Onu gerçekten boğmak istiyorum, özellikle de kolunu kaşıyınca Grenell'in gözleri yara izlerine kayınca. "Şey, onu gezintiye çıkardım ve o sırada kayboldu."

"Sen araba sürerken mi kayboldu?"

"Hayır," diye mırıldanıyor Clay. "Ben... ben dinlenme tesisinde kenara çektim ve... biraz kestirdim..."

Bu en kötü kısmı. Dominic'in ne zaman kaçırıldığını bile bilmiyoruz. Anlaşılan Clay bir dinlenme tesisinde kenara çekmiş ve hala kafamda tam olarak oturtamadığım nedenlerden dolayı uyuşturucu kullanmaya karar vermiş. Bir ara, küçük oğlumuz hala araba koltuğuna bağlıyken, muhtemelen avazı çıktığı kadar bağırırken, bayılmış. Zavallı bebeğimin babası tarafından arabanın arkasında terk edildiği düşüncesi kalbimi sızlatıyor. Sonunda Clay eve geri döndü, ama o sırada Dominic'in arabada olup olmadığı belli değil.

Görünüşe göre, ikimizi de bırakacak kadar sevmiyormuş.

Oğlumuzu geri alırsak, Clay'i bir daha asla yanına yaklaştırmayacağım. *Asla*. Nişanımız kesin olarak bozuldu. Her şey bitti. Bir daha onunla konuşursam şanslı sayılır.

"Uyudu mu," diyor Grenell, "yoksa kafayı mı buldu?"

Eh, bulmacanın eksik parçalarını tamamlaması uzun sürmedi. Clay sessiz, kendini suçlu duruma düşürmek istemediği belli.

"Bay Barkley," diye ısrar ediyor polis. "Şu anda kafan mı güzel?"

Clay cevap vermez. Ellerini dizlerinin arasına sıkıştırmış, öylece oturur.

"Ayağa kalk, evlat," diye emreder Grenell.

Clay bana bakıyor, yüzünde dehşet dolu bir ifade var. Sonunda, oldukça dengesiz bir şekilde ayağa kalkıyor. Polis onu üstünü ararken ve kot pantolonunun cebinden hâlâ kısmen tozla dolu bir balonu çıkarırken dehşetle izliyorum. Bunun ne olduğu acı verici bir şekilde ortada.

"Bay Barkley," diyor Grenell, "tutuklandınız."

Clay'in bileklerine kelepçeyi takarken, ben gözyaşlarına boğuluyorum. Bebeğimi bulmak için bu adamı aradım, ama şimdi o, uyuşturucu bulundurmaktan erkek arkadaşımı tutukluyor. Oysa Dominic'i bulmama yardım etmek için hiçbir şey yapmadı.

"Lütfen," diye Grenell'e hıçkırarak yalvarıyorum, "bebeğimi bulmama yardım etmelisiniz!"

O kayıp!"

Grenell, Clay'i daireden dışarı çıkarmaya başlamadan hemen önce bana dönüp bakıyor ve başını sallıyor. "Hanımefendi, kendinize bir çare bulun."

Nasıl görüldüğümü hayal bile edemiyorum. Yüzüm şişmiş, saçlarım birbirine yapışmış ve tişörtümün ve pijama pantolonumun her yerinde lekeler var—çoğu anne sütü. Üstelik, neredeyse acı verecek kadar zayıfım—karnım hafifçe şişkin, ama bu daha çok yeni bir doğumun kalıntılarından ziyade yemek yediğim için şişmiş gibi görünüyor. Eminim ki, tam da onun Clay'i gördüğü gibi görünüyorum—bir uyuşturucu bağımlısı.

Ama ben öyle biri değilim. Artık değilim. Ben bir anneyim ve bu pislik polis beni dinlemesin bile, Dominic'i geri alacağım. Son nefesimi verene kadar oğlumu geri alacağım.

BEBEĞİNİZ gitmiş olsa bile, anne olmaktan asla vazgeçmezsiniz.

Dominic iki hafta boyunca benim oldu. Onu, bir insanı sevebileceğimi sandığımdan daha fazla sevdim. Ve o iki haftadan sonra, o gitti.

Dominic'in kaybolmasının üzerinden neredeyse beş yıl geçti, ama ben pes etmedim. Pes etmeye de niyetim yok. Kaybolduktan sonra aylarca karakola gidip durdum, onu aramaları için yalvardım. Ama sonunda beni ciddiye alıp onun gerçekten var olduğunu kabul ettiklerinde, işler daha da kötüye gitti. Clay'in, ihmalden ya da yük olmak istemediği için Dominic'i öldürmüş ve sonra cesedini ortadan kaldırmış olabileceğini düşünmeye başladılar.

O kadar ikna ediciydiler ki ben de buna inanmaya başladım.

Ceset koklayan köpekleri mahallede arama yapmaları için getirdiler ve sonraki birkaç hafta boyunca neredeyse hiç uyuyamadım. Oğlumun cesedinin bulunduğu dair bir telefon bekleyip durdum, ama o telefon hiç gelmedi. Onu asla bulamadılar.

Dominic'ten asla vazgeçmedim, ama bir dereceye kadar onu unutmam gerekiyordu. Aksi takdirde, uyanık olduğum her saatimi onu aramakla geçirir ve sonunda sokakta açlıktan ölürdüm. Bir arkadaşım bana Kuzeydoğu'da bir iş teklifi yaptı ve sabıka kaydım nedeniyle bunu reddedemezdim. Taşındığımda, beşiğini ve bebek kıyafetlerini yanıma almam mantıklı değildi, bu yüzden hepsini bağışladım. Onu bulduğumda, o eşyaların hepsine sığmayacak kadar büyümüş olacağını düşündüm. Sakladığım tek şey, yeniden bir araya geldiğimizde ona vermeyi planladığım fil oyuncağıydı.

Ve yeniden bir araya gelecektik.

Clay uyuşturucu bulundurmaktan hapis yattı ve çıktığında benimle konuşmaya çalıştı, ama ben tüm aramalarını reddettim ve daireme geldiğinde kapıyı açmadım. Dizlerinin üzerine çöktü

diz çöküp benden af diledi, bensiz yaşayamayacağını söyleyerek hıçkırarak ağladı, ama ben ona bakamıyordum bile, affetmekten bahsetmiyorum bile. En iyi ihtimalle, Dominic'i kaçırmaktan korumamıştı. En kötü ihtimalle, onu öldürmüş olabilirdi.

St. Louis'ten taşındıktan sonra onu bir daha hiç görmedim. Birkaç yıl önce, aşırı dozdan öldüğünü duydum. Hiç şaşırmadım. Cenazesine gitme zahmetine girmedim, tek bir gözyaşı bile dökmedim. Dominic'i geri getireceğini düşünseydim, onu kendi ellerimle öldürürdüm.

İş fırsatı New York'taydı; orada bir süre arkadaşım ile çalıştım, sonra bir işten diğerine atladım. Oturduğum her daire bir çöplüktü ve asgari ücret alıyordum. Uyuşturucuya o kadar çok canım çekiyordu ki, fiziksel olarak acı çekiyordum, ama Dominic beni temiz tuttu. Eğer tekrar kullanmaya başlasaydım, oğlumu asla bulamazdım. Ve içgüdülerim bana onun dışarıda bir yerlerde olduğunu ve bana ihtiyacı olduğunu söylüyordu.

Şimdi Simington ailesinde iyi bir işim var; ev işlerini yapıyorum ve iki çocuğuna bakmaya yardım ediyorum. Çocuklar harika ve en küçüğünün Dominic'in yaşından sadece biraz büyük olduğunu düşünmemeye çalışıyorum. Yani, Dominic'ten biraz *daha büyük*. Bu işin tek kötü yanı, benden nefret eden hizmetçi Kathy. Orada çalıştığım ilk hafta, çocuklarla mutfakta kurabiye yaparken ortalığı dağıttık ve gerçekten temizlemek niyetindeydim, ama ikisini banyodan çıkarıp saçlarındaki unu yıkadıktan sonra tamamen unuttum. Daha da kötüsü, Maxim Simington, benim hatam olduğunu herkese söyleme fırsatı bulamadan, mutfakı dağınık bıraktığı için Kathy'yi azarladı. Azarlandıktan sonra Kathy beni affedemiyor. Beni kovdurmak için sürekli Rhona Simington'a kocasına kur yaptığımı söylüyor. Neyse ki Rhona buna inanmıyor.

Geceleri Dominic'i rüyamda görüyorum. Oğlum hala hayatta. Öyle olması gerektiğini biliyorum. Eğer ölseydi, bunu hissederdim. Sanki biri bacağımı kesmiş gibi; fark ederdim. Sırf şu anda yanımda değil diye, dışarıda bir yerlerde olmadığı anlamına gelmez.

Bazen onun hayatı hakkında hayal kuruyorum. Zengin bir çiftin onu evlat edindiğini ve hayal edebileceği her şeye sahip olduğunu hayal ediyorum.

Bu, onun öldüğünü ve toprağa gömüldüğünü düşünmekten çok daha güzel.

Her zaman maaşımla geçiniyorum ama bir gün, onu bulmak için özel dedektif tutacak kadar para biriktireceğim. Ama şu anda, çatlamış arka çamurluğumu tamir ettirecek kadar para bile biriktiremiyorum.

Çocukların okuluna giderken telefonum çalmaya başlıyor. Ekranı bakıyorum ve "Lola" ismi yanıp sönüyor. Her zamanki gibi, o aradığında yüzümü buruşturuyorum. Lola, Dominic'in de dahil olduğu eski hayatımın bir parçası. Onunla konuşmak acı verici.

Ama yine de, o eskiden en iyi arkadaşımdı. Dominic ortadan kaybolduğunda ve Clay hapisteyken yanımda olan tek kişi oydu. Bu yüzden telefonu hoparlöre aldım.

"Ronnie?" diyor.

"Evet." Gözlerimi yoldan ayırmıyorum. Buralarda insanlar deli gibi araba kullanıyor. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, ama..." Sesi tiz ve heyecanlı. "Ronnie, Dominic hakkında bir ipucu bulmuş olabilirim."

Ne?

Çocukları almam için fazla vaktim yoktu ama yine de yolun kenarına çektim. Telefonu elime alıp kulağıma dayadım. "Dominic'le ilgili ne var?"

"Umutlanmanı istemem," diyor, "ama belediye binasındaki kayıt departmanında işe girdiğimi söylemiştim, hatırlıyor musun?"

Lola'nın hayatı oldukça iyi gidiyor. Benim gibi o da uyuşturucuyu bıraktı ve hâlâ St. Louis'de yaşıyor; orada iyi bir iş buldu ve nişanlandı. Ama onda en çok kıskandığım şey, her gece Clay'in araba kapısını açtığında arka koltuğun boş olduğunu gördüğü anla ilgili kabuslar görmemesi. "Evet..." diyorum.

"Eskiden burada çalışan Lorraine Paxson adında bir kadın emekli oldu," diyor, "ve burada çalışan başka bir kadınla onun hakkında konuşmaya başladım, o da bana Lorraine'in eskiden yaptığı şüpheli şeylerle ilgili bir sürü hikaye anlattı. Mesela,

bir sertifika isteseydin ama gerekli tüm belgelere sahip değilsen, Lorraine'e birkaç dolar verirdin ve o da bunu hallederdi."

"Tamam..."

"Sonra aklıma Dominic geldi," diye devam ediyor, "eğer biri onu kaçııp kendi çocuğu gibi göstermek istese, doğum belgesine ihtiyacı olur, değil mi? Ama bunları hastane dışında almak zor, çünkü hamilelik ve doğum belgesi gerekiyor."

"Sahte bir tane alabilirlerdi," diye işaret ettim.

"Belki," diyor, "ya da belki Lorraine bir şekilde halletmiştir. Kaçıran kişinin bir şey denemeden önce bebeği eyalet sınırlarının ötesine götürmesi mantıklı olurdu, ama Lorraine'in güvenilir olduğunu biliyorlarsa, önce ona gitmiş olabilirler. Her neyse, meraklandım, bu yüzden Dominic'in kaybolduğu tarihten önceki birkaç haftayı kapsayan veritabanını araştırmaya başladım. Ve işte en ilginç kısmı..." Bir an durur. "Dominic'in kaybolmasından yaklaşık bir hafta sonra Theodore adında bir erkek çocuğa ait bir doğum belgesi düzenlenmişti ve annenin adı Naomi Paxson'dı. Lorraine ile aynı soyadı!"

"Sence... sence bunlar birbirleriyle akraba mı?"

"Öyle! Naomi Paxson'ın doğum belgesine baktım ve Lorraine onun annesi."

Bir an orada oturup bu bilgiyi sindiriyorum. Bunun Dominic ile bir şekilde bağlantılı olması mümkün mü? Naomi Paxson, Clay'in arabasında Dominic'i bulup onu kendine mi aldı, sonra annesinden bir doğum belgesi hazırlatarak bebeği resmi olarak kendi çocuğu olarak mı gösterdi?

"Babası yazıyor mu?" diye soruyorum. "Evet. Jeremy Roth babası."

Bu bilgiyi kafamda bir süre düşündüm. "Bilmiyorum, Lola," dedim. "Umutlanmak istemiyorum. Bu çok... olasılık dışı görünüyor."

"Ama araştırmaya değer, değil mi?"

Lola'nın sesindeki umut beni etkiliyor. Dominic'in kaybolmasından sonraki aylarda, her zaman ortaya çıkacağını umuyordum. Elbette hâlâ öyle hissediyorum, ama daha gerçekçi oldum. Kayıp oğlumun bir şekilde önüme düşeceğini sanmıyorum.

Ama umutlu hissetmeyi özlüyorum. Onu gerçekten geri alabileceğimi, bir gün onu tekrar kollarımda tutabileceğimi hissetmeyi özlüyorum.

Şimdi beş yaşında olacaktı. Kaybolduğu günden beri taşındığım her yere yanımda getirdiğim doldurulmuş fil için hâlâ yeterince küçük.

"Haklısın," diyorum. "Araştırmaya değer."

JEREMY ROTH, ikisi arasında bulması çok daha kolay olan kişi oluyor.

O bir tür yatırım bankacısı. Patronum kadar zengin ve Long Island'da devasa bir evi var. Kesin olan bir şey var: Eğer çocukları gerçekten Dominic ise, kesinlikle muhteşem bir hayat sürüyor.

Yine de ne yapacağımı bilmiyorum. Polisi arayıp doğum belgesi hakkındaki tüm bu karmaşık hikayeyi anlatamam. Tamamen farklı bir eyalette ve o zaman bile söylediklerime tek kelime bile inanmamışlardı. Eski bir uyuşturucu bağımlısının, hiçbir kanıt olmadan onu bebeğini çalmakla suçlaması yüzünden zengin bir Long Island ailesini soruşturmaya başlayacaklarını hayal etmek zor.

Hayır, gerçeği öğrenmek istiyorsam akıllı davranmalıyım. Ama yapmam gereken ilk şey Theodore'a bir göz atmak. Onu Onu gördüğümde, benim çocuğum olup olmadığını kesin olarak anlayacağım. Nasıl anlayacağımdan emin değilim, ama anlayacağım.

İzin günümde adaya gidiyorum. Jeremy Roth'a ait geniş evi buluyorum ve evi görebileceğim ama kimsenin buraya aileyi ziyarete geldiğini düşünmeyeceği kadar uzağa park ediyorum. Böyle bir evde ne tür insanlar yaşar diye hayal etmeye çalışıyorum. Oğlum orada yaşasaydı nasıl bir hayatı olurdu diye hayal etmeye çalışıyorum.

Ama muhtemelen o değildir. Lola'nın bu konuda hiçbir fikri yoktu. Ne yapmaya çalıştığını biliyorum, ama bu çocuk Dominic olamaz. Olabilir mi?

Yolun aşağısında park edip evi izlerken, garaj kapısı açılıyor. Bir Tesla garajdan çıkarken, arka koltukta küçük bir silüet gördüğüme neredeyse eminim. Bu onların oğlu Theodore mı?

Farkına bile varmadan, karar vermeden onları takip etmeye başlıyorum.

Neyse ki, çok uzağa gitmiyorlar. On dakikadan az bir süre sonra, araba bir park gibi görünen bir yerin yanına yanaşıyor. Yine, Tesla'dan biraz uzakta duruyorum ve sürücü koltuğundan bir adamın arabadan indiğini ve ardından arka koltuktaki küçük bir çocuğu arabadan indirmesine yardım ettiğini izliyorum.

Onlar olmalı. Jeremy ve Theodore Roth. Oğlum ve onu benden almış olabilecek adam.

Ne yapacağımı bulmaya çalışırken arabada çok uzun süre oturuyorum. Sonunda arabadan inmeye karar veriyorum. Ne de olsa burası bir park. Ve bu, dikkat çekmeden Theodore Roth'u iyice görebilmem için tek şansım olabilir. Bunca yıl sonra oğlumu tekrar görebileceğim düşüncesiyle tüm vücudum karıncalanıyor.

Parkın kapısından geçip dolaşmaya başlıyorum ve sonunda bir sahaya varıyorum. Orada bir adam ve küçük bir çocuk futbol topuyla oynuyor. Jeremy Roth'un çalıştığı bankanın web sitesinde profil resmini görmüştüm ama aslında o resim ona haksızlık ediyordu. O fotoğraftaki adam düşünceli ve ciddiymi ama Jeremy Roth mutlu ve atletik görünüyor, gülen oğluyla topu tekmelerek sahada zıplıyor.

Küçük çocuğu daha iyi görebilmek için yaklaşıyorum. Bana sırtı dönük olduğu için onu görmek zor. Ama sonra arkasını dönüyor ve...

Nefesim kesildi.

Theodore Roth, Clay'in tıpatıp aynısı.

Clay'e o kadar çok benziyor ki başım dönüyor. Bu çok tuhaf. Bu ana kadar bunun boşuna bir arayış olduğunu düşünüyordum, ama kalbimdeki bir ses bana Lola'nın haklı olduğunu söylüyor. Bu küçük çocuk benim oğlum. Bu Dominic.

Orada donakalmış, ikisini izliyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum. İçgüdülerim bu çocuğun benim çocuğum olduğunu söylüyor, ama bununla polise gidemem. Daha kesin bir şeye ihtiyacım var.

Sahanın kenarında bir bank var, oturuyorum, hâlâ onları izliyorum. Telefonumu çıkarıp Lola'ya bir mesaj atıyorum.

Sanırım haklısın. Sanırım bu Dominic olabilir.

Cevabı anında geliyor:

Ne yapacaksın?

İşin zor kısmı da bu. Bu küçük çocuğun yanına koşup ağzının içini swabla test edemem. Bunu yaparsam hapse girerim. Bu konuda akıllı davranmalıyım.

Ne yapacağımı bulmaya çalışırken kafamı yorarken, başka bir çocuk sahaya koşar. Theodore onunla oynamaya başlar ve Jeremy Roth bunu geri çekilme işareti olarak alır. Şaşırtıcı bir şekilde, oturduğum bankın yönüne doğru yürür ve yanımdaki koltuğa çöker.

"Vay canına." Alnındaki teri silerken bana gülümsüyor. "Bunun için çok yaşlandım."

Bana seslendiği için şaşkınlıkla ona bakıyorum. Jeremy Roth'u yakından gördükçe, o küçük çocuğun kimliği hakkındaki bazı kesinliklerim ortadan kalkıyor. Theodore Roth, Clay'in tıpatıp aynısı, ama aynı zamanda Clay ve Jeremy de birbirlerine biraz benziyorlar. İkisi de çok yakışıklı, saçlarının rengi ve dokusu benzer — gerçi Jeremy'ninki daha kısa ve kesinlikle mavi değil — ve kemik yapıları da benzer. Jeremy, Clay'in yirmi altı yaşında aşırı dozda eroinden ölmek yerine, uyuşturucuyu bırakıp yaklaşık on beş kilo kas kütlesi kazanmış olsaydı nasıl görüneceğine biraz benziyor.

Yani, küçük çocuğun Clay'e benzemesi bir tesadüf olabilir. Ama bir de o şüpheli doğum belgesi var. Üstelik içimden bir ses bu küçük çocuğun Dominic olduğunu söylüyor.

"İyi misin?" Jeremy, sessizlik çok uzun sürdükten sonra bana soruyor.

"Uh." Ona ne düşündüğümü tam olarak söyleyemem. "Bana biraz tanıdık geliyorsun. Tanışmış mıydık?"

"Sanmıyorum," diyor ve ben de ona, "*Seni kesinlikle hatırlardım*"

"Belki de yüzüm o tür yüzlerden biridir."

"Belki." Zorla gülümsüyorum ve sahaya doğru başımı sallıyorum. "Oradaki oğlunuz mu?"

Oğluyla açıkça gurur duyarak hevesle başını salladı. "Yeşil tişörtlü olan Teddy."

Teddy. Ona Teddy diyorlar. Bu isim kelimelerle ifade edilemeyecek kadar sevimli. "Kaç yaşında?" diye soruyorum, nazik bir ilgi gösteriyormuş gibi davranarak.

"Beş yaşında." Hafifçe terlemiş tişörtünün eteğini çekştiriyor. "Ve çok enerjik. Bunu seviyorum ama neredeyse kırk yaşındayım ve ona yetişmek zor oluyor." Sonra gülüyor. "Sanırım bu, sahip olunması iyi bir sorun."

"Eminim o, sizi ve eşinizi oldukça meşgul ediyordur!"

Karısından bahsedildiğinde gözlerinin sertleştiğini hayal ettiğimi sanmıyorum. Ama tek söylediği "Evet" oluyor.

Oğlunun ağzından yanak hücreleri almak için swab alabilir miyim diye sormak da dahil olmak üzere, ona milyonlarca soru sormak istiyorum, ama kendimi tutmam gerekiyor. "Burası çok güzel bir park," diyorum bunun yerine.

"Oh evet." Parkın dış kenarını işaret ediyor. "Parkın etrafını dolaşan harika bir koşu parkuru da var. Pazartesi, çarşamba ve cuma günleri burada koşuyorum."

"Koşmayı çok severim," diye yalan söylüyorum. "Ne zaman gelmek uygun olur?"

"Genelde sabah altı buçukta gelirim. O saatlerde çok sessizdir." Ona minnettar bir gülümseme atıyorum. "Tavsiyen için teşekkürler."

Başka bir şey söylemek üzere gibi görünüyor, ama sonra küçük bir çocuğun —Teddy'nin— tiz sesi havayı yırtıyor. "Baba! Mola bitti mi?"

Jeremy gülüyor. "İşe dönelim."

Bankadan atlar ve oğlunun yanına gitmek için sahaya doğru koşar. İçimden, eğer bu gerçekten Dominic ise, Clay Barkley'den çok daha iyi bir babaya sahip olduğunu düşünmeden edemiyorum.

O GECE, Simington ailesindeki işimden istifa ettim.

Rhona Simington bunu duyduğunda gözleri doldu. “Çocuklarla çok iyi anlaşıyorsun,” dedi hıçkırarak. “Max ve ben senin en iyisi olduğunu düşünüyoruz. Kalman için seni ikna etmenin bir yolu var mı?”

"Sadece biraz zamana ihtiyacım var," diyorum. Ve haftada üç sabah Jeremy Roth ile koşmak için iki saat yol gidip gelemem.

"İş tavsiyesine ihtiyacın olursa," der Rhona, "sadece söyle."

Geçmişimi araştırıp uyuşturucu suçlamasını fark eden potansiyel işverenlerin görüşlerini bastırmak için onun tavsiyesi kesinlikle yardımcı olacaktır. Çok az birikimim var ama bu uzun sürmez. Bir işe ihtiyacım var.

Bir hafta içinde, küçük bir bodrum katı daire kiralamayı başardım. Bir kafede kasiyer olarak iş buldum, asgari ücret ya da bahşişlerle belki biraz daha fazlasını kazanıyorum. Gerçi çoğu insanın bahşiş kavanozunu kullanmadığını çabucak öğrendim.

Yeni daireme yerleşir yerleşmez, alışveriş merkezine gidip, denediğimde satış elemanının gözlerini yuvalarından fırlatacak kadar dar bir tayt alıyorum. Amacım Jeremy Roth'u açıkça baştan çıkarmak değil, ama görünüşümü kendi lehime kullanmaktan da çekinmiyorum. Uyuşturucu kullandığım zamanlarda cildim hep solgun ve lekeli, siyah saçlarım cansızdı ve çok zayıftım. Ama artık temiz olduğum için o zamankinden çok farklı bir insan gibi görünüyorum — insanların bana baktığının farkındayım.

Umarım onun da dikkatini çekmeyi başarırım.

Jeremy ile parkta karşılaştıktan yaklaşık bir buçuk hafta sonra, sabah 6:35'te tişört, tayt ve spor ayakkabı giyerek koşu parkuruna gidiyorum. Yakınlarda park etmiş Model X'ini fark ediyorum, ama bu sefer onun hemen yanına park ediyorum.

Bacaklarımı esnetmek için bir dakika bekledikten sonra parkın içine doğru ilerledim.

Koşu parkurunda Jeremy'den iz yok, bu yüzden koşmaya başlıyorum; ya ona yetişebilirim ya da daha büyük olasılıkla o bana yetişir diye düşünüyorum. Ve sonra koşmaya başlıyorum.

Ya da en azından deniyorum.

Şehirde yaşarken, parkurlarda sürekli koşan insanlar görürdüm. Benim kadar formda görünmeyen, gri saçlı ve kırışıklıklı insanlar. Ama meğer ben koşmada berbatmışım. Böyle bir şeyin mümkün olduğunu bilmiyordum. Yani, bu yürüyüş gibi bir şey—ama daha hızlı. Kimse bu konuda nasıl kötü olabilir ki? Yine de parkta zar zor bir tur attıktan sonra, kamburum, nefes nefeseyim, ciğerlerim yanıyor.

Bu aptal plan da buraya kadarmış. "Hey, iyi misin?"

Dik durmaya çalışıyorum, ama yan tarafımda bir ağrı beni acıdan ikiye katlıyor. Yanımda duran kişinin Jeremy Roth olması bile beni mutlu edemiyor.

"İyiyim," diye nefes nefese söylüyorum.

Çenesini ovuşturdu. "Acı çekiyor gibi görünüyorsun."

Nefes nefese kalıyorum. "Evet, şey... Sanırım biraz abartmış olabilirim..." "Gerçekten mi? Ama parka geleli on dakika girmemiş miydin?"

İşte o anda, Jeremy'nin beni sandığımdan daha fazla fark ettiğini anlıyorum. Parka girdiğimi görmüş. Ve her ne kadar saygılı bir şekilde gözlerini yüzümde tutsa da, bir anlığına gözleri göğüslerime kayıyor, gerçi gözümü kırpsaydım bunu kaçırırdım.

"Tamam, dürüst olacağım," diyorum. *Hayır, olmayacağım.* "Her zaman koşmaya başlamak istemişimdir, ama aslında tam bir acemiyim."

"Hadi canım." Bana gülümsüyor ve şimdi onu süzme sırası bende. Gerçekten yakışıklı, ama gülümsediğinde daha da yakışıklı oluyor. O tişört ve şortla da fena değil. "Peki, sana birkaç ipucu verebilirim."

"Öyle mi?"

"Ben başladığımda," diyor, "kısa süreli koşu ve yürüyüşleri sırayla yapardım. Mesela, bir dakika yürür, sonra bir dakika koşarsın. Ve karnından nefes alırsan, yan ağrılarından kurtulabilirsin."

"Teşekkürler," diyorum, sonunda dik durmaya başlıyorum. "Bu çok yardımcı oldu."

Bir an için, bana veda edip koşusuna devam edecekmiş gibi görünüyor. O zamana kadar bayılmamışsam, parkurun sonunda ona nasıl rastlayacağımı planlamaya başlamışım bile. Ama o, yanımda duruyor.

"Hadi," diyor. "Şimdi bir dakika yürüyelim, sonra tekrar koşmaya başlamanın zamanı geldiğinde sana söylerim."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Antrenmanını mahvetmek istemem."

"Yok, sorun değil. Zaten dizim ağrıyor, o yüzden bugün biraz ağırdan alsam da olur."

Sonunda biraz koşuyoruz, ama daha çok parkta birlikte birkaç tur yürüyoruz. Savunmam gerekirse, *hızlı* yürüyoruz.

Ve seansımızın sonunda, bir sonraki koşumuz için planlar yapıyoruz.

Birkaç ay geçtikten sonra, Jeremy Roth hakkında hiç tahmin etmediğim kadar çok şey öğrendim.

Haftada üç gün birlikte koşuyoruz. İlk başta çok fazla yürüyoruz, bu da iyi oluyor çünkü konuşacak vaktimiz oluyor. Ama daha az yürüdüğümüz günlerde de yine de bol bol konuşuyoruz. İyi anlaşıyoruz.

Çoğunlukla Teddy hakkında küçük detaylar duymayı umuyorum ve bunları ondan öğrenmek zor olmuyor çünkü Jeremy'nin en sevdiği konuşma konusu oğlu. Teddy'yi çok seviyor. İzin versem, birlikte koştuğumuz bir saat boyunca Teddy hakkında konuşur ve bazen de öyle yapıyor.

En sevmediği konuşma konusu ise karısı.

Naomi Paxson Roth hakkında çok merak ediyorum. Evlerini ara sıra gözlemlediğim kadarıyla, pek dışarı çıkmıyor gibi görünüyor. Sabahları bile Teddy'yi okula götüren bir bakıcıları var.

"Naomi çalışıyor mu?" diye soruyorum ona, parkta üçüncü turumuzu atarken.

Başını salladı. "Dürüst olmak gerekirse, bunu başarabileceğini sanmıyorum." "Evlenmeden önce çalışıyor muydu?"

"Evet. Şey, sayılır."

"Ne iş yapıyordu?"

"Kendisine *doktor* diyor." Gözlerini devirdi. "Ama *tıp* doktoru değil. Bir tür kristal şifacı, sanırım tüm 'hastalarını' dolandırıyordu."

"Kristal şifacı mı?"

"Evet. Bana sürekli bu kristalleri veriyor ve hayatımı nasıl düzelteceklerini anlatıyor. 'İşte biraz kumtaşı, artık reflü sorunun tamamen geçti!' gibi."

“Arkadaşım Lola bir keresinde uyku sorunu yaşadığı için bir kristal şifacısına gitmişti,” diye hatırlıyorum. “Gerçekten yardımcı olduğunu söylemişti.”

“Belki de o kristal şifacı, diplomasını iki saatlik bir çevrimiçi kursla almamıştır.”

Yüzümü buruşturuyorum. “Hayır, sanmıyorum.”

Sadece başını sallayabiliyor. “Açıkçası, çalışmayı bırakmasına sevindim, çünkü muhtemelen şimdiye kadar dava edilirdik.” Bir an sessiz kalıyor ve etrafımızdaki tek sesler ağaçlarda cıvıldaayan kuşlar ve yere vuran ayak seslerimiz. “Bunu söylememeliydim. Naomi... neyse, sorun değil.”

“Ne?” Adımlarımı yavaşlatıyorum, o da aynısını yapıyor. “Bana anlatabilirsin. Kimseye bir şey söylemeyeceğim.”

“Ben sadece...” Koşmayı bırakıp bugün bandajlı olan sağ dizine dokunuyor. Bu durum bazen onu gerçekten rahatsız ediyor; uydurmuş değildi. “Bunu pek konuşmayı sevmem ama Teddy olmasaydı onunla asla evlenmezdim. Asla. Sadece birkaç ay çıkmıştık ve onu öğrendiğimde çoktan ayrılmıştık.”

“Oh.” Tüm hikayeyi öğrenmek için can atıyorum, ama onu çok zorlayarak korkutmak istemiyorum. Kulaklarımda hafif bir uğultu var. “Yani... hamile miydi?”

“Aslında yeni doğum yapmıştı,” diyor. “İşime gitmek için apartmanımdan çıkıyordum ve o, kucağında bu bebeği tutarak bana doğru geldi. Ve bana onun benim olduğumu söyledi.”

Kalbim hızla atıyor, ama bunun sebebi koşmaktan değil. Jeremy, Naomi’yi hamile görmemişti. Naomi benim çocuğumu çalmış, sahte doğum belgesi almış ve sonra ona bebeğin ondan olduğunu söylemiş olabilirdi.

Ama bu hikayede bir sorun var. Jeremy aptal değil ve sırf bir kadın bebeğin ondan olduğunu söyledi diye onunla evlenmezdi.

“Onun senin olduğundan emin misin?” Yüzündeki ifadeyi görüyorum ve hemen geri adım atıyorum. “Üzgünüm. Asla böyle bir şey yapmamalıydım...”

“Hayır, haklısın. Babalık testi yaptırdım. İlk istediğim şey buydu.”

Ve şimdi benim mükemmel hikayemin boşluklarını ortaya çıkarıyor. “Sonuç pozitif miydi?”

Dudaklarının bir köşesi yukarı kıvrılıyor. "Tabii ki."

"Ve sonuç..." Ona bunu nasıl soracağımı bilmiyorum. "Onun postayla göndereceğine güvenmedin, değil mi?"

"Tanrı korusun, hayır!" Eğilip dizini tekrar ovuşturuyor. "Bana Teddy'nin örneğini verdi, ben de kendimden örnek aldım ve sonra kendim postayla gönderdim. Sonuçları doğrudan bana gönderdiler."

Eh, işte bu kadar. Jeremy bana yalan söylemiyorsa, ki gerçekten söylemediğini düşünüyorum, bu Teddy'nin benim oğlum olamayacağı anlamına gelir, çünkü Dominic'in babası Clay'di. Naomi yılın annesi olmayabilir, ama görünüşe göre o bir çocuk kaçıran değil.

Yine de Teddy'nin benim olduğu içgüdümden kurtulamıyorum. Ve eğer değilse, keşke olsaydı.

JEREMY ve ben iki aydan biraz fazla bir süredir koşuyoruz.

Neden hâlâ onunla koşuyorum, bilmiyorum. Birincisi, bu kadar erken uyanmaktan nefret ediyorum. Artık onun babalık testi yaptırdığını bildiğim için, Teddy'nin benim oğlum olma ihtimali son derece düşük görünüyor. Jeremy'den bilgi almak için onu sıkıştırmayı bıraktım.

Ama haftada üç gün, sabah 6:30'da, onunla birlikte parkta tur atmaya gidiyorum. Ondan uzak duramıyorum.

Bugün ikinci turumuzda, kaldırımda beklenmedik bir çukurla karşılaştım. Bileğim burkuldu ve sert bir şekilde yere düştüm. Daha önce başıma hiç böyle bir şey gelmemişti ve bu olay nefesimi kesti.

Jeremy düştüğümü fark edince, aniden durdu ve yanıma çömeldi. "Ronnie, iyi misin? Ne oldu?"

"Ayak bileğim burkuldu." Zaten zonklayan sol ayak bileğime dokunuyorum. "Gerçekten çok acıyor."

Bir süre yanımda diz çöker, sonra hazır olduğumda ayağa kalkmama yardım eder. Ama ayak bileğim o kadar acıyor ki, üzerine basmak zor geliyor. Koşu kesinlikle bitti. Arabama nasıl yürüyeceğim bile bilmiyorum.

"Yürüyebilir misin?" diye soruyor
Jeremy. "Zar zor," diye itiraf
ediyorum.

Ne yapacağına karar vermeye çalışır gibi bir an beni inceler. Sonra sağ kolunu bana uzatır. "Gel buraya. Seni geri taşıyabilirim."

"Parkın etrafını dolaşmak gerekiyor!"

"Bana zayıf mı diyorsun?" Bana sırtıyor. "Merak etme. Burada olmadığım günlerde ağırlık kaldırıyorum. Seni taşıyabilirim."

Tam emin değilim ama onu Teddy ile futbol oynarken gördüğümde, Teddy'yi başının üstüne tamamen kaldırmıştı, yani

kesinlikle güçlü. Ve başka bir seçeneğim de yok. Bu yüzden ona doğru topallayarak yürüdüm ve beni kollarına almasına izin verdim. Bu çaba nedeniyle hafifçe inledi, ama zorlanmadı ya da tereddüt etmedi. Kollarında kendimi tamamen güvende hissettim.

"Bunun sorun olmayacağından emin misin?" diye soruyorum.

"Hiç ağır değilsin, Ronnie. İnan bana, hallederim."

Sonra beni parkın etrafında dolaştırıp, arabalarımızı park ettiğimiz yere yakın bir bankın yanına geri götürdü. Beni nazıkçe yere indirdi ve ben de ayakkabımı çıkarıp bileğimin durumuna baktım. Tahmin ettiğim gibi, çoktan şişmişti.

"Arabamda ACE bandajı var," diyor bana. "Sanırım buz torbam da var. Bana bir dakika ver."

Arabasına doğru koşar ve bir rulo ACE bandajla birlikte diğer elinde küçük kare şeklinde bir paket gibi görünen bir şeyle geri döner. Sanırım şaşırmamam gerekir, çünkü o sık sık sağ dizini sargılı olarak parka gelir ve koşudan sonra buz uygular.

Şişmiş bileğimi sarmaya çalışıyorum ama ne yaptığımı hiç bilmiyorum. Kısa bir mücadele sonunda acıdan gözlerim yaşarır ve Jeremy ACE bandajını benden alıyor. Esnek malzemeye bileğimi nazıkçe sıkıca sarıyor, sonra buz torbasını çalıştırıp tam da ağrıyan yere, yani bileğimin dışına koyuyor; oysa ben ona bunu hiç söylememiştim.

"Daha iyi mi?" diye soruyor.

"Çok daha iyi," diye onaylıyorum. Bandaj ve buz sayesinde ağrı hafiflemiş, sönük bir sızıya dönüşmüştür. Taşınmadan arabama geri dönebileceğime eminim. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim."

Park bankının iki ucundan bir an birbirimize bakakaldık. Saat daha sabah yediye bile gelmemişti ve burası çok sessizdi. Sanki tüm evrende sadece ikimiz varmışız gibi hissettim.

İlk kimin öptüğünü tam olarak bilmiyorum. Ama bir saniye sonra dudakları dudaklarımda ve bu, yıllardır başıma gelen en güzel şey. Ve Teddy'nin Dominic olmadığını öğrendikten sonra bile, her sabah onu görmek için buraya gelmeye devam etmemin çok iyi bir nedeni olduğunu anlıyorum, her ne kadar saat çok erken olsa da. Nedeni, onu düşünmeden duramamam.

Öpüşmeyi kimin başlattığını bilmesem de, ilk ayrılan Jeremy oluyor.

"Üzgünüm." Başını eğerek arkasını dönüyor. "Bunu yapamam."

Anlıyorum. Bana hayatı hakkında yeterince şey anlattı, bunu beklemeliydim. Ama hayal kırıklığımı gizleyemiyorum.

"Ben istiyorum." Gözlerindeki özlem çok açık. "Tanrım, ne kadar istediğimi bilemezsin. Ama Naomi çok dengesiz. Eğer bir ilişkim olsaydı ya da daha kötüsü, onu terk etseydim ne yapacağını bilmiyorum. Kendimi umursamıyorum ama bunu Teddy'ye yapamam. Onun yanında olmam lazım. O benim bir numaralı önceliğim. Ben... özür dilerim."

"Anlıyorum," diyorum, ki bu doğru, her ne kadar bundan nefret etsem de. Onun hakkında sevdiğim bir şey, oğlu için her şeyi yapacak harika bir baba olduğu çok açık. Kendi babam kesinlikle öyle hissetmiyordu

— eteğimin çok kısa olduğunu ve kendi iyiliğim için onu değiştirmem gerektiğini söylemek dışında bana neredeyse hiç bakmazdı. "Zaten benim için çok yaşlısın."

Gülüyor. "Öyleyim. Ben yaşlı bir adamım ve sen... sen istediğin herkesi elde edebilirsin."

Ama bunların hiçbiri doğru değil. Özellikle de Jeremy'nin yaşlı bir adam olduğu kısmı. Teknik olarak benden on iki yaş büyük, ama bu umurumda bile değil. Clay'den beri kimseye karşı böyle hissetmemiştim ve bir daha asla hissetmeyeceğimi düşünmeye başlamıştım. İstedğim herkesi elde edebileceğim konusunda haklı olduğunu sanmıyorum, ama haklı olsa bile yine de onu isterdim.

Jeremy, yapabileceğimden emin olmak için beni arabama kadar geçirdi. Birkaç kez ona yaslanmak zorunda kaldım, ama bileğim sargılı olduğu için üzerine biraz ağırlık verebiliyorum. Acil servise gitmem gerekeceğini sanmıyorum, ki bu iyi bir şey çünkü sağlık sigortam berbat.

Jetta'mın arka çamurluğunda tamir ettirecek paramın yetmeyeceği bir çatlak var. Jeremy bir keresinde bana bunu tamir ettirmeyi teklif etmişti. Parasını bile hissetmezdi, ama ben hayır dedim. Reddettiğim için memnunum, çünkü bugün onu öpmemin nedeninin maddi değeriyle bir ilgisi olduğunu düşünmesini istemezdim.

"Eve sorunsuz gidebilir misin?" diye soruyor.

"Sorun *so/* ayak bileğim," diyorum. "Araba kullanabilirim."

"Tamam." Başını sallıyor. "Ve... tekrar özür dilerim... şu konuda..."

Neden özür dilediğini söylemiyor, bu yüzden beni öpmesi mi yoksa bunun onun için tek seferlik bir şey olacağı gerçeği mi bilemiyorum.

"Endişelenme," diyorum.

"Evet."

Spor ayakkabılarının üzerinde ağırlığını birinden diğerine kaydırıyor. Başka bir şey söylemek istiyor gibi görünüyor, ben de bileğimin yükünü azaltmak için arabama yaslanıp onu bekliyorum.

"Peki," diyor, "o zaman sonra görüşürüz." "Evet," diyorum. "Sonra görüşürüz."

Tam iki saniye durur, sonra aramızdaki mesafeyi kapatır ve dudaklarını bir kez daha benimkilere bastırır.

JEREMY ve ben üç aydır birlikte yatıyoruz ki, birdenbire “Naomi’den ayrılacağım” diyor.

Benim dairemdeki yatakta çıplak yatıyoruz, başım onun kolunun kırımında. Artık birlikte koşturmuyoruz, onun yerine o buraya geliyor. Koşmayı bırakabildiğim için mutluyum, çünkü koşmayı hiç sevmezdim, ama ondan vazgeçmek çok daha zor olurdu. Zaten bunun bir gün sona ereceğini tahmin ediyordum, çünkü o evli ve bir çocuğu var. Başından beri Naomi’yi terk etme riskini asla göze alamayacağını çok net bir şekilde belirtmişti.

“Öyle mi?”

“Bir avukatla konuştum,” diyor. “Long Island’daki en iyi avukatlardan biri. Bana, akıllı davranırsam tam velayeti alabileceğimi söyledi. Biraz kirli oynamam gerekebilir, ama yapmam gerekiyorsa yaparım.”

Naomi Roth’un benim gibi bir çocuğunu kaybetmenin acısını yaşaması ihtimalinden dolayı suçluluk duyuyorum, hem de hepsi benim yüzümden. “Ortak velayet ne olacak?”

“Sana *söyledim...*” Karısı hakkında konuştuğumuzda her zamanki gibi şakaklarında nabız atıyor. “Teddy, Naomi’nin yanında güvende değil. O sorumsuz ve tamamen dengesiz biri. O, Teddy’nin yanında kalırsa geceleri uyuyamam. Muhtemelen bana ders vermek için Teddy’yi içeride bırakıp evi yakar.”

Derin bir nefes alıyorum. “Gerçekten bunu yapacağını mı düşünüyorsun?”

“Kesinlikle öyle,” diyor ciddi bir sesle. “Sence neden ondan ayrılmam bu kadar uzun sürdü?”

Bana defalarca evliliğini ne kadar bitirmek istediğini ama Naomi’yi bu şekilde kızdırmanın değmeyeceğini söylemişti. Ama görünüşe göre, benim için buna değer olduğunu düşünüyor.

"Dinle, Ronnie." Dirseklerine dayanarak kendini kaldırır. Sabahki aktivitelerden dolayı alnında hâlâ hafif bir ter damlası vardır. "Bu durum devam ederken biraz mesafeli davranmamız gerekebilir."

"Oh..." Hayal kırıklığını gizlemeye çalışıyorum. "Anlıyorum. Muhtemelen şu anda benimle, benim geçmişimle ilişkilendirilmek istemiyorsundur..."

"Hayır, *hiç de* öyle değil," diye ısrar ediyor. "Ama Teddy ile daha fazla evde olmam gerekiyor, özellikle de Naomi bizimle yaşamıyorsa. Çalışma saatlerimi azaltmaya çalışıyorum. Ve ayrıca..."

Ona kaşlarımı çatarak bakıyorum. "Ne?"

Kaşlarını çatıyor. "Güvenliğin konusunda endişeliyim. Naomi öğrenirse... Şey, sadece endişeliyim, hepsi bu."

Bugün söylediği her şey beni şaşırttı. Genelde Naomi hakkında konuşmaktan çekinir ve onu eleştirdiğinde çoğunlukla ne kadar güvenilmez olduğundan bahseder. Teddy'yi okula zamanında götüremeyeceği için bir dadı tutmak zorunda kalmıştı. Çoğu zaman onu almayı unuturdu.

Ama onun tehlikeli olabileceğini ima ettiği ilk kez bu.

Yine, neredeyse altı yıl önce araba koltuğundan kaçırılan çaresiz küçük oğlumu düşünüyorum. Onu kaçıran kişinin Naomi olduğunu neredeyse tamamen eledim, ama hâlâ merak ettiğim anlar oluyor...

Jeremy'ye Dominic'ten hiç bahsetmedim. Şiddet uygulayan babamdan, uyuşturucu kullanımdan bahsettik, hatta geçmişimdeki tek diğer önemli ilişkim olan Clay'den bile bahsettim, ama hayatımdaki o tek ayrıntıyı atladım. Bu, insanlara nadiren anlattığım bir şey, kısmen de konuşması çok zor olduğu için. Belki gelecekte bir gün ona anlatabilirim.

Ama henüz değil.

"Eğer biraz zamana ihtiyacın varsa, sorun değil," diyorum ona. "Mutlu değilsen ondan ayrılmalısın, benim yüzümden değil."

"Mutlu değilim," diyor. "Uzun zamandır mutluyum. Belki de hiç olmadım. Onunla evlenerek büyük bir hata yaptım. Bunu sadece Teddy'nin evde iki ebeveyni olsun diye yaptım, ama o zamanlar şimdi bildiklerimi bilseydim..." Bir an sessiz kalıyor, düşüncelere dalıyor.

Ama sonra başını sallıyor. “Ama yine de, sen olmasaydın onu asla terk etmezdim. Seninle olmak istiyorum, Ronnie. Bu yüzden bunu yapıyorum.”

Böylece boşanma süreci devam ederken ilişkilerimizi biraz soğutmaya karar veriyoruz. Birbirimizi göreceğiz ama eskisi kadar sık değil, ve bu konuda çok dikkatli olmalıyız. Zor olacak, ama sonunda buna değecek.

Sonra dikkatsiz davranırız ve o bizi yakalar.

NAOMI, gece geç saatlerde onun evinden çıkarken beni yakaladığından beri, artık bu kadar dikkatli olmamız için bir neden kalmadı. Onun şu anda başka bir kadınla görüştüğünü biliyor. Ve o kadının ben olduğumu da biliyor. Her ne kadar niyeti bu olmasa da, bu keşif ilişkimizi bir adım ileriye taşıdı, artık saklanmamıza gerek yok.

Ve şimdi Jeremy, Teddy ile tanışmamı istiyor.

"Ya benden hoşlanmazsa?" diye soruyorum gergin bir şekilde, o bana bu haberi verdiğinde.

"Neden senden hoşlanmasın ki?"

Haklı. Çocuklar genellikle benden hoşlanır. Oldukça fazla bebek bakıcılığı yaptım ve çoğu çocuk bana yakınlık duyuyor gibi görünüyor, yani Teddy'nin benden hoşlanmaması için bir neden yok.

Ama aynı zamanda, bu konuda çok şey söz konusu.

Jeremy yüzümdeki endişeyi görebiliyor, bu yüzden "Ona bir hediye al. O yaşta rüşvet her zaman işe yarar" diyor.

Sözlerinin haklılığını anlıyorum, bu yüzden alışveriş merkezine gidip Jeremy'nin oğlu için mükemmel hediye aramaya başlıyorum. Teddy'nin Legoları sevdiğini söylediği için Lego mağazasına gidiyorum, ama hiçbir şey tam olarak uygun görünmüyor.

Bunun yerine eve gidip çekmecelerimi karıştırıyorum ve Dominic yeni doğduğunda ona aldığım fil oyuncağını buluyorum. Yıllardır onu nihayet küçük oğluma geri verebileceğim günü hayal ediyordum. Ama şimdi, ilk kez, onu bir daha asla göremeyeceğim ihtimalinin son derece yüksek olduğunu fark ediyorum.

Fili elime alıp göğsüme sıkıca sarıldım. Burunumu, bunca yıl sonra hâlâ yumuşak olan suni kürküne dayadım. Fil hâlâ biraz bebek pudrası kokuyordu.

Dominic artık yok. Bunca yıldır umudumu kaybetmedim, ama artık hayatımda sevmeye

ve hatta sevebileceğim yeni bir çocuk olduğu için, oğlumun bir daha asla geri dönmeyeceği gerçeğiyle yüzleşmek zorundayım.

İşte o zaman fili Teddy'ye vermeye karar veriyorum.

Jeremy, Naomi'nin kaldığı daireden Teddy'yi getirirken ben evde bekliyorum. Kanepede oturmuş, filimi göğsüme sıkıca bastırmış, karnımda kelebekler uçuyor.

Teddy benden hoşlanacak. Hoşlanmak zorunda.

Ön kapı açıldığında, karnımdaki kelebekler harekete geçiyor. Hâlâ fili sıkıca tutarken kanepeden sendeleyerek kalkıyorum. Ön kapıdaki gürültüyü duyabiliyorum — Teddy ayakkabılarını çıkarıyor ve gününü anlatıyor. Dışarı çıkmalı mıyım çıkmamalı mıyım bilemiyorum, bu yüzden Jeremy Teddy'yi oturma odasına getirene kadar orada duruyorum.

Beni görünce aniden tamamen sessizleşiyor. Bana büyük kahverengi gözleriyle bakıyor ve ben yine onun Clay'e ne kadar benzediğini düşünmeden edemiyorum.

"Teddy," diyor Jeremy, "seni çok iyi arkadaşım Veronica ile tanıştırmak istiyorum."

Babasına daha da yaklaşıp, bacağına sarılır ve yüzünde temkinli bir ifadeyle bana bakar.

"Bana Ronnie diyebilirsin," diyorum en tehditkar olmayan sesimle. "Ve sana bir hediye getirdim!"

Fili uzatıyorum, birdenbire onu hediye paketi yapmayı akıl etseydim diyorum. Çocuklar hediye kağıdını severler. Ne düşünüyordum ki?

Teddy fili almaya uzanmıyor. Sadece orada duruyor, Jeremy'nin bacağına sıkıca sarılmış.

Jeremy, Teddy'yi bana doğru çekmek için birkaç deneme yapar ama hiçbir şey işe yaramaz gibi görünüyor. Dürüst olmak gerekirse, kendimi çok kötü hissediyorum. Hiçbir çocuk bana Teddy'nin baktığı gibi bakmamıştı. Sanki benden *korkuyormuş gibi*.

"Üzgünüm, Ronnie," diyor bana alçak sesle. "Genelde bu kadar utangaç değildir. Ne oldu ona bilmiyorum." Sonunda Jeremy, Teddy'nin önüne çömeliyor. Ellerini çocuğun omuzlarına koyuyor ve gözlerine bakıyor. "Ne oldu, Teddy? Neden Ronnie'yi sevmiyorsun? Seninle tanışmak için çok heyecanlıydı."

Teddy bir an sessiz kalır, ne diyeceğini bilemiyormuş gibi. Sonunda, çok kısık bir sesle, "Annem, Veronica adında bir cadının seni bizden çaldığını söylüyor," der.

Jeremy'nin ağzı açık kalır. "O mu söyledi bunu?"

Yavaşça başını sallarken gözleri yaşlarla dolar.

Sanırım buna şaşırmamam gerekirdi. Jeremy'nin evinde Jeremy'yle öpüşürken Naomi'nin bana nefret dolu bakışlarını hatırladığımda yanaklarım hâlâ yanıyor. Ama yine de çok incitici.

"Teddy," der Jeremy nazikçe, "Ronnie cadı değil. Sana söz veriyorum. Annen sana bunu neden söyledi bilmiyorum ama doğru değil. Ronnie gerçekten harika bir insan ve bence ikiniz birbirinizi çok seveceksiniz, ayrıca ben..." Bana bir bakış atar, sonra tekrar oğluna döner. "Onu seviyorum."

Yatak odasının dışında bu sözleri ilk kez söylüyor. Daha önce samimi olduğuna inanmadığımdan değil, ama bunu oğluna söylediğinde, nedense daha gerçekçi geliyor.

"Bana inanıyorsun, değil mi?" Jeremy, Teddy'ye sorar. "Yani, cadıya benzemiyor, değil mi?"

Teddy bana bakıyor, cadı gibi özelliklerim olup olmadığını dikkatle inceliyor. "Belki," diyor düşünceli bir şekilde, "o iyi bir cadıdır."

Fil oyuncağını tekrar uzattım. "Bu hediye almanı istiyorum, Teddy," dedim ona. "Bu, benim için gerçekten çok özel birine aitti. Ve şimdi senin almanı istiyorum."

Bir an daha tereddüt eder, ama sonra elini uzatıp fili benden alır. Tıpkı beni incelediği gibi, fili de inceler. Sonra onu uzun zamandır kayıp bir hazineymiş gibi göğsüne sıkıca sarar.

Ona bayılıyor.

TELEFONUM HER ÇALDIĞINDA, neredeyse yerimden zıplıyorum.

Mutfakta akşam yemeğini pişirmeye başlamak üzereyim ki telefonumun titrediğini duyuyorum. Eskiden böyle değildim, ama son günlerde telefonum her çaldığında tüylerim diken diken oluyor.

Ve bunun tek sebebi Naomi.

İlk başta beni takip ediyordu. Kahve dükkanındaki vardiyam bittikten sonra süpermarkete giderken arabasının arkamda çok yakın takip ettiğini hayal ettiğime inanmak istedim. Süpermarketin ortasında benimle yüzleştğinde bile nazik davranmaya çalıştım. Naomi ile asla arkadaş olamayacağımız açıktı, ama en azından samimi olabileceğimizi umuyordum.

Sonra telefonlar gelmeye başladı.

İlki, Teddy ile tanıştıktan kısa bir süre sonra geldi. Gece yarısıydı ve yatakta uykuya dalmak üzereydim ki telefonum çalmaya başladı. Ekranda gizli numara gördüğümde pek önemsemedim. Acil bir durum olabileceğinden endişelendim ve telefonu açtım. Sonra hattın diğer ucunda sert bir kadın sesi duydum:

"Seni öldüreceğim, Veronica."

Kalbim deli gibi çarparak telefona baktım. "Kim... kimsiniz?" diye kekeleydim.

Uzun bir sessizlik oldu, sonra yine o boğuk ses duyuldu: "Jeremy'den ayrıl, yoksa seni öldürürüm."

Sonra telefonu kapattı.

Birdenbire tamamen uyanmıştım. Arayanın kim olduğunu anlamamanın bir yolu yoktu, çünkü numara gizliydi, ama bunun önemi yoktu. Böyle bir arama yapacak tek bir kişi vardı.

Bu Naomi olmalıydı.

O günden beri bu aramalar düzenli hale geldi. Çoğu zaman cevap vermiyorum. Ama cevap verdiğimde, bana her zaman birkaç sert sözü oluyor. Her zaman beni öldüreceğini söylemiyor

. Bazen sadece boğazımı keseceğini söylüyor, ama sanırım sonuç aynı olacak.

Artık telefonum her çaldığında içimi bir korku kaplıyor. Bir süreliğine, özellikle geceleri telefonumu tamamen kapatma alışkanlığı edindim. Ama Jeremy birkaç kez bana ulaşmakta zorluk çektikten sonra, açık bırakmam gerektiğini hissettim.

Mutfağın ortasında durup, aramayı sesli mesaja yönlendirmeli miyim diye düşünüyorum. Asla mesaj bırakmaz, çünkü o zaman mesajları Jeremy'ye dinletebilirim. Muhtemelen telefon görüşmesini kaydetmenin bir yolunu bulmaya çalışmalıyım, ama bunun için yeterince teknoloji meraklısı değilim.

Her adımda kalbim hızlanarak telefonuma doğru sessizce yaklaşıyorum. Şu anda hayatımın tehdit altında olmasını hiç ama hiç istemiyorum. Sonra telefonda Jeremy'nin adını görüyorum ve nabzım normale dönüyor.

"Merhaba," diyorum. "Ne haber?"

"Ronnie," diyor. "Bir iyilik isteyeceğim. İşten çıkamıyorum ve Rosita'ya şu saate kadar evde olacağımı söylemişim. O daha fazla kalamaz. Ben eve gelene kadar evime gidip Teddy'ye göz kulak olabilir misin? Söz veriyorum, yaklaşık iki saat içinde döneceğim."

"Tabii ki." Teddy'yi artık gerçekten çok seviyorum, biyolojik oğlum olmadığını kabullenmiş olsam da. "On beş dakikaya orada olurum."

"Çok teşekkür ederim. Sen harikasin, Ronnie. O akşam yemeğini çoktan yedi, ben dönene kadar onunla kal. Belki ona yatmadan önce bir hikaye okursun."

Hemen arabama atlayıp Jeremy'nin evine gidiyorum. Teddy beni gördüğüne çok sevinmiş görünüyor. Hatta geldiğimde bana sarılıyor. "Sana yeni taşlarımı gösterebilir miyim?" diye soruyor.

"Tabii!" diyorum, taşlara karşı olabildiğince coşku göstermeye çalışarak.

Beni elinden tutup odasına götürüyor. Eli benim elimde çok küçük ve yumuşak geliyor. Neredeyse altı yaşında — tam da Dominic'in olacağı yaşta.

Hayır, Dominic'in yaşıyla aynı. Oğlum hala hayatta.

Sadece onu bir daha asla göremeyebilirim.

Teddy'nin odasına vardığımızda, sırt çantasında taşıdığı anlaşılan bir sürü taş yere döktü. Çantanın bu kadar ağır olmasına şaşmamalı. "Bu şist," dedi, sıradan bir taş benzeyen bir şeyi havaya kaldırarak otoriter bir tavırla. "Ve bu da sanırım feldspat."

"Nereden biliyorsun?"

"Taş kitabımda baktım," der, sanki bu çok açık bir şeymiş gibi.

Taşları çok seviyor. Jeremy, bulduğu büyük taşları her odada kağıt ağırlığı olarak kullanıyor. Ona verdiğim fili çok sevmiş gibi görünüyordu ama son zamanlarda onu görmedim. Neredeyse altı yaşında bir çocuğun bir peluş hayvana bu kadar bağlanmasını beklemek fazla mı olur bilmiyorum ama en azından onu kaybetmemiş olmasını umuyorum. Bu benim kalbimi kırardı.

"Bunlar gerçekten çok güzel taşlar, Teddy." "Evet, gerçekten çok havalılar!"

Bana gülümserken, kalbim ağzıma geliyor. O anda Clay'e o kadar çok benziyor ki, neredeyse ürkütücü. O, Clay'in ve benim DNA'mın bir karışımından çok, Clay'in tam bir klonu gibi görünüyor. Ve Jeremy'ye benzediğinden çok, Clay'e benziyor.

Ama bu mantıklı değil. Jeremy o DNA testi konusunda doğruyu söylemiş olmalı. Sonuçta, o teyit olmadan Naomi ile evlenmesi imkansızdı. Jeremy'nin biyolojik babası olması ve Clay'in de biyolojik babası olması mümkün değil.

Yine de...

"Teddy," diyorum, "Oynayabileceğimiz eğlenceli bir oyun buldum."

"Öyle mi?" Gözleri parlıyor, çünkü yeni oyunlara her zaman heyecanlanır. Jeremy, çocuğun sonsuz bir enerjisi olduğunu söylerken yalan söylememişti. "Ne oyunu?"

"Şey, bu kiti aldım. Eğer bununla ağzını silersen, kahvaltıda ne yediğini tahmin edebilir."

Teddy'nin gözleri fal taşı gibi açılır. "Gerçekten mi?" "Evet. Gidip getireyim."

DNA test kiti hâlâ çantamın en dibinde duruyor. Teddy'yi görmek için parka ilk gittiğimde oraya koymuştum ve onun

. Bir şekilde, bu günün geleceğini biliyor olmalıyım. Bu testi yaptırmazsam, bu soru sonsuza kadar aklımdan çıkmayacak.

Ayrıca, kiti postaya verdikten sonra iki haftadan az bir sürede sonuçların çıkacağı sözü verilmişti

. Oturma odasında bıraktığım çantamı almak için geri koşuyorum. DNA kiti en altta duruyor ve kutudaki talimatları okumak için bir saniye ayırıyorum. Yanak sürüntüsünü koymam gereken küçük kağıt zarfı çıkarmam gerekiyor. İkisini de yukarıya çıkarıyorum; Teddy hala tüm taşlarıyla yatak odasında.

"Buldum!" diyorum.

Teddy ağzını genişçe açarak ön dişlerindeki boşluğu gösteriyor. "Ahhh..."

Yanağının içini swabla siliyorum. Swabı çıkardığımda, talimatlarda önerildiği gibi kuruması için havaya kaldırıyorum. Sonra dikkatlice küçük zarfın içine koyuyorum.

"Ee," diye soruyor Teddy. "Kahvaltıda ne yedim?" "Şey... Cheerios mu?"

"Yedim!" diye hayretle bağılıyor. "Vay canına, bu çok havalı. Babam eve geldiğinde ona da yapmalısın."

"Aslında," diyorum, "bunu başka bir zaman ona sürpriz olarak yapmak isteyebilirim. Mesela... doğum gününde! O yüzden lütfen ona bu testten bahsetme, tamam mı Teddy? Sır tutabilir misin?"

"Sır saklamakta çok iyiyim," diyor ciddiyetle. "Hatta annemle babamla aramızda gizli bir şifre bile var."

Bu da ne demek oluyor? "Oh, ilginç."

Örneği kot pantolonumun cebine güvenli bir şekilde koyuyorum. Yarın sabah ilk iş olarak postaya vereceğim. Teddy'nin benim oğlum olma ihtimalinin çok düşük olduğunu biliyorum, ama kesin olarak öğrenene kadar içim rahat etmeyecek.

Jeremy'nin yanında yatakta uzanmış, uykuya dalmaya çalışırken, komodinin üzerindeki telefonum çalar.

Fazla düşünmeden telefonu kaldırıyorum. Bir haftadır tehdit içeren bir arama almadım ve gardım düşmüş durumda. Arayan numara gizli değil, gerçek bir telefon numarası. Ama hattın diğer ucundaki sesi duyar duymaz hatamı anlıyorum.

"Bu gece uyurken dikkatli olsan iyi olur," diye artık tanıdık gelen o ses bana tıslıyor. "Çünkü seni içinde bırakıp evi yakacağım."

Sanki telefonun kendisi yanıyormuş gibi telefonu kulağımdan çekiyorum. Ekranı tekrar baktığımda, arama sona ermiş.

Jeremy yanımdaki yatakta kıpırdanıyor. "Ronnie? Kimdi o?"

"Naomi," kendimi durduramadan ağzımdan geçiriyorum.

Anında uyanır ve oturur pozisyona geçmeye çalışır. Gözlerini ovuşturur. "*Naomi* mi? Neden bahsediyorsun?"

"O..." Daha önce tehditkar telefonlardan bahsetmemiştim çünkü ejderhayı kışkırtmak istememişim, ama bana ne yaptığını bilmesi gerekiyor. "Naomi bana tehditkar telefonlar ediyor. Haftalardır bunu yapıyor."

Son zamanlarda Naomi konusu açıldığında her zamanki gibi şakağında bir damar belirir. "Ciddi misin?"

"Evet."

"Telefonunu bir bakayım."

"Genelde numarasını gizliyor, ama sesinden tanıyorum." Telefonumu ona uzattım. "Ama bu sefer gerçek bir numara görünüyor. Bu onun numarası mı?"

Numarayı tıkladı ve telefonumu kulağına götürdü. Bu mesafeden, mekanik bir sesin mesajı okuduğunu duyabiliyordum. "Eminim kullan-at bir telefon almıştır."

"Sence böyle bir şey yapar mı?"

Jeremy, bana bir şey söyleyip söylememeyi düşünür gibi bir an bana baktı. Sonunda kendi telefonunu eline aldı ve ekranda kaydırmaya başladı. "Onun neler yapabileceğini tam olarak görmeni istiyorum."

Bir saniye sonra, çektiği bir fotoğrafı göstermek için telefonunu kaldırdı. Ne olduğunu anlamam bir saniye sürdü ve şimdi midem bulanıyor.

Bu Dominic'in fili. Küçük bebeğimden geriye kalan tek şey. Ve Naomi ona bir bıçak saplamış ve üzerine kırmızı sos dökmüş.

"Bunu onun dairesindeki bir çekmecedeki buldum," diyor bana. "Sana göstermek istemedim, çünkü seni üzeceğini düşündüm, ama bence burada neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmen gerekiyor. *Bu* yüzden ondan ayrılmaya korkuyordum." Çenesini sıkıyor. "Bu yüzden Teddy'yi ondan uzak tutmalıyız."

Ekrandaki fotoğrafa bakmaktan kendimi alamıyorum. Zavallı filim. Onu paramparça etti. Peki en kötüsü ne biliyor musun?

Eğer ikimiz baş başa kalsaydık, bana çok daha kötüsünü yapardı bana çok daha kötüsünü yapardı.

BUGÜN Teddy'nin altıncı yaş günü partisi.

Bir çocuğun doğum günü partisi yapmasından daha büyük bir mutluluk yoktur —bu, bugün öğrendiğim en önemli ders oldu. Bu sabah uyandığından beri Teddy gülümsemeyi hiç bırakmadı. Gülümsemesinin bir saniye bile olsa sarsıldığı tek an, Jeremy'nin annesinin partiye gelmeyeceğini söylediği andı.

Açıkçası, bence bu biraz sert.

Evet, Naomi bize çok kötü davrandı. Ama o Teddy'nin annesi. Doğum günü partisinde olmalı. Ancak, Jeremy'ye onun burada olması gerektiğini ima etsem bile, bana bir saat boyunca onun ne kadar korkunç olduğunu, ona güvenilemeyeceğini ve günü nasıl mahvedeceğini anlatırdı.

Bana gelince, mümkün olduğunca eğlenmeye çalışıyorum ve Dominic'in altıncı yaş günü partisinin bir hafta önce olacağı gerçeğini düşünmemeye çalışıyorum. DNA testinin sonuçlarını henüz almadım, ama ne çıkacağını zaten biliyorum. Teddy benim gerçek oğlum değil; Dominic hâlâ dışarıda bir yerlerde. Ve nerede olursa olsun, umarım biri ona da bu kadar büyük bir parti düzenliyordur; palyaçolar, şişme oyuncaklar, midilliler ve evet... bu parti gerçekten saçma. Jeremy, karmaşık boşanmanın etkisini kesinlikle aşırı telafi etmeye çalışıyor.

Umarım Dominic mutludur. Onu bir daha hiç göremesem bile, en azından mutlu olduğunu bilsem içim rahat ederdi.

Parti sabahın erken saatlerinde, bu yüzden yapılacak çok iş var. Her şeyi hazırlamaya başlamak için hepimiz saat tam yedide uyanmak zorundayız. Her zamanki gibi rahat kıyafetler giymiş olsa da, Jeremy tam iş modunda, şişme evin kurulumunu yönetiyor ve her şeyi teyit etmek için telefon görüşmeleri yapıyor.

"Ronnie, pasta geldi mi?" Jeremy palyaçoğu beklemeye alırken bana soruyor. (Bunlar, asla söylemeyeceğimi sandığım sözler.)

"Evet, arka bahçede," diyorum ona.

Pasta çok komik. Bundan daha küçük *düğün pastaları* görmüştüm. Kendim yapmayı teklif ettim ama Jeremy sanki şaka yapıyormuşum gibi güldü. Oysa benim pastam çok lezzetli olurdu. Çikolatalı ve çikolata kaplamalı olurdu; Teddy bana bunun en sevdiği pasta olduğunu söylemişti.

Teddy arka bahçedeydi ve eve geri döndü, çok gülümsediği için yanakları pembeye dönmüştü. "Ronnie," dedi nefes nefese, "bana doğum günü hediyesi aldın mı?"

Ona gülümsedim. "Ne dersin?"

"Bilmiyorum! Aldın mı?"

"Tabii ki aldım, şapşal." Yumuşak kahverengi saçlarını okşadım. "Ve bence çok seveceksin."

Jeremy, Teddy'nin robot araba istediğini söylemişti, ben de erkek arkadaşımın oğluna yalakalık yapmak amacıyla gidip onu aldım. Pahalıydı ama onun almasını istedim. Beni sevmesini o kadar çok istiyorum ki. Hâlâ beni bir cadı olarak görüyor, ama en azından resmi olarak iyi bir cadı olduğuma karar verdi.

Parti saat 10.30'dan 1'e kadar sürecektir, tabii ki konuklar saat 10'da gelmeye başlıyor, oysa biz henüz hazır olmaktan çok uzağız. Jeremy beni bu konuda uyarmıştı, bu yüzden birçok anne bana öfke dolu bakışlar atsa da, gülümsemeye ve iyi bir ev sahibi olmaya çalışıyorum. Buna rağmen, aslında oldukça iyi bir iş çıkardığımı düşünüyorum. Kısa süre sonra parti tam hızına ulaşır ve herkes harika vakit geçirir.

Sonra öğlen saatlerinde Naomi gelir.

Ona saat bir olana kadar gelmemesini özellikle söylemişti. Önceki gece telefonda bu konuyu konuştuklarını duymuştum ve en az saat bir olana kadar gelmemesini beş kez söylemiş olmalı. Ama işte burada, sanki öğlen demiş gibi davranıyor.

"Anne!" Teddy eteğini çekiyor. "Anne, midilliyi görmelisin! Adı Sparkles!"

Kavganın çıkacağını kilometrelerce öteden görebiliyorum. Jeremy çok kızgın ve bu durumu yatıştıramıyor, bu yüzden Teddy'nin doğum günü partisini kurtarmak bana kalıyor. Bu yüzden yüzümde yapmacık bir gülümsemeyle üçünün yanına koşuyorum.

"Merhaba Naomi," diyorum en dostane sesimle. "Geldiğine sevindim."

"Naomi *gidiyor*," diyor Jeremy, öfkeden titreyerek. "Hayır!" diye ağlıyor Teddy. "Annemin kalmasını istiyorum!"

Jeremy'nin neden kızgın olduğunu anlıyorum, ama Teddy'nin annesini kendi altıncı doğum günü partisinden kovmanın uygun olduğunu düşünemez. "Lütfen, partide kal Naomi," diyorum ona. "Evde yiyecek var. Mutfak arka kapıdan girince hemen orada."

Teşekkür etmiyor.

Cebimdeki telefonum yeni bir e-posta geldiğini bildiren bir ses çıkarır. Kalabalıktan uzaklaşıp telefonu çıkarırım ve ana ekranımda DNA testi sonuçlarının bulunduğu bir e-posta aldığımı görürüm.

Şu anda bakmak isteyip istemediğime karar veremiyorum. Teddy'nin benim oğlum olma ihtimali yok ve kafamın içindeki o küçük sesi susturmak dışında, bu testi neden yaptırdığımı bile bilmiyorum. Bu e-postaya bakmak moral bozucu olacak, çünkü artık çocuğu olmayan bir anne olduğumu bir kez daha hatırlatacak.

Ama bunu bir an önce halletmeliyim. Bu gece dairemde tek başıma olmaktansa, mutlu çocuklarla çevriliyken buraya bakmak daha iyi.

Ağlayacağımdan korkuyorum, bu yüzden kendimi üst kattaki yatak odasına kapatıyorum. Kimsenin beni rahatsız etmemesi için kapıyı kilitliyorum. Sonra e-postamı açıyorum ve DNA şirketinden gelen mesajı görüyorum.

Doğal olarak, e-postada hiçbir bilgi yok. Sadece sonuçları gönderdiğimde kaydolduğum web sitesine bir bağlantı var. Kullanıcı adı ve şifremi hatırlamaya çalışıyorum ve iki kez yanlış denedikten sonra, başımın belaya girebileceğinden endişelenmeye başlıyorum. Ama sonra üçüncü denemem doğru çıkıyor. Web sitesine giriş yapıyorum.

Giriş yaptıktan sonra, DNA test sonuçlarına yönlendiren başka bir bağlantı daha var. Titreyen parmağımla üzerine tıklıyorum.

Bir an için, tek görebildiğim rastgele harf ve rakam dizileridir. Hiçbir anlam ifade etmiyor ve tek hissettiğim şey hayal kırıklığıdır. Ama sonra "yorum" yazan en alta kaydırıyorum ve aşağıdaki satırı okuyorum.

Annelik olasılığı: yüzde 99,9999998

Ne?

Her şeyi anlamaya çalışarak aşağıdaki metni gözden geçiriyorum. Raporda büyük harflerle "SİZ BU ÇOCUĞUN ANNESİSİNİZ" yazan hiçbir şey yok. Ama yüzde 99,9999998...

Şey,
bana oldukça kesin görünüyor.

Test pozitif çıktı. Teddy
benim oğlum.

Yatak odasında oturuyorum, başım dönüyor.

Teddy benim oğlum. Teddy,
Dominic. Dominic hayatta.

Bebeğimi alan Naomi. Onu benden çaldı ve doğum belgesini tahrif etti.

Onu hayal edebileceğimden çok daha fazla nefret ediyorum.

Şu anda çok fazla duygu hissediyorum. Sevinç, üzüntü, öfke, ama aynı zamanda kafa karışıklığı da. Jeremy bana babalık testi yaptırdığını ve sonucun pozitif çıktığını söyledi. Ama bu nasıl olabilir? Clay, Teddy'nin biyolojik babası. Anladığım kadarıyla, Jeremy'nin babalık testinin pozitif çıkmasının tek yolu, onun ve Clay'in tek yumurta ikizi olmasıdır. Ve aynı yaşta bile olmadıklarını düşünürsek, bu pek olası görünmüyor.

Bu durumda iki olasılık kalıyor. Babalık testi konusunda yalan söylemiş olabilir, ama ben öyle olduğunu sanmıyorum. Sonuçta, o kanıt olmasaydı Naomi ile asla evlenmezdi. Hayır, kesinlikle yalan söylemiyordu. Bu durumda geriye bir olasılık kalıyor:

Naomi bir şekilde onu kandırmış olabilir. Jeremy ile konuşmam gerek.

Kendimi toparlayıp yatak odasından çıkmayı ve merdivenlerden aşağı sendeleyerek inmeyi başardım. İlk iş olarak Teddy'yi aramak için birinci katı gözden geçirdim. Orada değildi ve içimi bir panik kapladı. Onu bir kez kaybetmiştim zaten. Ya yine ortadan kaybolursa? Ama sonra arka bahçeye çıktım ve onu şişme oyun evinde buldum. Tamam, eğleniyor. Jeremy ile konuşurken onu kısa bir süre yalnız bırakabilirim.

Ne diyeceğimi bildiğimden değil tabii.

Ama Jeremy'nin nereye gittiğinden emin değilim. Onu aramak için birinci katın her yerini arıyorum ama onu göremiyorum. Son baktığım yer, hediyeleri sakladığımız alt kattaki ofis.

Oraya vardığımda kapı aralık duruyor, ama Jeremy içeride değil. Başka biri var.

Naomi.

Naomi, oturma odasındaki sehpa da duran bir şeyi kapıyor. Bunun Teddy'nin topladığı taşlardan biri olduğunu, Jeremy'nin kağıt ağırlığı olarak kullandığı bir taş olduğunu anlamam bir saniye sürüyor. Naomi'nin taşı başının üstüne kaldırıp, sehpanın yanındaki bir nesneye tüm gücüyle indirdiğini izliyorum; nesne çatlayıp birkaç parçaya ayrılıyor.

Sonra o taşın neyi parçaladığını anlıyorum. Teddy'nin doğum günü için aldığım robot araba; Naomi onu ambalajından çıkarmış ve parçalamış.

Ofisin kapısından geri çekiliyorum, gözlerim sıcak gözyaşlarıyla doluyor. Önce Naomi oğlumu benden çalıyor. Sonra onun için bebekliğinden beri sakladığım fili parçalıyor. Ardından, çok fazla para harcadığım doğum günü hediyesini mahvediyor. *Oğlumun* altıncı yaş günü için aldığım hediye yi.

Jeremy'yi orada bulmayı umarak ikinci kata koşuyorum. Sonunda onu *üst* kattaki ofisinde telefonla konuşurken buluyorum. Teddy'nin iyiliği için iş yükünü azaltmaya çabaladığını bilsem de, çok fazla çalışıyor. İyi bir baba olmak için gerçekten kendini adanmış.

Ama aslında Teddy'nin biyolojik babası değil.

"Ronnie?" Jeremy, yüzümden akan gözyaşlarını görünce yüzü soldu. "Tanrım, ne oluyor? İyi misin?"

Oğlun aslında senin oğlun değil. Karın onu bebekken benden çaldı. Altı yıldır onu arıyorum.

Bunu ona nasıl söyleyebilirim?

"Naomi, Teddy için aldığım hediye yi parçaladı!" Bunun yerine hıçkırarak ağlıyorum. "Onu yaparken gördüm!"

Yüzüne bir anda kan doldu. "Ciddi misin?"

Sessizce başımı sallıyorum.

"Onu burada tutmanın bir hata olduğunu biliyordum," diye bağırıyor. "Sen çok yumuşaksın, Ronnie. Onun böyle bir şey yapacağını *biliyordum.*"

“Hatalıydım,” diye kabul ediyorum. “Bu partiden gitmesi gerekiyor. Hemen.”

Onu oğlumdan uzaklaştırmam lazım, hemen. Çok yakında, DNA testimin sonuçlarıyla polise gidip Naomi’nin yaptıklarını anlatmak zorunda kalacağım. Ama Teddy’nin doğum gününde ona bunu yapamam. Jeremy’ye de yapamam.

Ama çok yakında gerçek ortaya çıkacak. Ve altı uzun yılın ardından Dominic’imi geri alacağım.

NAOMI GÜVENLİ BİR ŞEKİLDE HAPİSHANEDE.

Partide polis onun bileklerine kelepçeleri taktığında rahat bir nefes aldım. Sanırım en azından bir gecelik hapiste kalacak, bu yüzden şimdilik onun için endişelenmeme gerek yok. Ama bir sonraki hamlemi düşünmeye başlamalıyım.

DNA testinin pozitif çıktığını anlattığım tek kişi Lola. Ona bu konuda bir mesaj attım, ama henüz cevap vermedi, herhalde meşgul olmalı. Ne yapacağımızı ve bu durumu nasıl halledeceğimizi onunla konuşacağım.

Şu anda neredeyse akşam yemeği vakti. Parti çoktan bitti ve Teddy yukarıda odasında, yeni hediyeleriyle oynuyor. Benim annesi olduğumu ve benden çalındığını hiç bilmiyor. Ona bunu nasıl söyleyeceğim?

Merdivenleri çıkıp odasına gidiyorum. Kapı aralık, ben de kalan kısmını iterek açıyorum. Teddy yerde bağdaş kurmuş oturmuş, doğum günü hediyesi olan yeni kamyonuyla oynuyor. Ona aldığım robot arabayı hatırlıyorum, şimdi parçaları bir çöp torbasında duruyor. Onu çok sevecekti.

"Merhaba Teddy," diyorum.

Aslında senin adın Dominic. Naomi seni benden çaldığında adını değiştirmiş.

Teddy bana bakıp gülümsüyor. "Merhaba, Ronnie! Yeni arabamı görmek ister misin?"

Aslında bana Ronnie dememelisin. Bana Anne demelisin. Ben senin annenim.

"Tabii ki!" diyorum.

Onun yanına yere oturuyorum, bacaklarımı onun yaptığı gibi çaprazlıyorum. Yeni kamyonetinin özelliklerini göstermeye başlıyor, ama benim tek düşünebildiğim şey, *onun benim oğlum olduğu*. Bu benim küçük bebeğim

, artık yürüyor, konuşuyor ve kamyonetin kapılarının nasıl açılıp kapandığını anlatıyor. Tek istediğim ona sarılmak, sıkıca kucaklamak ve onu asla bırakmamak.

“Bu,” diyorum, “çok havalı bir kamyonet.”

"Biliyorum!" Bana yine o gülümsemesini gösteriyor ve ben Clay'i düşünmeden edemiyorum. Aptal, sorumsuz Clay, oğlunu bir daha asla göremeyecek. Clay, tıpkı kendisine benzeyen bu küçük çocuktan büyük keyif alırdı. "Ronnie?"

Anne! Ben senin annenim! “Evet, tatlım?”

Alt dudağı hafifçe dışarı çıkıyor. “Annem iyi mi?”

O kadın annen değil. “Evet, tabii ki. O iyi.”

"Ama polis onu götürdü." Alt dudağı titremeye başlıyor. "Hapiste mi?"

“Bir süre hapiste kalabilir,” diyorum ona. “Ama sonunda çıkacak.”

Ve sonra ne yaptığını öğrendiklerinde onu hemen geri hapse atacaklar. Ve sen onu bir daha asla göremeyeceksin.

“Oh.” Üzgün görünüyor, ama en azından ağlamıyor.

“Tamam.” “Ama merak etme,” diyorum. “Baban burada.”

Tabii ki, o senin gerçek baban değil. Baban, damarlarına uyuşturucu enjekte etmeyi bırakacak kadar ikimizi de sevmediği için toprağın altında yatıyor. Muhtemelen eninde sonunda tüm bunları öğreneceksin. Ve Jeremy gerçeği öğrendiğinde ne yapacağını bilmiyorum. Seni hala sevecek mi, onu bile bilmiyorum.

"Tamam," diyor Teddy, biraz yatışmış bir şekilde.

Tekrar kamyonuyla oynamaya başlıyor. Çocuklar çok dayanıklıdır. Bu onun için zor olacak, ama gerçeği bilmesi gerekiyor ve tüm bunlardan sonra tekrar ayağa kalkacaktır. Teddy ve ben iyi olacağız. Yani, *Dominic* ve ben iyi olacağız.

Hayır, dur, ondan adını alamam. Alabilir miyim?

“Teddy.” Boğazımda oluşan düğümle konuşuyorum. “Sana sarılabilir miyim?”

"Tamam," diye kabul ediyor.

Kollarımı onun sıksa omuzlarına doluyorum. Bana sarılırken minik vücudu çok kırılgan görünüyor. Altı yıl önce ona iyi bir anne olamadım.

. Onu benden çalan canavardan korumadım.

Bunu telafi etmem gerek.

Teddy'den ayrıldıktan sonra aşağı indim ve Jeremy'yi oturma odasında telefonla konuşurken buldum. Ses tonuna ve halı üzerinde bir ileri bir geri dolaşmasına bakılırsa, gergin bir konuşma yapıyordu. Tam oturma odasına vardığımda, görüşmeyi bitirip telefonunu cebine tıktırdı.

"Geçici koruma emri yürürlüğe girdi," diyor bana. "Naomi Teddy'ye ulaşamaz. Tanrıya şükür."

Sözleri beni rahatlatmalıydı, ama rahatlatmadı. Geçici koruma emri sadece yasal bir belgedir. Naomi ise yasayı hiçe sayan bir tavır sergilemiştir.

"Hâlâ hapiste değil mi?" diye soruyorum.

Yüzünü buruşturuyor. "Maalesef hayır. Avukatı, Fletcher, onu dışarı çıkardı."

Arabuluculuk oturumundan önce belediye binasında Naomi'nin avukatını bir kez görmüştüm. Yeterince iyi birine benziyordu ve eminim Naomi'nin gerçekte nasıl biri olduğunu bilmiyor. Muhtemelen doğru olanı yaptığını düşünüyor.

"Hardwick, onun yaptıklarından sonra velayetin tamamen bana verileceğini ve ona sadece ziyaret hakkı tanınacağını düşünüyor," diyor. "Açıkçası, ona bu hakkın verilmesinden bile rahatsızım. Ama o, çocuğun annesi..."

Hayır, değil. Teddy onun oğlu değil. Onu benden çaldı. Altı yıldır onu arıyorum.

Artık ondan bunu saklayamam. Jeremy, Teddy hakkındaki gerçeği bilmeli. Bu onu mahvedecek, ama bu saklayabileceğim bir sır değil. Naomi'nin yaptıklarının cezasını çekebilmesi için gerçek ortaya çıkmalı.

"Oh, selam," diyor Jeremy. "Dinle, Ronnie, bunun zamanlamasının çok kötü olduğunu biliyorum, ama Salı sabahı önemli bir iş toplantısı için yarın Boston'a uçmam gerekiyor. Bundan kurtulmaya çalıştım ama başaramadım." Bana kaşlarını kaldırıyor. "Ben yokken bu gece Teddy'nin yanında kalabilir misin? Salı akşam yemeği vaktine kadar dönmüş olacağım."

Rahat bir nefes alıyorum. Jeremy'nin iş gezisi neredeyse bir erteleme gibi geliyor. O geri dönene kadar ona gerçeği söylemeyi erteleyebilirim, çünkü bu harika günü oğlumu daha iyi tanımak için geçireceğim. Salı gecesi, her şey hakkında uzun uzun konuşabilir ve bir sonraki adımımızı belirleyebiliriz. “Tabii, seve seve.”

“Teşekkür ederim.” Bana sarılmak için odanın diğer ucuna geldi ve burnuma bir öpücük kondurdu. “Onu canın pahasına koruyacağını biliyorum.”

“Ona hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim,” diye söz veriyorum. Teddy’ye bir şey olmasına izin vermeden önce ölürüm. Ve iki gece sonra, Jeremy’ye her şeyi anlatacağım.

BÖLÜM IV

ŞEY, şimdi kötü adam benmişim gibi görünüyor.

Ama ben kötü adam değilim. Gerçekten değilim. Eğer biri tüm hikayeyi duysaydı, yaptığım her şeyi Teddy için yaptığımı bilirdi. Oğlum için.

Evet, Veronica'nın bebeğini çaldım. Ama dürüst olmak gerekirse, onun bebeği olduğunu *bilmiyordum*.

Teddy'yi ilk gördüğümde, bir arabadaydı. St. Louis'deki annemi ziyaret etmek için arabayla yola çıkmıştım ve benzin almak için bir dinlenme tesisinde durmuştum. Benzin istasyonunun yanında eski, ezik bir araba gördüm ve belki de arıza yapmış olabilir diye düşündüm. Yardım etmek için kenara çektim, çünkü ben böyle iyi bir insanım.

Sürücü koltuğunda baygın bir adam vardı. Yanındaki yolcu koltuğunda ise bir sürü uyuşturucu aleti gibi görünen şeyler vardı. Uyuşturucu kullanmadığım için bu tür şeylerden pek anlamam. Ama bu adamın kullandığı belliydi.

Neredeyse yanından geçip gidecektim, ama sonra bir bebeğin ağladığını duydum.

Yavaşça yaklaştım ve arka koltukta, araba koltuğuna bağlanmış bir bebek olduğunu gördüm. Minicik bir şeydi, muhtemelen sadece birkaç haftalıktı. Ve yeni doğmuş bebek avazı çıktığı kadar bağıırıyordu, her çığlıkta vücudu şiddetle titrerken minik yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Ben anne değildim. Her zaman anne olmak istemiştım, ama birkaç yıl önce, bende şiddetli endometriozis teşhisi konmuştu. Menstrüel döngülerimin her zaman bu kadar rahatsız edici olmasının sebebi buydu. Donör spermle hamile kalmaya çalışırken bir yıldan fazla bir süre boyunca doğurganlık kristalleri, aytaşı ve aventurin taşı taşıdım, ama şaşırtıcı bir şekilde hiçbir şey olmadı. Doktorum sonunda bana,

hiç hamile kalamayacağımı söyledi. Ameliyat olsam bile şansım düşüktü.

Bu yüzden, bu çaresiz küçük bebeğe karşı hissettiğim ani anne sevgisi beni çok şaşırttı. Sanki... kader gibiydi.

Arabanın kapısını denedim ve şaşırtıcı bir şekilde kilitli değildi. Kapıyı açtım ve minik bebeği araba koltuğundan çıkardım. Hemen çığlıkları kesildi. İşaret parmağımı ağzına soktum ve mutlu bir şekilde emmeye başladı. Birkaç saniye içinde muhtemelen parmağımdan süt gelmediğini fark edecek ve ağlaması yeniden başlayacaktı.

Bu bebeğe yiyecek bir şeyler bulmam gerekiyordu.

Bir saniye içinde karar verdim. Bu bebek *tehlikede*ydi. Onu bu uyuşturucu bağımlısının yanında bırakamazdım. Onu kurtarmam gerekiyordu.

Öndeki adam o kadar kendinden geçmişti ki, arka koltuktan araba koltuğunu çıkardığımı bile fark etmedi. Hem bebeği hem de araba koltuğunu aldım ve kendi arabamın arkasına taşıdım. Sonra yola geri döndüm ve annemin evine varana kadar sürmeye devam ettim.

Tabii ki, yeni doğmuş bir bebekle annemin evine gittiğimde çok şaşırdı. Ona hamileliğimi gizli tuttuğumu söyledim, ama bana inandı mı emin değilim, çünkü yeni doğum yapmış gibi görünmüyordum ve göğüslerimden süt gelmiyordu. Özellikle de doğum belgesi almak için yardımına ihtiyacım olduğunu söylediğimde şüphelenmiş olmalı. Ama dışarı çıkıp mama aldı ve tavan arasından eski beşiğimi de çıkardı.

"Şimdi o doğum belgesine gelelim," dedi bana. "Babası olarak kimi yazmak istersin?"

"Baba yok."

"Elbette bir baba var. Temel biyoloji bilgisi yok mu sende, Naomi?"

Baba, arabasında baygın halde bulduğum bir uyuşturucu bağımlısıydı. Bildiğim kadarıyla ölmüştü. İnternette kayıp bir bebekle ilgili haberleri araştırmıştım ama hiçbir şey bulamadım. Kimse onun kaçırılmış olmasını umursamıyor gibiydi.

"Baba bu işin içinde değil," dedim ona.

“Peki, kim o zaman?”

Bir isim uydurmam gerekiyordu. Bu yüzden, geçen yıl annemin gerçekten onayladığı tek erkek arkadaşımı hatırladım. “Adı Jeremy Roth,” dedim. “Hani şu yatırım bankacısı.”

Annem bana yeni bir saygıyla baktı. “Oh. Peki, neden ona bundan bahsetmiyorsun?”

Jeremy ile birkaç ay çıkmıştık, ki bu muhtemelen sürmesi gerekenden daha uzun bir süreydi. İlişkimizi bitirirken yeterince nazikti, ama maaşından maaşa yaşayan, kırkına yaklaşan bir kadından çok daha iyisini bulabilirdi ve bunu biliyordu.

Her neyse, ona bebekten bahsedemezdim, çünkü aslında onun çocuğu değildi ve Jeremy gibi bir erkeğin yapacağı ilk şey babalık testi talep etmek olurdu. Hiçbir zaman korunmasız seks yapmadık. O *çok* dikkatliydi.

"Aptal olma," diye azarladı annem. "O adam bu bebeğe harika bir hayat sunabilir. Oğlun için bunu istemiyor musun?"

Bunu istiyordum.

Bebeğe, kendi biyolojik babamın adını vererek Theodore adını koyduk. Ve sonunda, annemin doğum belgesine Jeremy'nin adını yazmasına izin verdim. Ama ona yaklaşma kararını ancak şehre geri döndüğümde verdim.

JEREMY, kucağımda bir bebekle apartmanına geldiğimde biraz paniğe kapıldım. Tasarımcı marka bir takım elbise ve şık bir kravat giymişti; belli ki işe gidiyordu ve beni ve bebeği görünce şok olmuş gibiydi. Sabahki toplantılarının saatlerini değiştirmek için birkaç telefon görüşmesi yaptı, ardından özel olarak konuşmak üzere beni hızla dairesine götürdü.

"Prezervatif kullandık," diye ısrar etti. "Her zaman."

"Onlar yüzde yüz güvenli değil," diye hatırlattım ona.

"Biliyorum, ama..." Kravatıyla oynadı, gözleri her yere bakıyordu. "Neden bana daha önce söylemedin?"

"Seni rahatsız etmek istemedim," dedim. "Onu doğurup doğurmayacağıma bile emin değildim. Ama artık bu bebeğin bir babaya ihtiyacı olduğunu biliyorum." Jeremy'nin onu daha iyi görebilmesi için Teddy'nin vücudumdaki tutuşunu ayarladım. Minik bebek, onu kucağıma aldığımda bana sarılmaya başlamıştı; bana koşulsuz güvenmesini çok seviyordum. "Sana benziyor, değil mi?"

Teddy gerçekten de Jeremy'ye *biraz* benziyordu. Bu mutlu bir tesadüftü. Ama Jeremy bakmak istemiyor gibiydi. Bebeğe bakmak yerine her yere bakıyordu.

"Naomi," diye inledi. "Keşke sen... Neyse, bak, babalık testi yaptırmamız gerekiyor."

"Bana inanmıyor musun?"

Bana acı dolu bir bakış attı. "Dediğim gibi, dikkatliydik."

Dikkatliydik. Ayrıca, ben kısırdım. Ama o son kısmı bilmiyordu.

Ben bekliyordum bunu bekliyordum bekliyordum

Ve ben asla asla bunu halledebilecek bir yolum olmasaydı ona bebekle yaklaşmazdım.

Jeremy, swabları kendisi göndermek istedi. Bana güvenmiyordu ve içgüdülerinin yanlış olduğunu söyleyemezdim. Benden

ve her şeyi kendisi postalayacağını söyledi.

Bir hafta sonra bir kafede buluştuk, sadece ikimiz. Bana bir swab ve onu koymak için küçük bir zarf uzattı ve bebeğin swabını aldıktan sonra yarın tekrar buluşabileceğimizi söyledi. Aynı gün, arabama atladım ve Long Island'a, daha sonra Jeremy ile evlendikten sonra benim olan eve gittim. Ama o zamanlar, Jeremy'nin ailesi orada yaşıyordu. Bana bunu bir keresinde çıkarken anlatmıştı ve babasının Alzheimer hastalığıyla mücadelesinden de bahsetmişti.

O eve vardığımda, yolun aşağısına park ettim. Bayan Roth, kocasını evde bırakıp alışverişe çıkana kadar arabamda bekledim. Eve tek başıma yaklaştığımda, Bay Roth beni içeri davet etmekten çok memnun oldu. Anlamlı olan kısımları az olan şeyler hakkında gevezelik etti, bir ara Jeremy'den küçük bir çocukmuş gibi bahsetti. Yanağından örnek almam gereken bir test yapmam gerektiğini söylediğimde, bunu yapmama izin vermekten çok memnun oldu.

Örneği aldıktan sonra şehre geri döndüm. Küçük kağıt zarfı Jeremy'ye verdim, o da sonuçları almak için kendi örneğiyle birlikte gönderdi. Sonuçlar geldiğinde, tahmin ettiğim gibi iki örneğin baba ve çocuğa ait olduğu neredeyse yüzde 100 kesinlikte ortaya çıktı.

Jeremy benim aptal olduğumu düşünüyor. Bunu açıkça söylemiyor ama söylemesine de gerek yok. Ama bu sefer, ondan daha akıllı davrandım.

Jeremy benimle evlendi. Teddy'nin evde birlikte yaşayan iki ebeveyni olmasını istiyordu ve bunu açıkça söylemese de, Teddy'yi tek başıma yetiştirmeme güvenmiyordu. Uzun bir süre birlikte mutluyduk. Aslında, ben mutluydum.

Ve şimdi karşımızda Veronica var. Kayıtlarında uyuşturucu suçlaması olduğu için artık her şey mantıklı geliyor. O, Teddy arka koltukta çığlık atarken ön koltukta baygın yatan o uyuşturucu bağımlısının karısı ya da kız arkadaşı olduğu açık. O, ihmalkar bir anneydi. Teddy'yi hak etmiyordu.

Hâlâ da hak etmiyor.

Ve onu geri almasının kesinlikle imkanı yok. Bu uyuşturucu bağımlısının oğlumu benden almasına izin vermem.

Hayır, Veronica ölmek zorunda. Ve bir kez daha, bu konuda akıllı davranmalıyım.

NAOMI beni öldürecek.

Bunu gözlerinde görebiliyorum. Ona Teddy'nin benim oğlum olduğunu asla söylememeliydim. Beni bırakana kadar bunu sır olarak saklamalıydim. Ama şimdi, beni asla bırakmayacak. Bırakamaz.

Naomi karşımda duruyor, hâlâ bu itirafın şokunu yaşıyor. Genelde yoga pantolonları, sweatshirtleri ve her zaman düzgünce arkaya toplanmış saçlarıyla, tipik bir futbol annesi gibi oldukça düzenli görünür. Ama şimdi korkutucu derecede dağınık görünüyor — alnına ve boynuna yapışmış kırmızımsı kahverengi saçlar var ve koltuk altlarında ter lekeleri var. Sağ elinde o makası sıkıca tutuyor ve bıçağıyla boğazımı kestiğini hayal ediyorum. Birinin boğazını makasla kesebilir misin? Eğer kesemezse, belki bir bıçak alır. Öyle ya da böyle, beni öldürecek.

Yukarıdan gelen sesi duyduğumda kurtulduğumu sandım. Dilimi dışarı doğru iterek, bant gevşemeye başlayana kadar ağızımdaki koli bandını çıkarmayı başardım. Bandı kısmen gevşetince, ziyaretçinin dikkatini çekmek için avazım çıktığı kadar bağırdım. Naomi'nin avukatı Ezra Fletcher'dı ve beni duymuştu. Aşağı inip beni kurtaracaktı. Ama sonra Naomi onu itti.

Fletcher'ın merdivenlerden düşme sesi mide bulandırıcıydı. Ve şimdi beni kurtaracağını sandığım adam, başının etrafında bir kan gölüyle merdivenlerin dibinde yatıyor. Neredeyse kesin olarak öldü, tıpkı benim de yakında öleceğim gibi.

Naomi bana bakarken gözleri büyümüş gibi görünüyor. "Sen Teddy'nin biyolojik annesisin," diyor.

"Ben onun *annesiyim*." Onun yalanlarına alet olmayacağım. Artık olmaz. Her halükarda beni öldürecek. "Onu *çaldın*."

Kaşlarını çatıyor. “*Çaldım* mı? Hayır, onu *kurtardım*. Onu nasıl bulduğumu biliyor musun?” Cevap vermediğimde, kendi sorusuna kendisi cevap veriyor. “Terk edilmişti. Bir arabanın arka koltuğunda, ön koltukta baygın bir adam ve yanında iğnelerle. Yardım için ağlıyordu!”

Ah, Clay, bunu nasıl yaparsın? Eğer o zaten ölmemiş olsaydı, onu öldürürdüm

“Onu arabadan kurtardım,” diyor. “Onu o korkunç hayattan kurtardım.”

“O senin evin değildi,” diye karşılık veriyorum.

"Bana ne!" diye bağıyor. "Teddy'nin hayatına bir bak! Onu sürekli şımartan iki ebeveyni var. Kocaman bir rüya evinde yaşıyor ve Long Island'daki en iyi özel okula gidiyor. Dünkü doğum günü partisini *gördün mü?* İsteyebileceği her şeye sahip! Seninle geçireceği hayat..." Bana tiksintiyle alaycı bir şekilde bakıyor. "Berbat olurdu."

“Hayır, o kadar da kötü olmazdı.” Çenemi kaldırıyorum. “Çünkü o *benim* oğlum ve onu dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum.”

Naomi bana öfkeli bir bakış attı. “Onu benim sevdiğim kadar sevmiyorsun. Sonuçta, onun için bunu yapmazdın.”

İlk başta, makası alıp boynuma saplayacağından eminim. Ama bunun yerine, makasa ilgisini kaybedip onu tamamen bırakır. Jeremy'nin viski şişeleriyle dolu raflardan birine doğru yürür, bir şişe viski alır ve onu yere vurarak kırar. Koyu kehribar rengi sıvı, bitmemiş zeminin her yerine yayılır. Şişenin keskin kenarını silah olarak kullanacağına hazırlandım, ama bunun yerine onu da yere attı.

"Şimdi," diyor, "sadece biraz kibrit bulmam lazım."

ATEŞ tek çare.

Ezra ve Veronica'nın bodrumda ölü bulunmasını açıklayabilmemin hiçbir yolu yok. Özellikle de bileklerinde ve ayak bileklerinde bant izleri varken. Ama bir yangın çıkarsa, her şey yok olur. Ezra'nın düşerek öldüğünü bilemezler. Sadece iki cana mal olan trajik bir kaza gibi görünür.

Kimse benim bu işe karıştığımı bilmek zorunda kalmayacak. Sadece arabamı almaya geldiğimi ve pencereden duman çıktığını gördüğümü söyleyeceğim.

Planım, yangını çıkarmak, sonra da özel şifreli kelimeleri duyana kadar odasında tutulduğu yatak odasından Teddy'yi almak. Oğlumu yanan evden kurtaran kahraman gibi görüneceğim, ama onun hayatını *ikinci* kez kurtardığımı benden başka kimse bilmeyecek. Ve Teddy'yi her şeyden çok seven Jeremy, bana tekrar aşık olacak.

Görüyorsunuz, mutlu sonun tek yolu bu.

Kilerde alkolü tutuşturacak bir şey aramak için yukarı çıkıyorum. Kibrit yok, ama mutfaktaki çekmecelerden birinde çakmak var, bu işimi görür. Ateş hızla yayılacak, bu yüzden ateşlemez ateşlemez kaçmam gerekecek.

Mahzen kapısına geri dönerken oturma odasından geçerken, sehpa da Veronica'nın telefonu yanıyor. Jeremy'nin ona yine mesaj atıp atmadığını kontrol etmek için yanına gidiyorum, ama mesaj ondan değil. O Lola denen kadından gelen başka bir mesaj.

Hemen polise gitmelisin.

İnliyorum. Veronica'nın aldığı pozitif test sonucu bir DNA testi olmalı. Açıkça, Jeremy'ye bundan bahsetmemiş, ama Teddy'nin Veronica'nın biyolojik çocuğu olduğunu bilen bir kişi daha var gibi görünüyor. Bu hiç de iyi değil.

Lola'nın adına tıklıyorum. Veronica'nın adres defterinde kayıtlı ve telefon numarasının yanı sıra fiziksel adresinin de listelendiğini görmekten memnun oluyorum. St. Louis'de, annemden çok da uzak değil. Onu bulmak hiç de zor olmayacak.

Veronica öldükten sonra Lola'yla ilgileneceğim. Ya da belki annem bana yardım eder.

Şimdi bu küçük sorunu halletme zamanı.

NAOMI beni içerde bırakıp evi yakacak.

Yanarak ölmenin çok acı verici bir ölüm şekli olduğunu duydum. Dumanın ciğerlerimi doldurduğunu ve ateşin derimi yakıp beni kömür haline getirdiğini hayal ediyorum. Umarım bu gerçekleşmeden önce bayılırım.

Hayır. *Hayır*. Bunun olmasına izin veremem. Buradan nasıl çıkacağımı bulmalıyım.

Bileklerimi ve ayak bileklerimi birbirine bağlayan koli bandına karşı mücadele ediyorum. Çok fazla bant kullanmış, bu da işi zorlaştırıyor. Bir şekilde kollarımı dizlerimin üzerine getirebilirim, ayak bileklerimdeki bağları çözmeye çalışabilirim. Ama bu pratikte imkansız.

Sonra makası hatırladım.

Naomi, o viski şişesini parçalamadan hemen önce makası düşürmüştü. Makasa ulaşabilirsem, belki bandı kesebilirim. Ama makas bir buçuk metre uzakta ve benim hareket etmem zor.

Ve Naomi her an geri gelebilir.

İşte o anda duydum. Merdiven boşluğunun altından gelen bir inilti.

Fletcher o merdivenlerden düştüğünde öldüğünü sanmıştım. Ama şimdi biraz hareket ediyor. *Hayatta*. Ve bilinci yerine geliyor.

Ayrıca, bağlı değil.

"Bay Fletcher!" Odanın diğer ucundan ona fısıldıyorum. Naomi'nin beni duymasına izin veremem.

Saçları kanla kaplı, ama başını biraz kaldırmayı başarak gözlerini görebilmemi sağlıyor.

"Geri geliyor," diye fısıldıyorum, cesaret edebildiğim kadar yüksek sesle. "Bütün evi ateşe verecek!"

Söylediklerimi anlıyor mu? Kafasına çok kötü bir darbe almış ve eminim ki kafası çok karışık. Ama sözlerimin ona ulaştığını ummaktan başka çarem yok.

Bu benim tek şansım.

Mahzenin kapısı gıcırdayarak açılır ve Fletcher hemen başını tekrar eğerek ölü numarası yapar, bu da bana söylediklerimi anladığını düşündürür. Naomi'nin merdivenlerdeki ayak sesleri giderek yükselir. Aşağı iniyor.

Fletcher'ın yanından geçerken bir an duruyor. Yüzünde tuhaf bir ifadeyle ona bakıyor. Olamaz, onun hareket ettiğini mi gördü? Hayatta olduğunu mu anladı?

Ama sonra yüzünü kaldırıyor ve ifadesini anlayabiliyorum. Bu bir hüznün. Neredeyse "çok üzgünüm" gibi bir şey mırıldanıyor ve sonra onun üzerinden geçiyor.

Şimdi Naomi dikkatini tekrar bana veriyor. Yüzündeki hüznün kayboluyor, yerine kararlı bir ifade geliyor. Sağ elinde kırmızı bir çakmak var.

Tanrım, bunu gerçekten yapacak.

"Böyle olması gerektiği için üzgünüm." Naomi'nin yüz hatları, loş tavan ışığında ürkütücü bir parlaltı alıyor. Onun yüzü, hayatımda göreceğim son yüz olabilir ve bu korkunç bir düşünce. "Seni öldürmeyecektim. Sadece seni çirkinleştirmek istedim, hepsi bu."

Naomi'nin yüzüne odaklanmaya çalışıyorum, birkaç metre ötede, merdivenlerin yanında, Fletcher'ın sessizce ayağa kalkmaya çalıştığı gerçeğine odaklanmamaya çalışıyorum. Ama bacağının kırıldığı hemen anlaşılıyor ve yüzü acı dolu bir maskeye dönüşerek dizlerinin üzerine çöküyor.

"Şunu bilmeni istiyorum," diyor, "Teddy'ye çok iyi bakacağım. Onu şimdiye kadar yaptığım gibi, kendi çocuğummuş gibi yetiştireceğim. Harika bir hayatı olacak, sana söz veriyorum."

Fletcher ayağa kalkmayı bırakmış, bunun yerine yerde sürünmeye karar vermiştir. Ama Naomi'ye doğru ilerlemiyor. Şarap raflarına doğru ilerliyor; kırık şişeye yakın olmayanlardan birine.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diye yalvarıyorum ona. "Beni öldürmek zorunda değilsin. Ortadan kaybolabilirsin. Yeniden başlayabilirsin. Kendi çocuğunu yapabilirsin."

Yüzü hafifçe buruşuyor. "Hayır, yapamam."

"O zaman..." Fletcher raflardan büyük, ağır bir şarap şişesini yavaşça çıkarırken, söyleyecek başka bir şey arıyorum. Sanırım Jeremy bana bu tür şişelere magnum denildiğini söylemişti. "Sen... evlat edinebilirsin?"

Elbette evlat edinemiyor. Kaçmak zorunda kalırdı. Ama ne yapacağı umurunda değil. Fletcher o magnum şişesiyle ona vurana kadar benimle konuşmaya devam etmesini istiyorum.

"Üzgünüm, Veronica," diyor Naomi. "Ama böyle olmak zorunda."

Çakmağı çaktı ve yerdeki kırık şişeye doğru ilerledi. Fletcher, zamanının dolduğunu fark edince gözleri fal taşı gibi açıldı ve sessiz kalma çabasını tamamen bıraktı. Elinden geldiğince hızlı bir şekilde yerde sürünmeye başladı, ama yeterince hızlı değildi. Kız çakmağı indirdi ve neredeyse anında, yere dökülmüş viski alev aldı.

Alkol turuncu alevler içinde yükselirken, Naomi Fletcher'ın kendisine doğru süründüğünü fark eder. Derin bir nefes alır ve bir an için yüzünde bir gülümseme belirir. "Ezra? Hayattasın!"

O durmaz. Magnum şişeyi kızın dizlerine vurur ve kız yere düşer.

Artık yaralanmıştır. Yanan alkolden uzaklaşmaya çalışır, ama adam peşinden gider. Ve artık yerde olduğu için, şişeyi kafatasına sert bir sesle indirebilir. Bilincini kaybeder ve yere yığılır.

"Üzgünüm," diye nefes nefese kalır adam, makası alırken. "Ben... ben yeterince hızlı olamadım..."

"Senin suçun değil," diyorum, ki bu yüzyılın en büyük yetersiz ifadesi.

Elimizden geldiğince hızlı hareket ediyoruz. Şu anda yangın zemindeki küçük bir alana sınırlı, ama o içki şişeleri alev aldığı anda, kontrol edilemez hale gelecektir. Fletcher bileklerimdeki ve ayak bileklerimdeki koli bandını kesmeyi başarır ve ben rahat bir nefes alırım.

"Teşekkür ederim," diyorum. "Çok teşekkür ederim."

Alnında ter damlaları biriken Fletcher başını sallıyor. “Keşke daha önce yapabilseydim.”

Ayağa kalkıyorum, mahzenden çıkmak için merdivenlere bakıyorum, sonra yerde yatan Fletcher'a bakıyorum, bacağı açıkça kırılmış.

"Sana merdivenleri çıkmanda yardım edeyim," diyorum.

Fletcher merdivenlere bir göz atıyor, sonra omzunun üzerinden rafların yanındaki zeminde yayılan ve sert içkilere tehlikeli bir şekilde yaklaşan yangına bakıyor. Her şeyin alevlere teslim olması için ne kadar vaktimiz kaldığını bilmiyorum, ama çok uzun sürmeyecek. Dakikalar değil, saniyeler.

"Teddy yukarıda, değil mi?" diyor.

Başımı sallıyorum.

"Onu almalısın." Merdivenleri işaret ediyor. "Onu buradan çıkarmalısın."

"Ama yürüyemiyorsun..."

"Kendi başıma çıkarım," diyor kararlı bir sesle. "Benim için endişelenme, yapabilirim. Bir şeyim olmaz. Sen yukarı çık ve Teddy'yi evden çıkar."

Ne yapacağımı bilmiyorum. Merdivenleri kendi başına çıkabileceğine inanamıyorum. Sanırım poposunun üzerinde kayarak çıkabilir, ama bu sonsuza kadar sürer.

"Git!" diyor sert bir sesle. "Buradan çık! *Hemen.*"

Sesi beni harekete geçirmek için yeterli. Haklı — Teddy yatak odasında ve onu buradan çıkarmam gerekiyor. Kaybedecek zaman yok.

Fletcher'ı geride bırakıp, olabildiğince hızlı bir şekilde merdivenleri çıkmaya başlıyorum, ama yarıya geldiğimde, "Veronica?" diye sesleniyor.

Durup ona bakmak için geri döndüm. Hâlâ merdivenlerin dibindeydi ve hiç ilerlememişti.

"Arkanızdan bodrum kapısını kapatın," diyor. "Bu, yangının yayılmasını önleyecektir."

O dışarı çıktığında kapıyı kendisi kapatabileceği için neden bunu yapmam gerektiğini sormak üzereyim. Tam o anda, onun dışarı çıkmayı beklemediğini anlıyorum.

Ama ben ilerlemeye devam ediyorum.

Kalan merdivenleri olabildiğince hızlı tırmanıyorum.

Fletcher'ın söylediği gibi, arkamdan kapıyı kapatıyorum. Kalan alkol de alevlere kapıldığında, o yangını hiçbir şey durduramayacak. Ama bu bana bir iki dakika daha zaman kazandırabilir. Ve bu, her şeyi değiştirebilir.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkarak ikinci kata koşuyorum. Teddy'nin odası soldan ikinci oda ve kapısı kapalı. Kapı kolunu çevirmeye çalışıyorum ama dönmüyor. Yumruğumla kapıya vuruyorum.

"Teddy!" diye bağıryorum. "Kapıyı aç! Buradan çıkmalıyız!"

İlk başta, ondan hiçbir cevap gelmiyor. Ama sonra kapının altından minik sesi geliyor. "Şifre ne?"

Ne?

"Teddy!" Sesim histerinin eşiğinde. "Şifreli kelimeleri bilmiyorum, ama ev yanıyor! Beni duyuyor musun, Teddy? Buradan çıkmalıyız!"

"Şifreli kelimeleri söylemezsen odamdan çıkamam," diyor Teddy inatla. "Annemle babam öyle söyledi!"

Avuç içlerimle kapıya vuruyorum. "Teddy, buradan çıkmalıyız! Lütfen! Hemen çıkmazsak ikimiz de öleceğiz!"

Kapının diğer tarafında sessizlik var. Hıçkırık sesleri duyuyorum, bunun Teddy'nin ağlaması olduğunu anlıyorum. Ne yapacağını bilmiyor.

Ve şimdi yangın alarmı çalıyor.

"Teddy!" Kapıya tekrar vuruyorum. "Hemen bu kapıyı aç!"

"Yapamam!" diye hıçkırıyor. "Yapmamam gerekiyor!"

Aman Tanrım, bunun olduğuna inanamıyorum. Birkaç adım geri çekiliyorum ve sonra omzumla kapıya çarpmaya çalışıyorum. Ama bu ev belli ki çok sağlam yapılmış, çünkü kapı kıpırdamıyor ve sanırım omzum çıkmış olabilir.

Tamam, Teddy şifreyi söylemeden bu kapıyı açmayacak. Bu konuda ne yapabilirim?

Jeremy şifreyi biliyor. Onunla konuşmam lazım.

Maalesef telefonum aşağıda. Bu koridordan çıkmak istemiyorum ama Teddy'yi bu odadan çıkarmak için tek şansım aşağı koşup telefonumu almak ve Jeremy'den yardım istemek.

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde merdivenlerden aşağı koşuyorum. Bodrum kapısının önünden geçerken, kapının alt kısmının yanmış olduğunu ve altından yoğun bir duman çıktığını fark ediyorum.

O bodrumda kim varsa, kesinlikle ölmüştür.

Ama bunu düşünemem. Kahve masasının üzerinde telefonumu bulur ve onu kaparım. Sonra olabildiğince hızlı bir şekilde merdivenlere doğru koşarım.

UYANDIĞIMDA, nefes almakta zorlanıyorum.

Kendime gelmem birkaç saniye sürüyor. Hâlâ şarap mahzenindeyim. Son hatırladığım şey, yere dökülen viskiyi ateşe vermemdi. Alkolün alev almasını izledim ve tüm mahzenin alevler içinde kalmasının, Veronica sorunumu sonsuza dek çözmesinin sadece an meselesi olduğunu biliyordum.

Ve sonra...

Ne oldu? Her şey nasıl bu kadar ters gitti?

Yangının hızla kontrolden çıktığı mahzenin köşesine bakıyorum. Viski döktüğüm her yere yayılmış ve şimdi merdivenlere giden yolu kapatıyor. Üstelik etrafa baktığımda, Veronica'yı hiçbir yerde göremiyorum.

Ama Ezra'yı görüyorum, duvara yaslanmış durumda.

Ve şimdi her şey aklıma geliyor. Bana *vurdu*! Bir şişe şarap kapıp beni bayılttı, Veronica'yı burada ölüme terk etmemi engelledi.

Bana bunu nasıl yapabilir? O benim avukatım olmalı!

Bunun için barodan ihraç edilmeli!

Hava dumanla dolmuş durumda; ayağa kalkmaya çalıştığımda bu durum neredeyse dayanılmaz hale geliyor ve ciğerlerim parçalanırcasına öksürerek tekrar yere yığılıyorum. Bunun yerine, bodrumda sürünerek Ezra'nın duvara yaslandığı yere doğru ilerliyorum.

"Ezra!" Omzunu sallıyorum. "Bodrum yanıyor! Buradan çıkmalıyız!"

Ama içimden bir ses, mahzenden çıkış yolu olmadığını söylüyor. En alttaki basamaklar çoktan alev almış. Ezra da muhtemelen duman solumaktan bayılmış.

"Lütfen uyan!" Onu tekrar sallıyorum. "Şans kurabiyesinde yazdığı gibi karaoke partisine gitmeliyiz, hatırladın mı?"

Şaka anlaşılmıyor. Uyanmıyor.

Yerdeki alevler şarap raflarını yalıyor. Bir saniye sonra, ısıdan dolayı camın kırılma sesini duyuyorum. Aniden ve bir anda, tüm raflar alev alıyor. Daha önce küçük ama neredeyse kontrol edilebilir bir alev olan şey, şimdi şiddetli bir yangına dönüşüyor. Birkaç saniye sonra, tüm mahzen alevler içinde kalacak.

Ve şimdi sıra bende. Cildimin yanmaya başladığını hissederken, Ezra'yı uyandıramadığım için mutluyum. Ateş onu yutarken o hala baygın.

Veronica'nın Teddy'yi dışarı çıkarmasını ve küçük oğluma iyi bakmasını dileyebilirim sadece.

YANGIN ALARMI neredeyse kulakları sağır edecek kadar yüksek.

Merdivenleri koşarak çıkarken, giderken Jeremy'nin numarasını tuşluyorum. Durmaya vaktim yok. Bu yangın kontrolden çıkmak üzere. Kaybedecek zaman yok.

"Teddy!" Telefonun çaldığını duyarken kapıyı tekrar yumrukluyorum. "Lütfen aç!"

Telefon çalmaya devam ediyor. Jeremy cevap vermiyor. Kahretsin.

Seçeneklerimi değerlendirerek kapıya tekrar bakıyorum. Belki de ihtiyacım olan şey kilidi kırmaya çalışmak için bir şey. Bir balta gibi. Jeremy'nin garajında balta var mı? Balta kullanacak birine benzemiyor ama belki el altında bir tane vardır.

Ama sonra arkamı dönüp bunun için çok geç olduğunu fark ettim.

Yangın bodrumdan dışarı sıçramış. Merdivenlerin alt kısmı yanıyor.

Ateşin bir kat merdiveni tırmanması ne kadar sürer bilmiyorum ve bilmek de istemiyorum. Teddy'yi buradan çıkarmam lazım, *hemen*. Nasıl yapacağımı bilmiyorum ama o yatak odasıdaysa ve beni içeri almıyorsa hiçbir şey yapamam.

Jeremy'nin telefonunu bir kez daha arıyorum. Doğrudan sesli mesaja düşüyor.

Şimdi anlıyorum ki bu odaya girmemin tek bir yolu var, o da Teddy'nin bana kapıyı açması.

"Teddy!" Kapının arkasından bağıriyorum. "Teddy, lütfen! Bu kapıyı açmalısın! Babanı arıyorum ama ona ulaşamıyorum. Ama sen tehlikedesin! İkimiz de tehlikedeyiz!"

Hâlâ kapının diğer tarafında ağlıyor, ama kapıyı açmıyor. Ne yapacağını bilmiyor. Ama bunu çözmek için fazla

"Seni terk etmeyeceğim, Teddy." Sol gözümde biriken gözyaşını siliyorum. Şimdi ağlayacak zaman değil; beni ağlarken görmeden de yeterince korkmuş durumda. "Ama bu kapıyı açman gerekiyor! Lütfen! Bana güvenmelisin! Lütfen! Yapmalısın... Ben senin... Teddy, ben senin..."

Sonra kilidin döndüğünü duydum.

Teddy'ye kapıyı açma şansı bile vermiyorum. Topuzu çeviriyorum ve işte orada, küçük vücudu hıçkırıklarla titriyor. Odaya koşuyorum, arkamdan kapıyı çarpıyorum ve ona sarılıyorum.

"Her şey yoluna girecek," diyorum ona. "Ben buradayım."

Bana sarılır, vücudu hıçkırıklardan titriyor. Dehşete kapılmıştır. Bildiği tek ev yanıyor ve anne babası olarak tanıdığı iki kişi de ortada yok. Elinde kalan tek şey benim.

Ve ona kesinlikle hiçbir şeyin

Duman kapının altından sızmaya başlamış, odayı hızla dolduruyor. Pencereyi açabilmek için Teddy'yi bırakmak zorundayım. Dumanın çıkmasına yardımcı oluyor ama yetmiyor. Birkaç saniye içinde burada nefes almak zorlaşmaya başlayacak.

Uzakta siren sesleri duyuluyor. Ama çok uzaktalar. Fazla uzak.

Bu odadan hemen çıkmalıyız.

Neyle karşı karşıya olduğumuzu görmek için kafamı pencereden dışarı çıkarıyorum. Çatının alt kısmı görünüyor ve biraz eğimli olsa da, itfaiye araçlarının gelmesini beklerken üzerine oturabileceğimizi düşünüyorum. Ama hayatım boyunca hiç çatıya çıkmadım ve Teddy'yi de yanıma alıp pencereden dışarı tırmanmak kolay bir iş olmayacak.

Ama denemeliyim. Beni kurtarmamı bekliyor. Onu bir kez hayal kırıklığına uğrattım, bir daha aynı hatayı yapmayacağım.

"Teddy," diyorum ona ciddi bir sesle. "Bu odadan çıkmamız gerekiyor. Çatıya tırmanacağım ve ben dışarı çıktığımda, sen de peşimden tırmanman gerekiyor."

O sadece bana bakıyor.

"Bunu yapabilir misin?" diye soruyorum.

Emin değilmış gibi başını sallıyor, ki bu normal, çünkü ben de yapabileceğimden pek emin değilim.

Pencereden dışarı tırmanırken ellerim titriyor. Önce sağ bacağımı pencere pervazının üzerinden sallıyorum, sonra sol bacağımı arkamdan yukarı çekerken çerçeveye tutunuyorum. Aşağıya bakmamaya çalışıyorum. O kadar da yüksekte değiliz, ama yine de burada olmak başımı döndürüyor. Umarım bu çatı sağlamdır.

Teddy'nin odada durduğu pencereden içeriye bakıyorum, gözleri kocaman. "Teddy," diyorum. "Sen de benimle birlikte çatıya çıkmalısın."

Teddy arkasını dönüp yatak odasının kapısına bakıyor. Altından dumanlar yükseliyor ve bodrum kapısında olduğu gibi alt kısmı yanmış. Çok geçmeden alevler odaya girecek.

"Korkuyorum," diye mırıldanıyor.

"Teddy," diye yalvarırım. "Sana hiçbir şey olmayacağına söz veriyorum. Ama bana güvenmelisin. Pencereden dışarı çıkmalısın, ben seni koruyacağım."

Sonunda başını sallıyor.

Tüm vücudu titreyerek pencereye doğru yürür. Benim yaptığım gibi bir bacağını pencere pervazının üzerine kaldırır, ama o çok küçüktür. Ona yardım etmek zorundayım, onu kenardan yukarı kaldırıyorum. Bir an için ayağımın kaymaya başladığını hissederim, ama sonra spor ayakkabımı oluğa sıkıştırırım ve bu işe yarar gibi görünüyor.

Teddy'yi pencereden tamamen dışarı çekiyorum. Üzeri ince bir is tabakasıyla kaplı ve sirenlerin sesi giderek yükselirken onu kendime sıkıca sarıp güvende tutuyorum.

İtfaiye ve polis yakında burada olacak. Bir şekilde, bodrumdaki iki cesedi açıklamak zorunda kalacağım. İstesem de istemesem de gerçek ortaya çıkacak. Tek umudum, geçmişime bakıp o ölümlerden beni sorumlu tutmamaları. Bu, kaçmak istememe yetiyor.

Ama kaçırmaktan bıktım. Teddy'yi güvende tutmak için kollarımı ona doluyorum. İtfaiye araçları gelene kadar kimse onu benden ayıramayacak. O zaman bile, onlara izin vereceğimden emin değilim.

"Ronnie?" diye fısıldıyor kulağıma.

"Evet?"

"Saçların nasıl oldu da bu kadar kısaldı?"

Saçımı neredeyse unutmuştum. Nedense sorusu beni güldürdü ve birkaç saniye sonra artık gülüyor muyum ağlıyor muyum emin olamadım.

ÜÇ SAAT SONRA yangın söndürüldü.

İtfaiyenin yangını tamamen kontrol altına alması beklediğimden uzun sürdü. Teddy ve ben bu süre boyunca çoğunlukla ambulansın arkasında birbirimize sarılmıştık, ama oradan ayrılmak istemedim çünkü hastaneye gidersek ayrılacağımızdan korkuyordum. Ve sonuçta ikimiz de iyiydik. Onu oradan zamanında çıkardım.

Evet, ikimiz de hâlâ biraz öksürüyoruz, ama ciğerlerimizin temizlenmesi için zamana ihtiyacımız var. Ayrıca, bir sağlık görevlisi başımın arkasında kurumuş kan olduğunu söyledi ve ben de öyle olmasa da yangınla ilgiliymiş gibi davrandım. Şu anda tüm o iğrenç hikayeyi anlatacak enerjim yok.

Yarım saat önce, Jeremy'den uçağının indiğine dair bir mesaj aldım. İtfaiyeciler bizi kurtardıktan kısa bir süre sonra ona ulaşabildim ve o da Logan'a koştu ve bir şekilde JFK'ye giden bir sonraki uçağa binmeyi başardı. Rekor sürede geri döndü ve havaalanından dönerken Uber'de bana gelişmeler hakkında bilgi veriyordu.

Ama şimdi ambulansın önünde, nefes nefese, küçük bir seyahat çantası elinde, gömleği buruşuk ve saçları dağınık bir halde beliriyor.

"Baba!" diye bağıyor Teddy.

Teddy benden uzaklaşıp Jeremy'nin bekleyen kollarına atlıyor. Jeremy onu kucağına alıyor ve Teddy hıçkırarak ağlıyor. Ama daha da şaşırtıcı olan şey, Jeremy'nin de ağlıyor olması. Onu tanıdığım süre boyunca hiç ağladığını görmemiştim, buna yakın bir şey bile, ama şimdi yüzünden gözyaşları akıyor.

"İyi olduğuna çok sevindim, Teddy," diyor.

"Baba," diyor Teddy, babasının kollarına sokulurken.

Jeremy'nin gözleri Teddy'nin başının üzerinden benimkilerle buluşuyor. "Ronnie." Adımı söylerken sesi titriyor. "Teşekkür ederim. Onu evden çıkardığın için teşekkür ederim. Sana her şeyimi borçluyum."

Ben de konuşamayacak kadar boğulmuş bir halde başımı sallıyorum.

Polisin bana soracağı çok soru olacak. Ne de olsa bodrumda iki kişi öldü. Teddy hakkındaki gerçekler artık ortaya çıkacak ve ben bunu memnuniyetle karşılıyorum.

Ama Jeremy'nin oğlunu kucaklayıp hıçkırarak ağladığını izlerken, bu durumu doğru bir şekilde halletmem gerektiğini biliyorum.

Jeremy'nin gerçeği bilmesi gerekiyor, ama o çocuğu ondan alamam. Ona bunu dikkatlice söylemem ve her zaman Teddy'nin babası olacağını bilmesini sağlamam gerekecek. Teddy'nin biyolojik babası olmasa bile, isterse Teddy'nin hayatında kalıcı bir yeri var — ve umarım ister. Bunu ikisinden de asla almayacağım.

Oğlumu geri aldım. Ve artık o benimle olduğuna göre, her şey yoluna girecek.

EPILOG

JEREMY

BUGÜN NEREDEYSE HER ŞEYİ KAYBEDİYORDUM.

Veronica. Teddy. Tanrım, az kalsın Teddy'yi kaybediyordum.

Hepsi Naomi yüzünden. Ronnie hâlâ sarsılmış durumda ve bu konu hakkında konuşmak istemiyor, bu yüzden tüm hikayeyi tam olarak bilmiyorum, ama yangını çıkaran *Naomi*. Evimi yaktı ve neredeyse oğlumu da yakıyordu.

Teddy'yi neredeyse öldürdüğüne inanamıyorum. Onu kaybetseydim...

Ve Naomi yüzünden Teddy'yi neredeyse kaybettiğim ilk sefer de bu değil. İlki, Teddy iki yaşını biraz geçmişken olmuştu. İşyerindeki yer altı otoparkında Tesla'ya doğru yürürken, bir sesin "Jeremy? Jeremy Roth?" diye seslendiğini duydum.

Arkamı döndüğümde, arkamda sıradan görünümlü bir adam duruyordu. Yirmili yaşlarındaydı, ancak zorlu bir hayat yaşamış gibi görünüyordu. Benden birkaç santim daha uzundu ama çok daha zayıftı. Bana bıçak çekmediği sürece, kavgada onu yenebilirdim.

"Evet?" dedim.

"Adım Clay Barkley," dedi. "Ve sanırım bende bana ait bir şey var."

"Nedir o?" diye sordum sinirli bir şekilde. "Oğlum."

Clay'i ofisime götürdüm ve orada tüm hikâye kelimeler halinde ortaya çıktı. O, karımın iki yıl önce arabasından yeni doğmuş oğlunu çaldığına inanıyordu. Son iki yıldır bu küçük çocuk, Dominic'i arıyordu ve şimdi onu bulduğuna inanıyordu.

"Neden Naomi'nin bebeğini çaldığını düşünüyorsun?" diye sordum.

Eski püskü mavi kot pantolonunun cebine elini soktu ve küçük pembe bir taş çıkardı. “Arabamı satacaktım ve içini temizliyordum. Bunu arka koltuğun paspasının altına sıkışmış halde buldum.”

Taşı ondan aldım ve avucumda çevirdim. Üzerinde, ortasından ışık saçan bir üçgen gibi görünen bir logo işlenmişti. Naomi eskiden o woo-woo kristal şifa işini yaparken bunu hatırladım. Müşterilere vermek için kendi logosunu taşıyan bu taşlardan düzinelerce vardı. Hatta ilk randevumuzdan sonra bana da bir tane vermişti. Geriye dönüp bakınca, o an kaçmam gerekirdi.

“Tersine görsel arama yaptım,” diye açıkladı Clay. “Bu beni karının web sitesine yönlendirdi.”

Karım bir bebek mi çaldı ve *kartvizitini* mi bıraktı? O zamana kadar, Naomi ile evlenerek neye bulaştığımı çoktan anlamıştım. O kadının kafasında tek bir mantıklı düşünce varsa, ben henüz duymamıştım. Artık o kristalleriyle tuhaf bir ritüel yapmadan arabaya bile binemiyorduk. Aile tatili planlamaya cesaret edersem, ona verdiğim tüm bilgiler anında kafasından uçup gidiyordu, öyle ki ona toparlanma zamanının geldiğini söylediğimde, sanki ona sürpriz bir gezi ayarlamışım gibi davranıyordu. Her gün onu terk etmeyi düşünüyordum, ama Teddy'nin hatırı için ailemizi parçalamaya gönlüm el vermiyordu. Bana ihtiyacı vardı.

"Ne istiyorsun?" Clay Barkley'e iş görüşmelerinde kullandığım keskin ses tonuyla sordum.

Sesi titredi. "Oğlumu geri istiyorum."

"O senin oğlun değil. Yıllar önce babalık testi yaptırdım." "Sonuçların doğru olduğundan emin misin?"

Emin olduğumu söylemeye başladım. Test, Teddy'nin benim oğlum olduğuna yüzde 99,9999998 kesinlik gösteriyordu.

Ama sonra tekrar düşünmeye başladım. Naomi o bebekle ortaya çıktığında durum biraz şüpheliydi, özellikle de doğum kontrolüne bu kadar dikkat ettiğim düşünülürse. Ve yine de şimdi ikinci bir bebek için *uğraşıyorduk* ama hiçbir sonuç alamıyorduk. Clay'in bana anlattıklarının çoğu, Naomi'nin onu çaldığı fikrine uyuyordu.

Ama sonunda beni gerçekten tereddüt ettiren şey, bu adamın iki yaşındaki oğluma ne kadar çok benzediği idi.

"Bir babalık testi daha yaptır," diye ısrar etti. "Henüz polise gitmeyeceğim, ama bilmem gerek. Eğer o benim oğlum değilse, onu istemiyorum. Ama eğer benimse..." Başını salladı. "Hayatımda pek çok hata yaptım. Ama aklımdan çıkaramadığım tek şey, birinin oğlumu benden çalmasına izin vermem. Sadece Dominic'i geri istiyorum."

Sonra hıçkırarak ağlamaya başladı.

Ona babalık testini tekrar yaptırıp ona haber vereceğimi söyledim. Testin Teddy'nin babasının ben olduğumu göstereceğinden emin olduğumu söyledim. Bunların hiçbirini Naomi'ye söylemedim. Naomi'nin bilmediği bir kredi kartıyla internetten test kiti satın aldım, kendi ve Teddy'nin yanaklarından aldığım örnekleri iki zarfa koydum ve sonuçları bekledim. Sonuçlar bir haftadan biraz fazla bir süre sonra geldi.

Teddy benim oğlum değildi.

Naomi'nin beni nasıl kandırdığını anlayamıyordum. Son testi kendim göndermiştim, ama onun Teddy'den örnek aldığını hiç görmemiştim. Onun örneğiyle bir şeyler yapmış olmalıydı, ama ne olduğunu hâlâ bilmiyorum. Bir şekilde beni alt etmişti.

Ama testin sonucu ne olduğu önemli değildi. Teddy artık benim oğlumdu. Bu eski uyuşturucu bağımlısının onu bizden alıp bir daha asla göremememizi sağlamak... bu düşünülemezdi. Evet, Naomi de muhtemelen hapse girecekti, ama umurumda değildi. Teddy'yi almasına izin veremezdim. Bu, kolumu kesmek gibi olurdu.

Clay Barkley'den kurtulmak şaşırtıcı derecede kolay oldu. Sorunları ortadan kaldırmak için doğru insanları tanımak yeterli. Çok sayıda tutuklanma geçmişi olan uzun bir uyuşturucu geçmişi vardı, bu yüzden otel odasında aşırı dozda eroinden öldüğü ortaya çıktığında kimse gözünü bile kırpmadı. Ölümü toplum için büyük bir kayıp sayılmazdı.

Ondan sonra, Teddy hakkındaki gerçeği bilen tek kişi Naomi kalmıştı. Eninde sonunda onun da gitmesi gerekecekti.

Birkaç yıl boyunca zamanımı bekledim, aile rutinimize uyum sağladım ve doğru anı bekledim. Sonra Ronnie ile tanıştım ve ona aşık oldum. Sonunda Naomi'den sonsuza kadar kurtulmak için bir nedenim olmuştu.

Boşanma sürecinde Naomi'yi dengesiz biri gibi göstermek hiç de zor olmadı. Ne de olsa gerçekten dengesizdi. Ama ben de ona biraz yardımcı oldum. Ne zaman fırsat bulsam, ona gitmesi gereken saatleri yanlış söyledim

ama geri dönüp bakabilmesi için asla yazılı olarak bırakmazdım. Rosita'yı işe aldım ve ona, Naomi'nin Teddy'yi okula düzenli olarak götürmemesi nedeniyle ona ihtiyacım olduğunu söyledim.

Ve sonra, her şeyi kesinleştirmek için, Naomi Teddy ile karate dersindeyken dairesine girdim ve bıçağı saplanmış fili Teddy'nin çekmecesine yerleştirdim. Bu konuda kendimi kötü hissettim, çünkü o fili ne kadar sevdiğini biliyordum. Ama fotoğraf buna değdi.

Yine de arabuluculukta işler benim istediğim gibi gitmiyordu. Onun avukatı çok zekiydi. Böylece bir gün, o evde yokken dairesine girdim, bir şişe Tylenol'un içindekilerin çoğunu öğüttüm ve onu buzdolabında fermente ettiği o saçma kombucha'ya karıştırdım. Zaten kokusu berbat, bu yüzden fark etmeyeceğini ve Teddy'nin ona asla dokunmayacağını düşündüm. O, onun kendi Tylenol'uydu ve öldüğünde intihar gibi görünecekti. Ama nedense onu öldürmedi.

Naomi, Teddy'nin doğum günü partisinde çılgına dönüp Ronnie'nin hediyesini parçalayıp o polise neredeyse saldırana kadar çaresiz kalmıştım. Tutuklandıktan sonra koruma emri çıkardık ve Hardwick bana tam velayet konusunda işlerin gerçekten iyi gittiğini söyledi. Dediğim gibi, Naomi onu gösterdiğim kadar dengesizdi. Neredeyse.

Birkaç ay sonra, velayeti kaybettikten sonra, Naomi Tylenol yerine aşırı dozda uyku hapi alacaktı ve bu onu öldürecekti. Onun için kolay bir ölüm olacaktı. Her şeyi planlamıştım.

Ama bir şekilde, her şey yine de yoluna girdi. Şimdi Naomi öldü ve bir daha onunla ilgilenmek zorunda kalmayacağım. Oğlumu yanan bir evden kurtaran Ronnie ile yeni bir hayata başlayabilirim. Evet, o benim için çok değerli.

Naomi ve Clay ikisi de Teddy'yi benden almaya çalıştı, ama ben izin vermedim. İkisi de öldü — Clay mezarda yatıyor, Naomi ise bodrumumda yanıp kül oldu.

Ve oğlumu benden almaya çalışan herkes aynı kaderle karşılaşacak.

SON

TEŞEKKÜRLER

Her zamanki gibi, ajansım Christina Hogrebe'ye ve JRA ekibinin tamamına sürekli destekleri ve paha biçilmez geri bildirimleri için derinden minnettarım. Ayrıca, düşünceli görüşleri ve keskin editör gözüyle Jenna Jankowski'ye ve sahne arkasında yorulmadan çalışan Sourcebooks'taki herkese teşekkür ederim. Özellikle Mandy Chahal'a olağanüstü pazarlama çabaları için minnettarım.

Boşanma konusunda bir avukatın paha biçilmez bakış açısı için *The New Rules of Divorce* kitabının yazarı Jacqueline Newman'a teşekkür ederim. Kolluk kuvvetleri hakkında yararlı tavsiyeleri için Kevin'a teşekkür ederim. Anlayışlı ve duyarlı okuması ve tüm tavsiyeleri için Tara'ya teşekkür ederim.

Geri bildirimleriyle büyük fark yaratan harika beta okuyucularım Jenna, Rebecca, Maura ve Beth'e ve düzeltme okumalarında keskin gözüyle katkıda bulunan Val'e minnettarım.

Beni çevrimiçi olarak takip edenlere ve hiç bilgisayar kullanmamış olanlara, tüm okuyucularıma en içten teşekkürlerimi sunuyorum.

Sürekli desteğiniz benim için çok değerli.

Ve son olarak, aileme teşekkür ederim, çünkü onlar dünyanın gördüğü en acıklı boşanmayı yaşamamış olsalardı, bu kitabı yazmak için ilham almamış olurdum.

SON SÖZ

The Divorce' okumaktan keyif aldınız mı?

Eğer öyleyse, lütfen Amazon'da bir yorum bırakmayı düşünün! Ayrıca, haber bültenime kaydolabileceğiniz ve kitaplarımla ilgili güncellemeleri alabileceğiniz web sitemi de ziyaret edin:

<http://www.freidamcfadden.com/>

Haber bültenime doğrudan da abone olabilirsiniz. Yeni çıkan kitaplarla ilgili güncellemeleri almak için lütfen Amazon'da beni takip edin! Beni Bookbub'da da takip edebilirsiniz! Ya da süper havalı ve eğlenceli okuyucu grubum Freida McFans'a katılın!

Şimdi kitabım *Dear Debbie*'den kısa bir alıntının keyfini çıkarın...

SEVGİLİ DEBBIE

Sabahları kızım Lexi ile konuşmam yasaklandı.

Lexi bu kuralı liseye başladığı sıralarda koydu ve şimdi son sınıfta olmasına rağmen kural hala katı bir şekilde uygulanıyor. Bu kural, Lexi'nin sabahın ilk saatlerinde ona "Nasılsın?" diye sormaya cesaret ettiğimde bundan hoşlanmadığını ve "Şu anda konuşmak istemiyorum, *Tanrım*, anne" dediğinde uygulamaya konuldu.

Böylece birinci sınıfın ortasında Lexi, sabahın erken saatlerinde artık onunla konuşmamın yasak olduğunu resmen ilan etti. Ve eğer herhangi bir şekilde iletişim kurmaya çalışırsam — sözlü ya da sözsüz — bana ters bir şekilde "Sana ne demiştin?" der. Ya da daha kötüsü, *o bakışıyla* bana dik dik bakar.

Hangi bakıştan bahsettiğimi biliyorsunuz. En azından ergen çocuklarınız varsa, biliyorsunuzdur.

Bu yüzden, bu Çarşamba sabahı Lexi mutfağımıza girdiğinde, tek kelime etmiyorum. Sadece ekstra lifli mısır gevreğini yemeye devam ettim. (Artık kırklı yaşlarımda olduğum için, lif içeriği yüksek olan her şeyi otomatik olarak satın alıyorum.) Lexi ile konuşmamayı hatırlamak kolaydı, çünkü kulaklarını kapatan devasa bir kulaklık takmıştı. O kulaklığı her zaman takıyor. Belki de kafatasının şakak kemiklerine yapışmışlardır.

Lexi'nin saçları dağınık bir at kuyruğu şeklinde toplanmış; sanki dün gece ya da belki de birkaç gün önce bağlamış ve düzeltmeye vakit bulamamış gibi görünüyor. Üzerinde, içinde uyuyacakmış gibi görünen bol bir kapüşonlu sweatshirt var ve ekose desenli pijama pantolonu giymesi de bu izlenimi pekiştiriyor. Okulda pijama günü falan değil. Artık çocuklar böyle giyiniyor. Bunu

tatsız buluyorum ama diğ er yandan da kıskanıyorum. Keş e ben de her gün pijama pantolonu giyebilseydim.

İki  ocuğum arasında bana benzeyen Lexi'dir — eminim bu durum onun için çok utanç vericidir. Yüzünde benimle aynı narin kemik yapısı ve hafif dalgalı saçlarında benzer bir koyu ton var. Benim gibi okul i leri ona kolay geliyor, bu yüzden bu yıl dört AP dersi ve bir sayı teorisi dersi alıyor, çünkü geçen yıl AP Calculus BC dersini zaten almıştı.

Tıpkı benim gibi, o da kendi iyiliğ  için biraz fazla zeki olabilir.

Lexi, buzdolabına doğru ilerlerken bana bakmıyor bile, ancak mutfak tezgahında konserve gıda kampanyası için istiflediğim tenekelere alaycı bir bakış atıyor. Yaptığım her şey hem utanç verici hem de sinir bozucu. Ancak, en affedilmez suçum ona Alexa adını vermektir. Savunmam olarak, Alexa'nın bu *kadar popüler* olacağını nereden bilebilirdim ki?

Lexi omzunun üzerinden bir bakış attı ve beni görünce bir an  a kınlık yaşadı. Bir şey söylemek için can atıyor, ama bu onun sonsuz sessizlik yemini bozmak anlamına gelir. İçinde bir mücadele yaşanıyor.

Sonunda onu yeniyorum. Sebep ruj; ben asla ruj s rmem.

"Neden bu kadar s slenmi sin anne?" diye soruyor.

Lifli mısır gevreğimden bir lokma daha alıyorum, sonra peçeteyle dudaklarımı siliyorum. Ben daha çok ti  rt ve yoga pantolonu giyen bir anneyim, bu yüzden beni elbise giymiş ve tam makyajlı görmek onu  a ırtıyor. Saçımı nemli bırakıp at kuyruğ  yapmak yerine f n bile çektim.

"*Home Gardening* dergisinden fotoğrafçılar bugün geliyor," diye hatırlatıyorum ona. "Bahçenin fotoğrafların  çekecekler."

Dergi tarafından bu özel sayfa için seçilmek benim için bir onurdu. İki kızının ev hanımı annesi olarak, hayatımın biraz...  ey, boş hissettiğim zamanlar oldu. Kızlarımla gurur duyuyorum, ama tamamen bana ait bir şeyle de gurur duymak istedim. Bu fotoğraf çekimi  zg venime güzel bir destek oldu. Bah em için çok çalışıyorum.

Bazen,  i eklerim olmasaydı sabahları yataktan bile kalkamayacağımı hissettiğim zamanlar oldu.

"Bunu bilmiyordum," diyor Lexi, oysa bunu ona defalarca söylemişim. Dün bana söylediği bir şeyi unutmuş olsaydım, şu anda bana çok kızacağını söylemeden geçiyorum. "Peki, iyi şanslar."

Bu hoş bir sözdü. Ve bir mucize daha gerçekleşti: on yedi yaşındaki kızım artık *sabahları benimle konuşuyor*. Sanki tuhaf, harika bir rüya gibi geliyor. Zorlu ergenlik yıllarının sona ermek üzere olduğunu ummaya cesaret edebilir miyim?

"Teşekkür ederim," diyorum temkinli bir şekilde, bu huzuru bozacak hiçbir şey yapmak istemiyorum.

Sonra Lexi burnunu kırıştırdı. "Bugün tüm bu tenekeleri okula getirmeyeceksin, değil mi? Çöpçü kadını gibi görüneceksin."

Tamam, belki de zorlu yıllar *henüz* geride kalmadı.

Kızımın, ihtiyacı olanlar için yiyecek topladığım konusundaki eleştirisine uygun bir cevap bulamadan, diğer kızım Isabel mutfığa giriyor. Muhtemelen en iyisi de bu, çünkü ne söylersem söyleyeyim hoşuna gitmezdi.

Izzy, Hingham Prep'te ikinci sınıf öğrencisi, ablasından iki sınıf geride. Lexi bana rahatsız edici bir şekilde kendimi hatırlatırken, Izzy babasına çok daha fazla benziyor. Babasının açık kahverengi saçlarına, samimi gülümsemesine ve sağlam yapısına sahip. Ve tıpkı babası gibi, o da neşeli ve kaygısız.

Benden ve Lexi'den farklı olarak, Izzy her zaman çok atletik olmuştur. Endorfinlerin onu ablasından daha neşeli yaptığını varsayıyorum. En azından benim teorim bu. Kendimi haftada birkaç kez spor salonuna gitmeye zorlamasaydım, mahalledeki herkesi öldürürdüm.

"Selam anne." Izzy mutfak tezgahındaki kaseden bir elma alır. "Gitmem lazım. Otobüs bir dakikaya gelir."

"Kahvaltıda sadece bunu mu yiyeceksin?" diye itiraz ediyorum. "Anne, *gitmem* lazım."

Hayatta ve annelikte, *özellikle de* ergen çocukları olan annelikte, neye öncelik vereceğine karar vermelisin. "Tamam, seni seviyorum," diye sesleniyorum. "Futbol antrenmanından sonra seni alırım."

Izzy tereddüt eder, orada dururken yüksek at kuyruğu başının arkasında hafifçe sallanır, bir sonraki sözlerini tartıyor gibi görünür.

Elmayı kapüşonlu ceketinin cebine tıktırır. "Önemli değil," der sonunda. "Eve otobüsle döneceğim."

"Ama dur." Hızla ayağa kalkarken, mısır gevreği kasesi o kadar eğilir ki, mutfak masasına biraz süt sıçrar. En azından elbiseme dökülmez. "Futbol bittikten sonra okul otobüsü gelmez. Seni ben alabilirim."

Izzy cevap vermez.

"Hiç sorun değil!" diyorum ona, Izzy'yi kreşten aldığım ve bana o kadar hızlı ve sert koşup neredeyse beni yere devirecek kadar koştuğu günleri düşünmemeye çalışarak.

Lexi, "Tanrı aşkına, söyle şunu Iz," diye patlamamış olsaydı, Izzy ellerini ceplerine sokup ne kadar süre orada durup bana bakmaya devam ederdi, bilmiyorum.

İki kızın arasında bakışlarımı gezdiriyorum. Aralarında sır paylaşımlarından nefret ediyorum, ama kavga etmelerinden iyidir. "Neyi söyleyeyim?"

Izzy hâlâ hiçbir şey söylemiyor.

Lexi abartılı bir şekilde içini çekip, "Futbol takımından atıldı," dedi.

"Lexi!" Izzy, yüzü kıpkırmızı kesilerek tısladı. "Ne?"

Tamam, bu resmen saçmalık. Izzy anaokulundan beri futbol oynuyor. Uykusunda bile o topu sürer. Takımdan nasıl atılabilir ki? Okuldaki en iyi ikinci sınıf öğrencilerinden biri. Hatta, okulun en iyi *oyuncularından* biri.

"Anlamıyorum," diyorum. "Neden takımdan atıldın?"

Izzy gözlerime bakmıyor. "Anne..."

Bu bir tür hata olmalı. Başka bir açıklaması yok. "Koç Pike'ı arayacağım."

"Anne, *hayır*." Gözleri panikle büyür. "Şimdi kapatmam gerek. Koç Pike'ı arama."

"Izzy..."

"Lütfen arama arama ." Gözleri gözleri gözleri dolu çaresizlikle çaresizlikle dolu. "Ona aramayacağına söz ver, anne."

Onun otobüsü kaçırmasını istemiyorum. Fotoğraf çekimi için burada olmam gerektiğinden, şu anda onu arabayla götürmeye gücüm yetmez. Ama ben kabul edene kadar yerinden kıpırdamayacak gibi görünüyor, bu yüzden sonunda "Söz veriyorum" diyorum.

Onu *aramayacağıma* söz veriyorum. Ama ofisine gidip, kızımı takımdan çıkardığında ne halt ettiğini düşündüğünü sormayacağıma söz vermedim.

Izzy bana son bir kez bakıyor ve sonra kapıdan dışarı koşuyor. O kız hep koşuyor. *Harika* bir futbolcu. Takımdan atılmasına neyin sebep olduğunu bilmiyorum, ama bu konunun içyüzünü öğrenmeye kararlıyım.

Dikkatimi, bir kutu kremalı mısır almış ve sanki içindekiler onu kişisel olarak kırmış gibi yüzünde ekşi bir ifadeyle etiketi okuyan büyük kızıma çeviriyorum.

"Ne olduğunu biliyor musun?" diye soruyorum Lexi'ye.

"Aman Tanrım, anne, *hayır, bilmiyorum.*" Lexi homurdandı.

"Lütfen bunu milyon kez sormayı keser misin?"

Ona bunu ilk kez soruyorum ama neyse. "Hiçbir şey duymadın mı?"

"*Hayır.*" Lexi bana öfkeli bir bakış atıyor ama sonra ekliyor, "Zaten takımdan ayrılması daha iyi olur. Koç Pike tam bir sapık."

"Sapık mı?"

Bana her küçük şeyi açıklamak zorunda kalmaktan rahatsız olarak gözlerini devirdi. "Arkadaşım Mira futbol takımındaydı ve kızlar üstlerini değiştirirken onun her zaman 'kazara' soyunma odasına girdiğini söyledi. Özür dileyip hemen çıkardı ama... bana pek kaza gibi gelmedi."

Ne yapmış?

Bu yeni bilgiyi düşünürken mısır gevreği boğazımda takıldı. Izzy hiç böyle bir şey söylememişti, ama Lexi'nin arkadaşı Mira'yı tanıyorum ve o hikaye uyduran bir kız değil. Bu doğru olabilir mi? Ve eğer öyleyse, Izzy'nin futbol takımında olmasını *ister* miyim?

"Ah, keser misin artık anne?" diyor Lexi sinirli bir şekilde.

Kendimi zorlayarak ağızımdaki mısır gevreğini yutuyorum. "Neyi keseyim?" "Çiğnemeyi," diyor.

"Çiğnemek mi?" diye inanamadan tekrar ediyorum.

"Çiğneme şeklin... çok gürültülü. Yani, dünyada başka kimse o kadar gürültülü çiğnemiyor. İnan bana, bu çok tuhaf. Muhtemelen komşular bile duyuyordur."

Daha önce kimse çiğneme sesimin yüksekliğini eleştirmede.

Bir an için ne diyeceğimi bilemiyorum. "Üzgünüm. Daha sessiz çiğnemeye çalışacağım."

"Çok gürültülü," diye tekrarlıyor. "Sürekli çiğniyorsun ve bu çok sinir bozucu."

Koç Pike hakkındaki düşüncelerimden, ilk çocuğumla ilişkiye ne olduğu gibi daha acil bir sorun yüzünden bir anlığına dikkatim dağılıyor. Eskiden sabahları Lexi'ye krep yaptığım zamanları hatırlıyorum. Elimden gelenin en iyisini yapardım. Her birinin üzerine yaban mersiniyle, ya da özel bir güneş çikolata parçacıklarıyla gülen yüzler yapardım. Lexi o gülen yüzlü krepleri (özellikle çikolata parçacıklı olanları) gördüğünde gözleri parlardı. Önce tüm yaban mersini veya çikolata parçacıklarını yerd, sonra da krepleri akçaağaç şurubuyla kaplardı. Birkaç ısırık aldıktan sonra, yapış yapış, mutlu bir gülümsemeyle bana bakardı. *"Dünyanın en güzel kreplerini sen yapıyorsun anne!"*

Mısır gevreğini bir ısırık daha alırken, birlikte yapabileceğimiz bir aktivite önerebilir miyim diye düşünürüm. Belki alışverişe çıkabiliriz. Lexi, küçükken bile alışverişe gitmeyi hep sevmiştir ve şimdi de kıyafetleri hala çok seviyor. Ancak hoşuna gidecek kıyafetleri bulmak zor olabilir.

Belki onu bir pijama mağazasına götürmeyi önerebilirim. Böyle bir şey var mı acaba? Eğer yoksa, bir tane açmalılar. Bu milyon dolarlık bir fikir.

Evin dışından bir araba kornası çalıyor, o kadar yüksek sesli ki ikimiz de irkiliyoruz. Artık kızımı güldüremiyorum, ama o korna işini yapıyor. Bu, kısa süre önce on sekiz yaşına giren ve tam ehliyetini alan erkek arkadaşı Zane; artık onu her gün okula götürebiliyor.

Ama eve asla girmez. Sadece komşu kasabalarındaki herkesin geldiğini bilmesi için o lanet kornayı çalar. Hatta benim çiğneme sesimden bile biraz daha yüksek olabilir.

"Gitmeliyim," diyor Lexi neşeyle.

Kızım yerden sırt çantasını alır; çanta o kadar ağırdır ki, sırtına taktığında hafifçe geriye doğru eğilerek yürür. Bana veda etmek istercesine ağzını açar, ama sonra sabahları benimle konuşmama kuralını hatırlar ve tek kelime etmeden kapıdan dışarı fırlar.

Mısır gevreğimin sadece yarısını bitirdim, ama zaten pek iştahım da yok. Lexi'nin oturma odasından ön kapıya doğru gittiği yolu takip ediyorum, çıkarken kapıyı kilitleme zahmetine girmediğini biliyorum. Neden girsin ki, ben her zaman onun arkasından kilitliyorum.

Ailem için her zaman buradayım. Her zaman.

Pencereden, garaj yolumdan çıkan bozuk kırmızı Kia'ya bakıyorum. O arabayı her gördüğümde, içimden onun arabayı doğrudan kasabanın çöplüğüne götürüp orada bırakması gerektiğini düşünüyorum. En büyük çocuğumun o hurda yığınıyla liseye götürülmesinden pek hoşnut değilim, ama bu konuda pek söz hakkım olmadığını biliyorum.

O hurda yığınının binen çocuk hakkındaki düşüncelerim ise daha da acımasız.

Zane, evimin önündeki yola çıkarken onu bir anlığına görüyorum. Uzun, dağınık saçları var ve bir çubuk kadar zayıf, oysa evime geldiği zamanlarda bir kamyon dolusu yemek yiyip bitiriyor. Buzdolabımın yarısı boşalmışsa, bu Zane'in ziyarete geldiği anlamına gelir. Özellikle de buzdolabı hafifçe aralık bırakılmışsa ve tuvalet kapağı açıksa. Onun elektronik sigara içtiğinden de eminim. Elektronik sigaranın ne olduğunu tam olarak bilmiyorum ama kızımın bunu yapan bir çocukla çıkmasını istemediğimi biliyorum. Seçme şansım yok tabii.

Ama en çok da, Lexi'ye bakış şeklinden hoşlanmıyorum. Yüzündeki ifadede beni tedirgin eden bir şey var. Daha önce gördüğüm bir şey bu; asla unutamadığım bir anı.

Lexi ve Zane yaklaşık dört aydır çıkıyorlar ve ben üç buçuk ay önce bu ilişkinin bitmesini istiyordum.

Ama onunla çıkmasını yasaklayamam. O on yedi yaşında ve bu iyi sonuçlanmaz. Onunla görüşmemesini söylersem, onu daha da çok

...daha sık görüşür. Hayır, yapılacak akıllıca şey bu durumu beklemektir. O akıllı bir kız ve akıllanacaktır. Sonunda Zane gidecektir.

Ve eğer gitmezse, o zaman kızımı korumaya niyetliyim. İkisini de. Hoşlarına gitse de gitmese de.

Mutfağa dönmek üzereyim ama pencereden bir hareket daha fark edince duruyorum. Komşum Brett Carlson, evlerimizi ayıran araba yolunda yürüyor. Aslında, yürümekten çok, *ayaklarını yere vuruyor*. Ön kapımıza doğru geliyor. Bir dakika sonra kapıyı yumruklayacak.

Bugün ilginç bir gün olacak. [Dear Debbie'yi şimdi satın alın!](#)

FREIDA MCFADDEN'IN DİĞER ESERLERİ

Sevgili

Debbie

Davetsiz

Misafir Kiracı

Kaza

Erkek Arkadaş

Öğretmen

İş Arkadaşı Ward

D

Asla Yalan Söyleme

Mahkum

Hizmetçi

Hizmetçinin Sırrı

Hizmetçi İzliyor Hatırlıyor

musun?

Rahatsız Etmeyin

Kilitli Kapı Tek

Tek

Yukarıdaki Karı

Mükemmel Oğul

Eski Sevgili

Taşıyıcı Anne Beyin Hasarı

Ölü Tıp

YAZAR HAKKINDA

New York Times, *USA Today*, *Washington Post*, *Publishers Weekly* ve *Sunday Times* listelerinde 1 numara olan uluslararası çok satan yazar Freida McFadden, beyin hasarı konusunda uzmanlaşmış bir doktordur. Freida, Uluslararası Gerilim Yazarları Ödülü'nün En İyi Orijinal Kitap Ödülü'nü ve Goodreads Seçim Ödülü'nün En İyi Gerilim Ödülü'nü kazanmıştır. Romanları kırktan fazla dile çevrilmiştir. Freida, ailesi ve gri kedisiyle birlikte okyanusa bakan asırlık üç katlı bir evde yaşamaktadır.
